

בעזהש"ת

קונטרס

אַרְךְ אַפִּים

אין דעם ספר ווערט אויסגעשמועסט די גרויסקייט פון דער וואס איז זוכה צו אריכת אפים. אויך ווערט אויסגעשמועסט אין דעם ספר, אז דער גאנצער עקזיסטענץ פונעם מענטש ברוחניות ובגשמיות איז גאר מיט די טייערע מדה פון סבלנות, ווי מער סבלנות מען האט, איז מען מער זוכה צו האבן א געשמאקע און זיסע גליקליכע לעבן און צו הצלחה, און עס שיינט אויף אים די ליכט פונעם אייבערשטן עד אין סוף ותכלית

איבערגעזעצט אויף אידיש פונעם קונטרס "ארך אפים" פון
קבוד קדשת מרן מוהרא"ש זי"ע

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבין, אדוננו, מורינו ורבינו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

אויסגעגעבן בעזהש"ת
דורך חסידי מברסלב - וויליאמסבורג יצ"ו

הכתובת להשיג את הספר הקדוש הזה וכל ספרי
אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע וספרי תלמידיו הקדושים
To obtain this and other Breslov publications:

היכל הקודש בארא פארק
Heichal Hakodesh Boro Park
1011 41 Street
718-384-1652

היכל הקודש וויליאמסבורג
Heichal Hakodesh Williamsburg
27 Skillman Street
718-384-1652

היכל הקודש קרית יואל
Heichal Hakodesh Kiryas Joel
8 Premishlan Way.
845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל
Heichal Hakodesh Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
845-467-5299

היכל הקודש מאנסי
Heichal Hakodesh Monsey
32 Dolson Rd.
347-733-7551

היכל הקודש בלומינגראוו
Heichal Hakodesh Bloominggrove
24 Merriewold Ln S
845-379-1161

בארץ ישראל
מוסדות "היכל הקודש" חסידי ברסלב

שע"י עמותת "ישמח צדיק-קהילת ברסלב בגליל"
בהתייסדות ע"י כ"ק מוהרא"ש זצוק"ל

רחוב רבי נחמן מברסלב 1 ת.ד. 421 יבנאל 15225

טלפון רב קווי 04-6708356

פקס: 04-6708359

Visit Our Web Site:
www.breslevcenter.com

לשמוע השיעורים 212-444-9191

Find our entire book selection at: amazon.com

To donate and/or sponsor one of our books please call: 845-248-1651

אַינהאַלט

הַקְדָּמָה

א וואָרט פֿון די מצטיקים.....ה

אַרײַנפֿיר

די עיקר אין לעבן איז סבֿלנות.....יט

פֿרָק א

סבֿלנות פֿאַר פֿרֿנסה.....כב

פֿרָק ב

סבֿלנות פֿאַר מענטשן וואס פֿילן בײ זיך געפֿאַלן.....לד

פֿרָק ג

סבֿלנות אויף שלום בֿײַת.....מט

פֿרָק ד

סבֿלנות פֿאַר אַ בַּחוּר וואס טרעפט נישט זײַן שידוך.....סד

אַ רוף צו עלטערן זײ זאלן חתונה מאַכן זײער קינדער יונגערהײט..סו

פֿרָק ה

סבֿלנות פֿאַר עלטערן ווי אזוי אומצוגײן מיט קינדער.....פה

סבֿלנות פֿאַר קלמרים, ראשי ישיבות, מגידי שיעור.....קד

ד אָרף אינהאלט אַפֿים

אן אויפקלערונג צו עלטערן מכבד צו זיין מלמדים.....קז
סבֿלנות פֿאר עלטערן וואס די קינדער גייען נישט אויף זייער וועג.קט
סבֿלנות פֿאר עלטערן וואס די קינדער זענען נישט צוליף.....קטז
סבֿלנות פֿאר א יתום און א יתומה.....קיט
סבֿלנות פֿאר די וואס האבן נישט קיין קינדער.....קכד
סבֿלנות פֿאר עלטערן וואס א קינד איז זיי נפטר געווארן.....קל

פֿרק ו

סבֿלנות פֿאר א קראנקע מענטש.....קלד
די גרויסקייט פון ביקור חולים.....קלט

פֿרק ז

סבֿלנות פֿאר הנכנסת אורחים און העלפן אַרימעלייט.....קמב

פֿרק ח

סבֿלנות פֿאר די וואס זענען מקרב מענטשן צום אייבערשטן.....קמח

פֿרק ט

סבֿלנות צו לערנען תורה.....קעא
סבֿלנות פֿאר א בחור וואס וויל לערנען תורה.....קפח

הקדמה

“א ווארט פון די מעתיקים”

מיר קענען נישט גענוג דאנקען און לויפן דעם אייבערשטן, וואס ער האט אונז געשיקט דעם צדיק, דעם הייליגן גרויסן ליכט, רבי נחמן מברסלב, זכותו גגן עלינו, צו באלייכטן די אויגן פון יודישע קינדער מיט זיינע הייליגע ספרים און עצות, וואס מיט דעם, קען יעדער יוד אן אויסנאם, פונעם קלענסטן ביזן גרעסטן, זוכה זיין צו ווערן נאנט צום אייבערשטן, און צוקומען צו די מערסטע וואס מען קען נאר צוקומען אויף דער וועלט.

אזוי ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן שנ"ח): "מיט א יעדע תורה אדער שמועס וואס איך זאג, קען מען ווערן אן אמת'ער ערליכער יוד און א גרויסער צדיק, אזוי ווי איך מיינ אן ערליכער יוד", ווייל א יעדע תורה און שיחה פונעם הייליגן רבי'ן קען צוגיין קומען סיי פאר א גרויסער צדיק, וואס ער קען פון דעם ארויסנעמען א וועג ווי

אזוי צו דינען דעם אייבערשטן אויף זיין מדריגה, און עס קען אויף צונגיין קומען פארן נידריגסטן מענטש, עס וועט אים אויף ווייזן א וועג אין זיין מצב, ווי אזוי ארויסצוגיין פון אלעם שלעכטס, און ווערן אן אמת'ער ערליכער יוד, און א גרויסער צדיק.

דער הייליגער רבי האט קלאר געזאגט (שיחות הר"ן, סימן ר"ט): אז די אלע תורות און שמועסן וואס ער האט געזאגט, איז נישט געווען נאר פאר זיין דור, נאר אויף פאר די שפעטערדיגע דורות, און דערפאר האט דער רבי זייער געוואלט, אז מען זאל ווייטער איבערגעבן די אלע תורות און עצות, אויף פאר די קינדער און אייניקלעך עד סוף כל הדורות, איינמאל האט דער רבי געזאגט (שם): מיט א געוואלדיגע ברען, דעם פסוק (דברים ד, ט): "וְהוֹדַעְתֶּם לְבַנְיָךְ וּלְבַנֵי בְנֵיךָ - אֵייעָרַע קִינְדֵּעַר זְאֵלֹט אִיר מוֹדִיעַ זַיִן וְאִס דָּא האט זיך געטאן!", איינמאל אין א מוצאי שבת האט דער רבי זייער שטארק גערעדט פון דעם, און ער האט געזאגט פאר אנשי שלומינו (חיי מוהר"ן, סימן תקמ"ג): "אויף וויל אז איר זאלט ארוםפארן צו רעדן מיט מענטשן און זיי מקרב זיין צום אייבערשטן, און

איר זאלט אויסלערנען פאר די גאנצע וועלט אז דער אייבערשטער האט ליב יעדן יוד אין יעדן מצב, און מען דארף זיך נאר עפענען דאס מויל און דערציילן פארן אייבערשטן אלעס וואס גייט אויף אים דורך, און דער רבי האט געשריגן אויף זיי (שם): "איר זענט טרוקענע בימער! פארנוואס גיבט איר נישט ארויס פירות?! פארנוואס לערנט איר נישט אויס אויף פאר אנדערע יודן די אלע הייליגע עצות, וואס מיט דעם קען זיך יעדער מענטש דערנענטערן צום אייבערשטן?!".

נאכן הסתלקות פון הייליגן רבין, האט זיין באליבטער תלמוד, רבי נתן זכותו יגן עלינו, זיך ווייטער מוסר נפש געווען, אריינצוברענגן אין די וועלט די הייליגע לימודים פונעם רבין, ער פלעגט ארום פארן און רעדן מיט מענטשן, און מחדש זיין חידושי תורה, אלעס נאר געבויעט אויפן הייליגן רבינס תורות, וואס פון דעם איז געווארן זיינע הייליגע ספרים "ליקוטי הלכות", און ער האט אריינגעברענגט אין זיינע תלמידים אז זיי זאלן אויך ווייטער אויסלערנען פאר אנדערע יודן די לימודים פונעם רבין, דאס איז געווען זיין עיקר ציל אין

לְעֵבֶן, און בְּרוּךְ ה' זיין מיה און פֿלאַג איז נישט געווען אומזיסט, נאר דורך אים איז געבליבן די לימודים פונעם רבי'ן און עס ווערט ווייטער צושפרייט אין די גאנצע וועלט.

אינעם היינטיגן דור, האבן מיר זוכה געווען צו א ספעציעלע מתנה פונעם אייבערשטן, דאס איז כ"ק מֶרֶן מוהרא"ש שליט"א, וואס איז זיך שוין מוסר נפש פופציג יאר אריינצוברענגן דעם הייליגן רבי'נס לימודים אין די גאנצע וועלט, און בפרט מיט זיינע הייליגע ספרים און קונטרסים, וואס זענען מחי' און מחזק הונדערטער טויזענטער יודן איבער אלע עקן וועלט, די ספרים זענען געשריבן מיט א געוואלדיגע חכמה און שכל, זיך אראפצולאזן צו יעדן מענטש, אין וועלכע מצב ער זאל נאר זיין, אים אויפצוהייבן און מחי' זיין, אים מחזק זיין אז ער קען נאך אויך צוקומען צום אייבערשטן, אריינברענגן אין יעדן מענטש א געשמאק אין לעבן, מען זאל וויסן ווי אזוי א דורך צו גיין דעם לעבן אויף דער וועלט מיט געשמאק, צו לעבן מיטן אייבערשטן, און מקיים זיין די מצוות מיט פרייד.

דערפאר איז אונז א גרויסע פרייד, אז מיר האבן זוכה געווען מיטן אייבערשטנס הילף, איבער צו טייטשן דעם הייליגן ספר "אָרְךְ אַפִּים" אויף יודיש, אז עס זאל זיין גרינגער צו לערנען פאר די וואס פארשטייען בעסער יודיש. דער ספר "אָרְךְ אַפִּים", האט שוין געברענגט הונדערטער און טויזענטער יודן צום אייבערשטן, מיר וועלן דא ברענגן, אין קורצן, די ביאגראפיע פונעם ספר, ווי אזוי עס איז געשריבן געווארן.

ווען מוהרא"ש האט געשריבן דעם הייליגן ספר "שְׁמִירַת הַזְּמַן", האט ער געקלערט צו מאכן איין פרק, וואס זאל זיך רעדן פון סבלנות, וואס אן דעם קען מען נישט אריבערגיין דעם טאג, ווייל אויף יעדן מענטש גייט אריבער יעדן טאג, אלע מיני שוועריקייטן, און אן די מדה פון "סבלנות", איז דער מענטש אינגאנצן פארלוירן.

דאס איז געווען איינמאל פארנאכטס, נאך מעריב האט מוהרא"ש דאס אנגעהויבן צו שרייבן, און ער האט געשריבן א גאנצע נאכט, דעם קומענדיגן טאג האט ער ווייטער געשריבן כמעט א גאנצן טאג, און דערנאך די קומענדיגע גאנצע נאכט, און אזוי איז

פֿאַרטיג געוואָרן דער גאַנצער מאַמר, און ווען ער
האַט געזעהן אז עס האט זיך פֿאַרצויגן אזוי לאַנג,
האַט ער אָפּגעמאַכט, צו מאַכן דערפֿון אַ באַזונדער
ספֿר, ער האט געשריבן אַ הַקְדָּמָה, און פֿון דעם איז
געוואָרן דעם ספֿר "אָרְךְ אָפּיִם". מוהרא"ש האט
געזאָגט אז דעמאלטס איז אים אויסגעקומען צו
מקיים זיין, דער תיקון וואס דער רבי האט אמאל
געגעבן פֿאַר רבי נחן אויפֿצוזיין אַ טאָג מיט צוויי
נעכט אין איין ציה.

ווען מוהרא"ש האט געדריקט דעם ערשטן מאל
דעם ספֿר, האט זיך אָנגעהויבן אַ גרויסע מחלוקת
אויף אים, און עס איז געווען אינטערסאַנט,
פֿאַרן וואס פֿונקט דער ספֿר האט געמאַכט אַזאַ
מחלוקת? ! (שיחות מוהרא"ש, חלק ב, ערך אָרְךְ אָפּיִם).

מוהרא"ש האט דאס מסביר געווען מיט אַ מעשֶׁה
וואס דער רבי האט דערציילט (שיחות שאחר ספורי
מעשיות): עס איז אמאל געווען איינער וואס זיין קינד
איז אַוועקגעפֿאַרן צו די מרחקים און ער האט זיך
דאַרט אויפֿגעהאַלטן אַ לאַנגע צייט, ביי אַנדערע
מענטשן.

אַרְךָ   הַקְדָּמָה   אַפְסִים   יא

מיט די צייט, ווען דער זוהן איז אהיימגעקומען, האט ער דערצייילט פאר זיין טאטע אז ער האט זיך דארט געלערנט ווי אזוי צו מאכן א הענג-לייכטער, דער טאטע האט צוזאמגערופן אלע פאכלייט וואס קענען מאכן הענג-לייכטערס, אז זיי זאלן זעהן די קלוגשאפט פון זיין זוהן וואס פאר א געלונגענעם זוהן ער האט.

ווען די פאכלייט זענען זיך צוזאמגעקומען, האט דער זוהן ארויסגענומען א הענג-לייכטער וואס ער האט געמאכט, און ער האט זיי עס געוויזן, אבער עס איז זיי בכלל נישט געפאלן דעם לייכטער, אלע האבן געקרימט מיט די נאז, ווען דער טאטע האט זיי געפרעגט פארוואס זיי קומען מיט די נאז, האבן זיי אים געזאגט אז דער אמת איז אז דער לייכטער איז בכלל נישט שייך, עס איז גאר מיאוס.

דער טאטע האט זיך זייער מצער געווען אויף דעם, און ער האט געפרעגט זיין זוהן: "וואס מיינט דאס אז דו האסט אזוי לאנג זיך געלערנט צו מאכן הענג-לייכטערס, און יעצט האסטו געמאכט אזא מיאוסן לייכטער?" האט דער זוהן גענטפערט: "טייערע טאטע, זאלסט וויסן אז אין די לייכטער

ליגט אַ געוואלדיגע חכמה, ווייל אויב דו האסט
 באַמערקט, האט יעדער פון די פאכלייט געקרימט
 אויף אַן אנדערע טייל פונעם לייכטער, ביי איינעם
 איז דער טייל געווען מיאוס און אַן אנדער טייל גאר
 שיין, און ביים צווייטן איז געווען פאַרקערט, דער
 טייל איז אים געווען שיין און דער אנדערע טייל איז
 אים געווען מיאוס, און ער האט געקרוםט דערויף,
 און דער זוהן האט אויסגעפירט: "איך האב
 צוזאַמגעשטעלט אַזא לייכטער פון יעדעמס
 חסרונות, איך האב גענומען אַלע חסרונות וואס
 יעדער האט, און נאר פון דעם האב איך געמאכט די
 לייכטער, און דערפאר האבן זיי אַלע געקרוםט
 דערויף, ווייל יעדער האט דאָרט געטראפן זיין
 חסרון, אָבער באַמַת קען איך מאַכן גאר גאר שיינע
 הענג-לייכטערס".

האט מוהרא"ש געזאגט אַז די זעלבע איז מיט
 דעם ספר "אָרְךְ אַפִּים", אַזוי ווי ער האט דאָרט
 אַפּגעשריבן אַלע חסרונות פון יעדן, ווי אַזוי מען
 דאָרף האבן סבָלנות אויפן יעדן פּרט וואס גייט דוּרף
 אין לעבן, איינער פון זיך אַליין, איינער פון די ווייב,
 איינער פון די קינדער, איינער פון פּרנסה, איינער

פון שְׁכָנִים, און איינער פון חֲבָרִים, ביי יעדע זאך
 דארף מען האבן אסאך סבָלָנוֹת, און דערפאר האט
 יעדער געטראפן אינעם ספר זיין פראבלעם, און דאס
 האט אים געמאכט קריגן אויפן ספר, ווייל דער איז
 געווארן געטשעפעט ווען ער האט געזעהן ווי דער
 ספר רעדט פון שלום בית, און ער האט דאך אן
 ערנסטע פראבלעם אין שלום בית, און אזוי א
 צווייטער האט א פראבלעם מיט קינדער, און
 דערפאר האט יעדער רעאגירט אויף אן אנדערע
 וועג, און אזוי איז געווארן די מחלוקת.

אבער די גרעסטע טייל פון די מחלוקת, איז
 געווען פון איינעם וואס האט די מערסטע פארפירט,
 מיט די טענה, אז עס שטייט אינעם ספר, אז עס
 זענען דא מענטשן וואס צוליב זייער שלום בית
 פראבלעמען אנטלויפן זיי פון דערהיים, און זענען
 עובר אויף די הארבע עבירה פון נשג"ז רחמנא
 ליצלן, און יענער האט פארפירט, היתכן צו שרייבן
 אזא ווארט אין א ספר? ! און פון דעם איז געווארן
 די עיקר מחלוקת.

און באַמַת איז אַ שאַד צו פאַרענטפּערן די טענות,
 אין די צייט וואס אלע הייליגע ספרים רעדן פון

דעם, אָבער די אינטערעסאנטע זאך איז געווען, ווען מען האט געזעהן ווי יעדער רעדט פון די נקודה וואס שטערט אים, ווייל צום סוף איז מען געוואויר געווארן, אז דער וואס האט אנגעפירט די מחלוקת האט אליין עובר געווען אויף די הארבע עבירה.

ווען מוהרא"ש האט געדרוקט דעם ספר די ערשטע מאל, האט ער געזעהן געוואלדיגע ניסים, זייענדיג ביים דרוקער, האט אויסגעבראכן א פייער אין א דירה וואס איז געווען אונטער זיין דירה, און די גאנצע הויז איז געווארן איינגעהילט אין פלאמען, אָבער בחסדי ה' איז זיין דירה גארנישט געשעדיגט געווארן, זייענדיג דעמאלטס ביים דרוקער, ווען מען האט אים גערופן צו דערציילן אז זיין הויז ברענט, האט מוהרא"ש געזאגט: "איך האב געוואוסט, אז דער ס"מ אליינס וועט זיך נעמען אויף מייע ביינער, אויב איך וועל דרוקן דעם ספר, אָבער עס אינטערעסירט מיר גארנישט, זאל זיין וואס זאל זיין, איך מוז דעם ספר דרוקן!"

און מוהרא"ש האט זיך דעמאלטס אויסגעדרוקט: "עס וועט מיר נאך אריבערגיין אסאך צרות צוליב דעם ספר, אָבער איך וועל נישט נתפעל ווערן פון

גאַרנישט, נאַר אײַך װעל װײַטער אָנגײן מיט אַ
שױטאַרקײט !” (שיחות מוהרא”ש, חלק א, ערך סבֿלנות).

װען מוהרא”ש האט אײַבער געדרוקט דעם ספֿר
צום דריטן מאל, האט ער אַרױסגענומען דעם װאָרט
נשג”ז, צוליב געװיסע זקנים װאס האָבן אים אַזױ
געװעצט, כּדי אפֿצושטילן די מחלוקת.

אײן טאָג װען מוהרא”ש איז געגאַנגען אױפֿן
גאַס, האט ער געטראָפֿן אײנער פון אַנשי שְׁלוֹמִינוּ
רבי צבי אַרױ׳ רױזענפֿעלד ז”ל, און ער האט אים
געגעבן שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם, און רבי צבי אַרױ׳ האט
דערצײלט פֿאַר מוהרא”ש אַז ער איז געכטן געקומען
פון אַרץ ישׂראל, צו זײן דא בײַ אַ בְּרִית, און הײַנט
נאַכט פֿאַרט ער שױן צוריק, און אַזױ האָבן זײ
געשמועסט אײנעם און רבי צבי אַרױ׳ האט זײער
מחזק געװען מוהרא”ש, אַז ער זאל אײַבער דרוקן
דעם ספֿר “אַרץ אפֿים” נאַכאַמאל און נאַכאַמאל,
װײל דער ספֿר טוט אױף געװאָלדיגע זאַכן אױף דער
װעלט, און דאס איז מְחִי און מְחִזֵק טױזענטער
מַעֲנֻטְשֵׁן, אַזױ שמועסנדיג האט אים מוהרא”ש
דערצײלט, אַז צוליב די גרױסע מחלוקת װאס עס
האט זײך געמאַכט, האט ער אַרױסגענומען פֿונעם

ספר דער ווארט נשג"ז, אויף דעם האט אים רבי צבי ארי' געזאגט: "וואס?! דו מאכסט דיך צו טוהן פון די מחלוקת?! דו זאלסט וויסן אז דו וועסט אפגעבן דין וחשבון פארן ארויסנעמען דעם ווארט! איך ווייס פון צענדליגע מענטשן וואס זענען געראטעוועט געווארן דוקא פון דעם ווארט, ווייל זיי האבן געזעהן אז אפילו אויף דעם העלפט תשובה, און נאר דער אייבערשטער אליינס ווייסט וויפיל מענטשן דאס וועט נאך ראטעווען, און דערפאר דארפסטו יעצט איבער דרוקן נאכאמאל דעם ספר, און צוריק אריינלייגן דעם ווארט מיט גרויסע אותיות! און אויב דו וועסט דאס נישט טוהן ביזטו עתיד ליתן את הדין!"

און ער האט געזאגט פאר מוהרא"ש: "יעצט פארשטיי איך שוין פארוואס איך האב מיר געדארפט אזוי מטריח זיין אהערצוקומען פון ארץ ישראל נאר פאר איין טאג, נאר דיר צו טרעפן און דיר מחזק זיין, אז דו זאלסט דריקן די ווארט, וואס האט שוין געראטעוועט אסאך יודן, און עס וועט נאך ראטעווען נאך!", און ער האט נישט אפגעלאזט מוהרא"ש, ביז מוהרא"ש האט אים צוגעזאגט

בתקיעת כף, אז אין דעם קומענדיגן דרוק וועט ער
עס צוריק אריינלייגן, און אזוי האט מוהרא"ש טאקע
געטוהן.

און מוהרא"ש האט אויסגעפירט אז כאטש עס
איז געווען אזויפיל מחלוקת אויפן ספר, זעהט מען
אבער אז עס איז חשוב אין הימל, ווייל דער ספר איז
איבער געדרוקט געווארן, איבער הונדערט מאל, א
זאך וואס מען טרעפט נישט אז א ספר זאל ווערן
איבער געדרוקט אזויפיל מאל נאך ביים לעבן פונעם
מחבר.

און דערפאר איז אונז א געוואלדיגע זכר, אז מיר
האבן זוכה געווען עס איבער צו טייטשן אויף יודיש,
אז יעדער זאל עס קענען לערנען, און זיך שטארקן
מיט סבילות, אויף סיי וועלכע צרה מען גייט נאר
אריבער.

אבער מיר מוזן באטאנען, אז כאטש מיר האבן
אריינגעלייגט פיל פוחות איבער צו טייטשן דעם
ספר, אזוי ווי עס איז געשריבן, און נישט אנועקגיין
פון מכון, איז דאך אבער נישט מעגליך אז מיר זאלן
זיך נישט האבן טועה געווען אין געוויסע זאכן, און

דְּעַרפֿאַר אויב טרעפֿט איר טעוּתִים אינעם ספֿר,
זאַלט איר עס לייגן אויף אונז, אז מיר האָבן נישט
פֿאַרשטאַנען דעם ריכטיגן פֿשט.

דער אייבערשטער זאל העלפֿן, אז דער ספֿר זאל
טוהן די ריכטיגע פֿעולה, און צוריק ברענגן אַלע
יודן צום אייבערשטן, אז יעדער זאל וויסן, אז עס
איז נישט דא אויפן וועלט קיין שום עצה, נאר צוריק
צו קומען צום אייבערשטן, און אים דערציילן אויף
די אייגענע שפֿראך, אַלע פֿראבלעמען וואס מען
האט, און נאר אזוי וועט מען ארויסגיין פון אַלע
פֿראבלעמען, און זיין נאנט צום אייבערשטן, ביז מיר
וועלן שוין בקרוב גיין קעגן משיח צדקנו במהרה
בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

יואל בן ריצא רעכיל

מרדכי אהרן חיים בן חנה

***

אַרײַנפֿיר

"די עיקר אין לעבן איז סבָלנות"

טייערע יוד! אויב ווילסטו לעבן אַ גוט לעבן, דארפסטו זיך צוגעוואוינען צו האבן די טייערע מדה פון סבָלנות, וואס דאס איז אַן עיקר אינעם לעבן. סבָלנות דארף מען האבן שטענדיג, סיי ביי פּרנסה, סיי ביי שלום בית, סיי אַ בחור וואס וויל אַ שידוך, סיי פאר די וואס האבן צער גידול בנים, א.ד.ג., וויסן זאלסטו! אז אַ יעדע מענטש האט זיין פעקל צרות, עס איז נישט דא קיין מענטש אויף די וועלט וואס קען זיך בארומען אז ער האט נישט קיין פראבלעמען און יסורים, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (איוב יד): **אדם לעמל יולד** - אַ מענטש איז באשאפן געווארן זיך צו פלאגן, נאך שטייט אין פסוק (קהלת ב, כג): **כל ימיו מכאבים וכעס** - די גאנצע לעבן פון אַ מענטש איז פול מיט ווייטאגן און כעס. אפילו עשירים און קלוגע מענטשן זענען אויף פול מיט יסורים און עס איז נישט דא קיין שום עצה פטור צו ווערן פון די צרות, נאר דורך רעדן צום

אײַבערשטן און לערנען תורה. דערפאר זאלסטו
האבן אסאך סבלנות און אן נעמען אלעס וואס עס
גייט א דורך אויף דיר און אלעס מקבל זיין באהבה.

א יוד דארף גלייבן אז אלעס וואס עס גייט א
דורך אויף אים איז פאר זיין טובה, אזוי ווי חז"ל
זאגן (ברכות ס, ע"ב): **כָּל דְּעָבִיד רַחֲמָנָא, לְטַב עָבִיד** -
וואס דער אײַבערשטער טוהט איז גוט. זאלסט דיך
צוגעוואוינען צו רעדן צום אײַבערשטן און די
זאלסט אים פארציילן אלעס וואס טוהט דיר וויי,
ווייל עס איז נישט דא קיין אנדערע עצה ווי אזוי א
מענטש קען זיך גרינג מאכן דאס לעבן, נאר אויב ער
שמועסט זיך אויס זיין הארץ מיטן אײַבערשטן, אויב
טוהט דיר עפעס וויי, גיי צום אײַבערשטן און זאג
אים: **"רבונו של עולם, האב רחמנות אויף מיר, נעם
מיר ארויס פון מיין צרה, איך קען מיר נישט קיין
עצה געבן, העלף מיר!"**, אפילו די ערגסטע מענטש
וואס האט געטוהן אלע עבירות אין די וועלט, קען
אויף תשובה טוהן און אנטלויפן צום אײַבערשטן
אויב וועט ער אנהייבן רעדן צו אים, ווייל דער
אײַבערשטער איז איבעראל, די גאנצע וועלט איז
אײן שטיק אײַבערשטער, נאר ער איז באהאלטן פון

אַרץ אַרײַנפיר אַפּים כא

אונז. דערפֿאר פון אַלע מקומות קען מען רעדן צו אים, און גלייך ווען מען לויפט צו אים, ווערט אַלעס איבערגעדרייט צום גוטנס.

***

מוהרא"ש נ"י זאגט: משיח וועט אַרײַן ברענגן אין די וועלט אז מען זאל האבן סבֿלנות, דאס מיינט אז מען זאל זיך קיינמאל נישט אויפֿרעגן אויף קיין שום מענטש אין די וועלט און אַוודאי נישט אויף די ווייב אין קינדער. אפילו עס זעהט אויס ווי עס איז אַ גרינגע זאך, אָבער די אַמת איז אז צו האבן געדולד איז די שווערסטע זאך, ווייל די טבע פון אַ מענטש איז אז ער ווערט אויפֿגערעגט אויף יעדע קליינע זאך.

(אמרי מוהרא"ש, חלק א, סימן ו)

פּרָק א

"סבֿלנות פאר פּרנָסה"

אויף די ענין פון פּרנָסה, וואס עס גייט א דורך
 אויף יעדן איינעם שווערעקייטן און עגמת נפש,
 דארף מען האבן אסאך סבֿלנות, זיך פארלאזן אויפן
 אייבערשטן און וויסן אז אלעס וואס גייט א דורך
 אויפן מענטש איז צום גוטנס, מען דארף אסאך
 ווארטן און אן נעמען די יסורים, ביז דער
 אייבערשטער וועט רחמנות האבן. וויסן זאלסטו!
 אז דער אייבערשטער איז אין דיר, ביי דיר און נעבן
 דיר און דער אייבערשטער פירט זיך מיט דיר לויט
 דיין מצב, לויט דיין נשמה און אלעס איז זיכער
 לטובה. אזוי ווי חז"ל זאגן (ברכות סג, ע"א): **כָּל
 הַמְּשַׁתֵּף שֵׁם שָׁמַיִם בְּצַעְרוֹ, כּוֹפְלִים לוֹ פְּרִנְסָתוֹ** - ווען
 א מענטש ווערט נישט צובראכן פון זיינע צרות ווייל
 ער ווייסט אז אלעס איז דער אייבערשטער, דאפֿלט
 מען אים זיין פּרנָסה.

די עיקר צער און עגמת נפש וואס א מענטש האט,
 ווייל ער ווייסט נישט אז דער אייבערשטער טוהט

אַלעס, ער מיינט אז די וועלט פֿירט זיך פֿון זיך אליין רח"ל (ענין לקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן רנ), ווייל ווען אַ מענטש טוהט עבירות פֿאַרגעסט ער פֿונעם אייבערשטן, אזוי ווי עס שטייט (ישעי' נט, ב): **אם עֹונְתֵיכֶם הִיוּ מִבְּדֵלִים בֵּינְכֶם - וְוִי מָעַר דָּעַר מִעֲנֹשׁ זִינְדִיגְט פִּילְט עֵר וְוִי דָּעַר אִיבְּעֶרְשֶׁטַעַר אִיזוּ נִישֶׁט מִיט אִים.** אזוי ווי חו"ל זאגן (סוטה ג, ע"א): **אִין אָדָם עוֹבֵר עֲבִירָה אֲלָא אִם פֶּן נִכְנַס בּוֹ רוּחַ שְׁטוּת - אַ מענטש טוהט נישט קיין עבירה, נאר אויב עס גייט אריין אין אים א שטות, וואס מיינט עס גייט אריין א שטות? ער פֿאַרגעסט פֿונעם אייבערשטן און אז מען פֿאַרגעסט פֿונעם אייבערשטן איז מען אַ משוגע'נער און פֿון דעם קומען אלע פֿראבלעמען און אלע צרות (ענין לקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן קעב), אָבער אז אַ מענטש איז זוכה צו אביסל ישוב הדעת, ער ווייסט מיט אַ קלאַרקייט אז עס איז גארנישט דא אויף די וועלט נאר דעם אייבערשטן, איבעראל איז דער אייבערשטער באהאלטן, ער איז זיך מבטל צום אייבערשטן, ער ווארט און האפט און ער נעמט אלעס אן, העלפט אים דער אייבערשטער און מען דאַפֿלט זיין פֿרנסה און ער איז זוכה צו אלעס גוטס.**

א מענטש דארף וויסן! אז מען טאר נישט האבן קיין קשיות אויפן אייבערשטן, אפילו ווען עס גייט דיר נישט גוט זאלסטו נישט פֿרעגן: "פֿאַרוואס גייט מיר אזוי שְלֵעכט? פֿאַרוואס פּוּנְקט פֿאַר מיר? א.א.וו.", נאר זאלסט חזרן כּסדר די אַמוּנָה אז פֿל דעביד רחמנא, לטב עביד - וואס דער אייבערשטער טוהט איז גוט און דו זאלסט אנטלויפן צום אייבערשטן און אים אלעס דערציילן.

דאס דארפסטו זיך שטארק אריין קריצן אין הארץ: "אז אפילו עס וועט א דורך גיין אויף מיר ביטערע יסורים, וועל איך שווייגן און נישט האבן קיין קשיות אויפן אייבערשטן", וואס דורך דעם וועסטו צוקומען צו די העכסטע מדריגה פון חכמה, וואס איז חכמה? אז דער מענטש ווייסט אז ער איז גארנישט נאר אלעס איז דער אייבערשטער. חכמה שרייבט זיך מיט צוויי ווערטער פֿח מה - מיין פֿח איז גארנישט, ווי אזוי קומט מען צו צו דעם? אז מען שווייגט מען האט נישט קיין קשיות אויפן אייבערשטן, אזוי ווי חו"ל זאגן (אבות, פֿרק ג, משנה יג): ס'ג לתכמה, שתיקה - ווי אזוי קען מען צוקומען צו חכמה? דורך שווייגן און נישט האבן קיין קשיות

אָרְךְ פֿרָק א אפֿים כה

אויפן אייבערשטן, ווייל דאס איז די גאנצע חכמה, מען זאל וויסן פחי מה, עס איז גארנישט אנגעהאנגען אין כוחי ועוצם ידי.

דאס ברענגט דער רבי אריין אין אונז און דאס וועט משיח בקרוב מפרסם זיין פאר די גאנצע וועלט, אז עס איז גארנישט דא אויף די וועלט נאר דער אייבערשטער, אלעס איז דער אייבערשטער. צו צוקומען דאס צו וויסן איז נאר דורך אן נעמען די יסורים מיט ליבשאפט. עס איז גארנישט דא צו טוהן נאר בעטן דעם אייבערשטן נאכאמאל און נאכאמאל, אויב וועסטו זיך עקש'נען וועסטו סוף כל סוף צוקומען צו א ישועה, ווייל פרנסה קומט נאר פונעם אייבערשטן. אזוי ווי חז"ל זאגן (תענית ב, ע"ב): **מפתח של פרנסה היא ביד הקדוש ברוך הוא - די שליסל פון פרנסה ליגט אינעם האנט פונעם אייבערשטן.**

אויב וועסטו פרעגן: פארנואס האט דער אייבערשטער געמאכט, עס זאל מיר אנקומען אזוי שווער מיין פרנסה? און איך זאל דארפן כסדר בעטן אויף דעם? וויסן זאלסטו! דאס איז ווייל דער אייבערשטער האט דיך ליב און ער ווארט און גלוסט

צו הערן דיין קול ווי די בעטסט דיך צו אים, ווי א קינד בעט זיין טאטע: "טאטי איך בין הונגעריג!", וועגן דעם האלט ער צוריק די פּרנסה פון דיר, כדי צו הערן ווי די בעטסט אים. ווייל ביים אייבערשטן איז גארנישט ווערט ווי די מינוט ווען א מגושם'דיגער מענטש, וואס ליגט אין יסורים, פול מיט בלבולים, קומט און בעט אים: "רבּונו של עולם, האב רחמנות אויף מיר, גיב מיר פּרנסה, איך זאל קענען מפרנס זיין מיין ווייב און קינדער, רבּונו של עולם, העלף מיר איך זאל קענען ארויסגיין פון מיינע חובות, רבּונו של עולם, איך דארף באצאלן דירה געלט, גראסערי, א.ד.ג."

חז"ל זאגן (ספרי, בהעלתך, סימן לא): רבי שמעון אומר: מפני מה לא היה יורד המן בפעם אחד בשנה? - פארוואס איז געפאלן מן א יעדן טאג, עס וואלט דאך געקענט קומען איינמאל אויף א גאנץ יאר? כדי שיהפכו את לבן לאביהם שבשמים - כדי די יודן זאלן בעטן דעם אייבערשטן יעדן טאג. משל, למה הדבר דומה? למלך שגזר על בנו להיות מפרנסו פעם אחת בשנה, ולא היה מקבל פני אביו אלא בשעת פרנסתו - א משל צו א קעניג וואס האט

געגעבן געלט פֿאר זיין זוהן איינמאל פֿאר א גאנצע יאר, איז דער זוהן געקומען צום טאטן נאר איינמאל א יאר, חזר ונגזר עליו להיות מפרנסו בכל יום - האט דער מלך געהייסן מען זאל אים געבן יעדן טאג פֿרנסה פֿדי זיין זוהן זאל קומען צו אים א יעדן טאג, פֿך ישראל, היו בביתו של אדם חמש זכרים או חמש נקיבות הנה יהיה יושב ומצפה ואומר: שמה לא ירד המן למחר, ונמצינו מתים ברעב, יהי רצון מלפניך שירד, ונמצאו הופכים את לבם לשמים - אזוי אויף א יוד וואס האט געהאט א גרויסע משפחה, איז ער געשטאנען און געווארט אפֿשר וועט נישט קומען היינט קיין מן, און די גאנצע משפחה וועט שטארבן פֿון הונגער, האט ער געבעטן דעם אייבערשטן: "רבונו של עולם, גיב מיר עסן!". אלע סיבות וואס דער אייבערשטער דרייט ארום מיט דיר איז נאר פֿדי דו זאלסט רעדן צו אים (זיין לקוטי מוהר"ן, חלק ב, סימן טז). וואס טאקע דורך דעם וואס דער אייבערשטער דרייט ארום מיט דיר און ער גיבט דיר נישט קיין פֿרנסה, ביסטו זוכה צו רעדן צום אייבערשטן.

פֿראביר צו טוהן וואס דו קענסט נאר, אויב דו קענסט ארבעטן ביי א פֿשר'ע ארבעט על פי תורה

איז גוט און אז נישט טוה כאטש עפעס, אזוי ווי
 חז"ל זאגן (ספרי, ראה, סימן ע): **ויברכה ה' אלקיך, כול
 יהיה יושב בטל? תלמיד לומר: בכל אשר תעשה -
 עם שטייט אין פסוק אז דער אייבערשטער וועט דיר
 בענטשן, זאגן חז"ל אויף דעם, דוקא ווען די וועסט
 ארבעטן וועט דיך דער אייבערשטער בענטשן. אזוי
 ווי חז"ל זאגן (גדרים מט, ע"ב): **גדולה מלאכה
 שמכבדת את בעליה - עם איז זייער גוט איינער וואס
 ארבעט און דארף נישט צוקומען צו א צווייטן.****

דו זאלסט נישט זאגן: "עס פאסט מיר נישט צו
 ארבעטן!" ווייל מיר זעהן אז די הייליגע תנאים און
 אמוראים האבן אויף געארבעט, הלל הזקן האט
 געהאקט האלץ (יומא לה, ע"א), רבי חנינא האט גענייט
 שיף (פסחים קיג, ע"ב), רבי יהודה איז געווען א בעקער
 (בבא בתרא קסד, ע"ב), רבי יוחנן איז געווען א שוסטער
 (אבות פרק ד), רבי יוסי בן חלפתא האט אויסגעארבעט
 הויט (שבת מט, ע"ב), רבי מאיר איז געווען א שרייבער
 (ערובין יג, ע"א), רב ששת האט געטראגן ברעטער (גטין
 סו, ע"ב), אבא אומנא איז געווען א דאקטער (תענית כא,
 ע"ב), אבא חלקיה האט בארבעט פעלדער (שם כג, ע"א),

אָרֶךְ פֶּרֶק א פִּי'ס כּט

און נאך אסאך תנאים און אמוראים האבן זיך באשעפטיגט מיט עפעס אן עסק.

אויב טרעפסטו נישט קיין שום ארבעט זאלסטו נישט צובראכן ווערן און אויפגעבן און טראכטן: "איך מוז שוין האבן אן ארבעט, איך וויל שוין האבן געלט", ווייל חז"ל זאגן (ברכות סד, ע"א): **כָּל הַדּוֹחֵק אֶת הַשְּׁעָה, שְׁעָה דּוֹחֶקתּוּ** - אז א מענטש האט נישט קיין געדולד צו ווארטן, ער עקשנט זיך אז ער מוז יעצט האבן, וועט ער צודריקט ווערן פון די צייט.

כל שפן טאר מען נישט אוועקפארן אין די מרחקים פאר פרנסה, מפקיר זיין די וועלט און יענע וועלט, עס איז אסאך ערגער ווי צו זיין ארים, ווייל דו לאזט איבער דיין ווייב, דו פארסט פון איין זייט וועלט ביז די אנדערע, עס גייט א דורך שווערע נסיונות, דיין ווייב וויינט אויף איר ביטערע מזל, אז זי האט נישט קיין מאן, דייע קינדער וויינען ווי לעבעדיגע יתומים, עס איז נישט דא ווער עס זאל זיך אומקוקן אויף זיי, זיי בארגן זיך געלט און די חובות פארמערן זיך ביז עס ווערט אזוי ביטער אז מען וויל זיך נעמען דאס לעבן רח"ל.

דערפאר זאלסטו ווארטן מיט סבלנות און בעטן דעם אייבערשטן. זעה צו זיין פרייליך ווייל שמחה עפענט אויף די מוח און מען איז זוכה צו ישוב הדעת, אויף בארוהיגט עס די נערוון. זאלסט זיך נישט זארגן וואס וועט זיין מארגן, ווייל אלעס וואס דו דארפסט אויף היינט וועסטו באקומען, אזוי ווי חז"ל זאגן (מכילתא, בשלח, פרשה ב): **מי שפרא יום פרא פונקטו** - דער וואס האט באשאפן די טאג האט באשאפן די פונקט אויף די טאג. אויב קומט דיר אונטער היינט עפעס א געשעפט, זאלסטו וויסן אז דער אייבערשטער האט דיר דאס צוגעפירט, און דו זאלסט דאס טוהן, נישט טראכטן: "דאס איז נישט פאר מיין פבוד". ווען דו וועסט פארדינען אביסל געלט פארגעס גלייך פון נעכטן און מארגן, און דאנק דעם אייבערשטן פאר די חסד חנם וואס ער האט דיר געטוהן דעם היינטיגן טאג.

דער רבי האט אונז דערציילט א מעשה פון די בעל בטחון, אז ער איז אייביג געווען פרייליך, ער האט זיך קיינמאל נישט געזארגט וואס עס וועט זיין מארגן, ער איז ארויס זוכן אן ארבעט און די ערשטע ארבעט וואס עס איז אים אונטערגעקומען האט ער

אַרְךָ פֶּרֶק א אַפִּים לַא

גלייך גענומען מיט שמחה, ווען ער האט געענדיגט די ארבעט פונעם טאג, האט ער גענומען די געלט און זיך געמאכט א סעודה נאכדעם האט ער נאך געהאט צייט צו עבודת ה'. ער האט געלעבט א גוטע לעבן, אפילו ער האט געהאט יעדן טאג אן אנדערע ארבעט, איין טאג האט ער פאראכטן צופראכענע פלים, איין טאג האט ער אויסגערייניגט א שטאל פון בהמות, דאך האט ער זיך נישט מבבל געווען נאר וואס דער אייבערשטער האט אים צוגעפירט האט ער געטוהן.

וויסן זאלסטו! אז רוב צרות און בלבולים וואס דו האסט פון פרנסה, איז נאר אין דין מחשבה וויל אויף היינט האסטו דאך געלט, נאר דו פייניגסט זיך אליינס, דו טראכסט א גאנצן צייט: "וואס וועט זיין? פון ווי וועל איך האבן געלט פאר די קומענדיגע יאר? פון ווי וועל איך האבן געלט חתונה צו מאכן מיינע קינדער? פון ווי וועלן מיינע קינדער האבן געלט? א.א.וו.", און דורך אסאך דאגות ווערסטו צופראכן ביז דו טראכסט פון אנטלויפן, די רודפסט זיך אליין. די עיקר איז די מחשבה, וואס א מענטש טראכט דארט איז דער

לב אָרְךְ פֶּרֶק א אפֿים

מֶעֶנְטֶשׁ (עײן לקוטי מוהר״ן, חלק א, סימן כא), אויב טראַכט
עַר פֿון שְׂמוּז אִיז עַר אַ שְׂמוּצִיגֶע מֶעֶנְטֶשׁ, אויב האַט
דער מֶעֶנְטֶשׁ הייליגֶע מַחְשָׁבוֹת עַר טראַכט פֿונעם
אַײַבערשְׂטן, עַר רַעֲדֵט פֿונעם אַײַבערשְׂטן, אִיז עַר אַ
צִדִּיק, דִּי זְעֵלְבֶע אִיז אַז אַ מֶעֶנְטֶשׁ טראַכט: "עס גייט
מִיר זײַן שְׂלֵעֶכֶט", וועט אים זײַן שְׂלֵעֶכֶט חס וְשָׁלוֹם,
אויב טראַכט עַר: "עס גייט זײַן גוט", וועט אים זײַן
גוט.

דוד המלך זאגט (תהלים לז): **גֹּלַעַל ה' דִּרְכָּךְ וּבִטְחָנְךָ**
עָלָיו וְהוּא יַעֲשֶׂה - אַפֿילוּ מֶעֶן הַיִּסָּט פֿאַרן מֶעֶנְטֶשׁ
טוהן עֶפְעֶס פֿאַר פֿרִנְסָה, טאַר מֶעֶן זִיךְ נִישֶׁט
פֿאַרלאָזן אויף דִּי אַרְבֵּעַט וואס מֶעֶן טוהט, און
טראַכטן אַז דִּי אַרְבֵּעַט בִּרְעֻנָּגֶט מִיר מִיִּין גֶּעֶלֶט, נאַר
מֶעֶן זאַל ווִיסן אַז גֶּעֶלֶט גִיבֵט דער אַײַבערשְׂטער,
אַזוי ווי חז"ל זאָגן (קידושין ז, ע"א): **שְׂאִין אֲמָנוֹת שְׂאִין**
בָּה עֲנִיּוֹת וְעֲשִׂירוֹת - עס אִיז נִישֶׁט דָא קײַן אַרְבֵּעַט
וואס מֶאַכֵט רײַך אָדער אַרִים, **שְׂלֵא עֲנִיּוֹת מִן**
הָאֲמָנוֹת וְלֵא עֲשִׂירוֹת מִן הָאֲמָנוֹת - אַרִמֶקִיט און
רײַכֶקִיט קומט נִישֶׁט פֿון אַרְבֵּעַטן.

נעם דִּיר אַרײַן און מַח אַז אַלעס אִיז דער
אַײַבערשְׂטער, עַר אִיז דײַן טאַטע און עַר וועט דִּיר

גַעבן פֿרַנְסָה בֶּכְבוֹד און זאַלסט נישט טראַכטן
 בֶּפֿרֵטִי פֿרֻטִיּוֹת פֿון דײַן אַרְבַּעט און זײַ פֿײַנִיגן אײַן
 דַעם, ווײַל דָּאס טראַכטן און פֿײַנִיגן אײַז עָרְגֶער פֿון
 דײַ אַרײַמֶקײט אַלײן, אַזױ ווי חז"ל זאָגן (עירוּבִין מֵא,
 ע"א): **מַעֲבִירִין אוֹתוֹ מִדַּעְתּוֹ וּמִדַּעַת קוֹנּוֹ** - אַרײַמֶקײט
 מַאכט אַראַפֿגײן פֿון זײַנען און עס פֿירט אַנוועק
 פֿונַעם אײַבערשטן, דַערפֿאַר פֿאַרְגַעס פֿון אַלעמַען,
 טראַכט נֶאר פֿונַעם אײַבערשטן, אַז דַער
 אײַבערשטער וועט דײַר מִפֿרַנְס זײַן טאַג טעגלײַך.

מאַך דײַר אַ שײַעוּר אַ יַעֲדֵן טאַג צו לערנען אַבִּיסֶל
 חוּמָשׁ, מִשְׁנײֹת און גִּמְרָא, אויפֿן דֶּרֶךְ הַלִּימוּד פֿונַעם
 רַבִּי'ן, דָּאס הײסט אַפִּילוּ דו פֿאַרשטייסט נישט וואס
 דו לערנסט דאך לערנסט ווייטער מיט אַ חֶשֶׁק וואס
 וּזְקָא דוּרְךָ דַעם וועסטוּ האַבן אַלעס גוטס, אַזױ ווי
 חז"ל זאָגן (תְּנַחֲמָא, פֿי תְּשָׂא, פֿרַק כֵּט): **כָּל הַעוֹסֵק בְּתוֹרָה,**
פֿרַנְסָתּוֹ מִן הַתּוֹרָה, וּמִתְעַשֵּׂר וּמִצְלִיחַ - ווער עס
 לערנט תּוֹרָה, ווערט רײַך און אײַז מַצְלִיחַ, שְׁכֵן אָמֵר
 לַיהוָה: **כִּי אֲזוֹ תִצְלִיחַ אֶת דְּרָכֶיךָ, מִתּוֹךְ אֲהַלּוֹ זְמַן**
לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - דַער אײַבערשטער האט
 גַעזאַגט פֿאַר יְהוָה עַר זאַל לערנען תּוֹרָה בִּיִּטָּאָג
 און בִּינאַכט, דַעמאַלְטס וועט עַר מַצְלִיחַ זײַן.

פּרָק ב

“סבֿלנות פֿאַר מענטשן וואס פֿילן ביי זיך געפֿאלן”

אויף די ענגן וואס עס גייט דורך אויף מענטשן
 שווערעקייטן פון זיך אליין, מען פֿילט ביי זיך ווי
 מען איז גארנישט, כּסדר פֿילט מען ביי זיך געפֿאלן,
 וואס דאס קומט ווייל מען האט אַסאך געזינדיגט.
 עס איז דא מענטשן וואס האבן געטוהן געפֿערליכע
 עבירות רח"ל און צוליב דעם פֿאלן זיי אריין און אַ
 יאוש און זיי געבן אויף, זיי זענען זיך מיאוש פון צו
 דינען דעם אייבערשטן. עס זענען דא מענטשן וואס
 זענען זייער טיף אריין געפֿאלן אין די עבירה פון
 פּגם הברית רח"ל, כּסדר פֿאלן זיי נאכאַמאל און
 נאכאַמאל אַ דורך, ווייל עס ברענט אין זיי די פֿייער
 פון נאוף רח"ל, וואס דוקא דעמאלטס ברענגט דער
 ס"מ אריין אַ יאוש אין דעם מענטש, ער צוברעכט
 אים אינגאנצן, אַז דער מענטש זאל מיינען אַז ער
 האט שוין נישט קיין וועג ארויס און ער קען שוין
 נישט תּשובה טוהן.

אָרֶךְ פֶּרֶק ב אַפִּים לה

דאס איז די קונץ פונעם יצור הרע, אז דער מענטש זאל טראכטן: "מיר העלפט שוין נישט קיין תשובה, פון מיר וועט שוין גארנישט זיין". באמת איז דאס אסאך ערגער פון די עבירה אליין, ווייל אויף די עבירה קען מען דאך תשובה טוהן, עס איז נישט דא קיין זאך אויף די וועלט וואס תשובה העלפט נישט, אזוי ווי חז"ל זאגן (יומא פו, ע"א): **גדולה תשובה שפגעת עד כפא הכבוד** - תשובה איז זייער גרויס, עס גייט ביז די שטוהל פונעם אייבערשטן. נאך זאגן חז"ל (מדרש רבה, שמות, פרק יט, סימן ד): **אין הקדוש ברוך הוא פוסל לבריה אלא לכל הוא מקבל** - דער אייבערשטער ווארפט נישט אנוועק קיין שום מענטש, יעדן נעמט ער אן, השערים נפתחים בכל שעה, וכל מי שהוא מבקש לכנס, יכנס - די טויערן זענען אפן פאר יעדן איינעם. נאך זאגן חז"ל (מדרש רבה, שיר השירים, פרק ה, סימן ג): **אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: בני! פתחו לי פתח אחד של תשובה כחדה של מחט, ואני פותח לכם פתחים, שיהיו עגלות וקרונות נכנסים בו** - דער אייבערשטער זאגט פאר אונז: "קינדער עפענט מיר א קליינע לאך פון תשובה ווי די שפיץ פון א נאדל, וועל איך ענק עפענען גרויסע טויערן". נאך זאגן חז"ל (מדרש שוחר

טוב, תהילים ה): **כִּי אָפְלוּ עוֹמְדֵי אָדָם וְעָשָׂה גְדִישִׁין שֶׁל עֲבִירוֹת, אֹמֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: יַעֲשֶׂה אָדָם תְּשׁוּבָה, וּפְמִי שְׁלֹא חָטָא - אָפְלוּ אַ מְעַנְטֵשׁ הָאֵט גַּעֲטוּהֵן אֶסְאָךְ עֲבִירוֹת זָאל עַר תְּשׁוּבָה טוּהֵן אֹוֵן עָס אִיז כְּאִילוּ עַר הָאֵט נִישְׁט גַּעזִינְדִיגְט.**

דערפאר פארנוואס ביסטו אזוי צובראכן? דו קענסט דאך תשובה טוהן, ווען דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט, האבן די מלאכים געטענה'ט: "פארנוואס באשאפטו דעם מענטש, ער גייט דאך זינדיגן פאר דיר?" האט דער אייבערשטער געענפערט: "אומזינסט ווער איך אנגערופן רחום וחנון? איך האב דאך באשאפן תשובה, זיי זאלן תשובה טוהן פאר מיר!". דערפאר אז דו ביסט אריינגעפאלן אין די געפערליכע עבירה פון פגם הברית הוצאת זרע לבטלה רח"ל, זאלסטו נישט טראכטן: "איך בין שוין דערנאך, איך קען שוין נישט תשובה טוהן", ווייל אויף אלעס העלפט תשובה, זאלסט פארציילן פארן אייבערשטן אלעס וואס דו טוסט און זאג אים: "רבנו של עולם, איך וויל תשובה טוהן, איך וויל זיין אן ערליכער יוד, רבנו של עולם, העלף מיר איך זאל נישט זינדיגן

אין פגם הברית, איך וויל אָנהייבן פון יעצט צו זיין עָרליך!“, וועט דיר דער אייבערשטער מוחל זיין אויף אלע דינינע עבירות.

אויב מיט דעם אלעם זעהסטו אז נאכדעם וואס דו טוהסט תשובה קומט דער יצר הרע און מאכט דיך נאכאמאל זינדיגן און עס ברענט אין דיר די תאוה זייער שטארק, עס זעהט ממש אויס אז עס איז דערנאך מיט דיר אויף אייביג, בפרט דורך די גרויסע חלישת הדעת וואס ער ברענגט אריין אין דיר אז דו האסט שוין נישט קיין תקנה, דארפסטו אים ענטפערן: “ביסט גערעכט אז א יעדע עבירה וואס איך טוה איז געפערליך, וועגן דעם זאל איך טוהן נאך עבירות? און נאך פוגם זיין בברית?“, אזוי ווי חז"ל זאגן (שבת לא, ע"ב): אל תרשע הרבה, פרעגט די גמרא: הרבה הוא ולא לירשע הא מעט לירשע? - נאר אסאך שלעכטס טאר מען נישט טוהן? אלא מי שאכל שום וריחו נודף, יחזור ויאכל שום, ויהיה יחיו נודף יותר?! - גיבט די גמרא צו פארשטיין מיט א משל, צו א מענטש וואס האט געגעסן קנאבל און עס גייט פון אים א גראף, זאל ער עסן נאך קנאבל ווייל ער שמעקט שוין סיי ווי?! דער רבי

זאָגט דאָרף (לקוטי מוהר"ן, חלק ב, סימן קיב): **אם אַתָּה מֵאַמִּין שְׂיִכּוּלִין לְקַלְקַל, תֵּאַמִּין שְׂיִכּוּלִין לְחַקֵּן** - אויב דו גלייבסט אז מען קען טוהן שלעכטס, גלייב אז מען קען פארעכטן. אַוּדַאי דאָרף אַ מְעַנְטֵשׁ תְּשׁוּבָה טוהן אויף אַלע זיינע עבירות, און פארציילן אַלעס פֿאַרן אַיִבֶּעֶרשְׁטן מיט אַ צוּבְרַאכֵן האַרץ, אָבֶּעַר נישט אַוועק גיין פונעם אַיִבֶּעֶרשְׁטן דוּרְף די ווייטאַגן פון זיינע עבירות, דוּרְף די קשיות וואס ער האט אויף זיך.

אויב זעהסטו אַ ספֿר וואס איז זייער מחמיר אין די זאך וואס דו האסט געטוהן, זאלסטו וויסן אז די פֿוֹנָה פונעם ספֿר איז נישט אז דו זאלסט צובראכן ווערן, נאר דיך צו ווייזן די האַרְבֵּקייט פון די עבירה אז לַפְתֵּחִילָה זאלסטו עס נישט טוהן, אָבֶּעַר אויב האסטו עס שוין געטוהן זאלסטו נישט צובראכן ווערן, נאר תְּשׁוּבָה טוהן. מען דאָרף האַבֵן מוֹרָא'דיגע סבָּלָנוֹת און נישט פֿרעגן קיין קשיות: "ווי אזוי בין איך צוגעקומען צו טוהן די עבירה?", בִּפְרֵט ווען די האסט שוין מקבל געווען אויף דיר דאס מער נישט צו טוהן און לַמְעֻשָּׁה האסטו דיך נישט געקענט איינהאלטן און דו האסט יא געטוהן

די עבירה, וואס דעמאלסט הייבט מען אן צו האבן קשיות, מען רעגט זיך אויף זיך: "פארנוואס האב איך מיר נישט געקענט איינהאלטן?". דארפסטו אלעס פארגעסן און אנהייבן פון דאסניי מיט סבלנות, און נישט האבן קיין קשיות, נאר טראכטן: "אזוי איז געשעהן מיט מיר, און איך דארף יעצט אלעס פארגעסן און אנהייבן מיט א נייע התחלה!".

עס איז אוממעגליך אמת'דיג תשובה צו טוהן אן דעם אז מען זאל פארגעסן וואס עס איז געווען, און אנהייבן פון נייעם בתמימות ופשוטות, ווער עס גייט בתמימות וועט קיינמאל נישט געשטרויכלט ווערן, אזוי ווי עס שטייט: הולך בתום ילף בטח, ווייל דורך תמימות וועסטו צוקומען מקיים צו זיין די גאנצע תורה, ווייל דו גלייבסט אז מען דארף מאכן ציצית אויף א קלייד, ווייל דער אייבערשטער וויל ציצית, און מען מעג נאר מאכן אכט שטריקן נישט מער און נישט ווייניגער, אזוי ביי אלע מצות, ווייל אזוי וויל דער אייבערשטער, אן קיין טעם, דאס זעלבע אויב חס ושלום מען פאלט דורך מיט אן עבירה, טאר מען נישט אויפגעבן, נאר תשובה טוהן.

עס זענען דא מענטשן וואס האבן נארישע קשיות
און דורך דעם טוען זיי עבירות רח"ל און פילן ביי
זיך געפאלן. מען דארף אנטלויפן פון די קשיות, און
נישט אריינגיין אין די ענגים, נאר פסדר חזרן די
ריינע אמונה. אלע וואס פילן זיך געפאלן און זענען
צומישט נעמט זיך פון די קשיות, עס זענען דא
מענטשן וואס ווילן דינען דעם אייבערשטן און נישט
טוהן קיין עבירות, נאר מחמת דעם וואס מיט אונזער
שכל קען מען נישט פארשטיין די ענין פון ידיעה און
בחירה, קומען זיי צו צו קשיות רח"ל. עס איז דא אין
דעם אסאך פעלער: עס זענען דא וואס הייבן בכלל
נישט אן צו דינען דעם אייבערשטן, אדער חס
ושלום זיי טוען נאך פארקערט, אזוי ווי די רשעים
און די פורקי עול רח"ל, דאס קומט פון די יצר הרע
וואס פארדרייט דעם מענטש מיט ידיעה דאס
הייסט: ער ברענגט אריין זייער שטארק די ענין פון
ידיעה, אז דער אייבערשטער דארף נישט מיינ
עבודת, פון דעם קומען אלע דיעות פון די
אפיקורסים און פורקי עול רח"ל. אפילו די בעלי
תאוות וואס ווייסן בכלל נישט פון קיין חקירות, מיט
דעם אלעם איז זייער יצר הרע אויף פון די קשיות.

אָרֶךְ פֶּרֶק ב אַפִּים מַא

דאס זעלבע איז פֿארקערט, עס זענען דא וואס האבן שוין אָנגעהויבן צו דינען דעם אייבערשטן, און זענען מקיים מצות, דאווענען בכונה, לערנען, נאכדעם האבן זיי אביסל אויפגעהערט און וועגן דעם זענען זיי צובראכן געווארן. נאכדעם איז דא וואס האבן זיך אינגאנצן מיאוש געווען, ווייל זיי האבן געזעהן אז אסאך מאל ווילן זיי זיין זייער ערליך, און עס גייט זיי נישט, אזוי ווי עס גייט אריבער אויף די בני הנעורים. זייער יצר הרע איז א פֿארקערטע פון די רשעים, זייער יצר הרע ברענגט אריין זייער שטארק די ענין פון בחירה אז אלעס איז אָנגעהאנגען נאר אינעם מענטש אן דעם אייבערשטן.

דערפֿאר זאלסטו וויסן אז דער עיקר אין עבודת ה' איז גיין בתמימות, אינגאנצן אוועקלייגן די חכמות, נישט אריינגיין אין די פֿלאַנטער פון ידיעה און בחירה, גלייבן אז מען קען עס נישט פֿארשטיין מיט אונזער שכל (עיני לקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן כא), גלייבן אז אלעס ווענדט זיך אין אונז און אלעס איז פֿונעם אייבערשטן. אז דו וועסט אריינעמען דאס אין

דיר, וועסטו קיינמאל נישט צובראכן ווערן, און קיינמאל נישט פילן געפאלן.

וויסן זאלסטו! פון איין זייט איז אלעס אנגעהאנגען אין דיר, דו ביסט מחויב צו טוהן דאס מערסטע וואס דו קענסט, דאווענען, לערנען, און טוהן מצות. פון די צווייטע זייט דארפסטו וויסן, אויב ביסטו חס ושלום דורך געפאלן מיט וואס עס זאל נאר זיין, זאלסטו נישט צובראכן ווערן, ווייל אלעס איז דער אייבערשטער, און אזוי האט געדארפט זיין. א יעדע גוטע זאך וואס דו טוהסט ווערט נישט פארפאלן, און עס טוהט זיכער אויף אין אלע וועלטן וואס עס דארף אויף צו טוהן, אפילו דו זעהסט נישט וואס עס געשעהט, אזוי ווי חז"ל זאגן (חולין קמב, ע"א): **הרי שאמר לו אביו עלה לבירה והבא לי גוזלות, ועלה ושלח את האם, ולקח את הבנים ובחזרתו נפל ומת - א טאטע האט געזאגט פאר זיין קינד: גיי ברענג מיר פייגלעך, איז ער געגאנגען און געטוהן די מצוה פון שליח הקן, אויפן וועג צוריק איז ער אראפגעפאלן און געשטארבן, היכן אריכות ימיו של זה, והיכן טובתו של זה? - ווי איז די אריכות ימים פון אים? ווי איז זיין גוטס וואס ווארט אויף**

אים? חז"ל זאגן דארט אז אחר האט דאס געזעהן
 און דורך דעם איז ער צו געקומען צו כפירות רח"ל.
 וועגן דעם ווען דו טוהסט א גוטע זאך וואס די תורה
 זאגט די שׂכר אויף דעם, און דו זעהסט אז עס
 געשעהט פונקט פארקערט דארפסטו האבן סבלנות,
 נישט אריינגיין אין בלבולים און האבן קשיות אויפן
 אייבערשטן, נאר טוהן וואס דער אייבערשטער האט
 געהייסן.

אזוי איז דא מצות און הנהגת טובות, וואס חז"ל
 זאגן אז דורך דעם איז מען זוכה צו ווערן נאנט צום
 אייבערשטן און נישט צו זינדיגן, אזוי ווי עס שטייט
 ביי ציצית (במדבר טו, מ): **למען תזכרו ועשיתם את כל
 מצותי.** אזוי אויף ביי תפילין (שמות יג, ט): **למען תהיה
 תורת ה' בפיך.** און דו זעהסט אז דו טוסט אן ציצית
 און דער יצר הרע מאכט דיר ווייטער זינדיגן, דו
 טוהסט אן תפילין און דער יצר הרע ברענט ווייטער
 אין דיר, זאלסטו וועגן דעם אויסטוהן די ציצית און
 נישט לייגן קיין תפילין חס ושלום? זאלסטו זיך גיין
 שׂמך?! ליידער האבן אסאך מענטשן אפגעלאזט
 דעם אייבערשטן און די תורה צוליב אזעלכע קשיות,
 אזוי ווי עס איז באוואוסט אסאך מעשיות, על פי רוב

האט מען געלערנט מיט זיי פֿאַרדרייטע לימודים מיט חומרות שטותים וְהַבְּלִים וואס זיי האָבן נישט געקענט טוהן, און צוליב דעם זענען זיי צובראַכן געוואָרן, און אַנגעהויבן אוועק צו גיין, עס איז זיי שווער געוואָרן קשיות, זיי האָבן באַקומען בַּלְבוּלִים, ביז זיי זענען געוואָרן פֿורקי עול רח"ל.

אזוי איז מיט יעדן, מען הייבט אָן מיט דמיונות, מיט שטותים, און ווען עס גייט נישט אזוי ווי מען דמיונט זיך, מען שפּירט נישט ווי אזוי מען וויל שפּירן, אָדער אז מען זעהט נישט גלייך וואס עס ווערט פון די תּוֹרָה און מצוֹת, הייבט מען אָן צו האָבן קשיות, ביז צוביסלעך פֿאלט מען אַריין מיט מחשבות פון כפירות וַאֲפִיקוֹרְסוֹת רח"ל, עס ווערט נאכדעם זייער ביטער מען ווערט צומישט ביז מען דרייט זיך ארום אין עולם התּוֹהוּ. דערפֿאַר דאַרף מען האָבן אַסאַך סבָּלְנוֹת, וויסן מיט אַן אַמַת אז מען קען נישט פֿאַרשטיין דעם אייבערשטן, און אלע ווערטער וואס חז"ל זאָגן זענען אַמַת, נאַר מיר קענען נישט אלעס פֿאַרשטיין.

איין פון די זאַכן וואס חז"ל זאָגן די סגולה פון די מצוֹה, איז מצוֹת ציצית, אז עס האט אין זיך אַ כַּח צו

ראטעווען דעם מענטש פון נאוף, אזוי ווי חז"ל
 ברענגען א מעשה (מנחות מד, ע"א): **מעשה באדם אחד**
שְׁהִיָּה זֶהִיר בְּמִצּוֹת צִיצִית - עס איז געווען א מענטש
 וואס איז געווען נזהר און מצות ציצית און ער האט
 געהאט א נסיון פון א גרויסע עבירה, **וכאן ד'**
ציציותיו וטפחו לו על פניו - איז געקומען די ציצית
 און האט אים געקלאפט אין פנים און אים דערמאנט
 פונעם אייבערשטן.

זאלסט נישט צובראכן ווערן ווען דו זעהסט אז דו
 גייסט מיט ציצית און דו טוהסט יא עבירות, ווייל
 נישט יעדער איז אייניג אין דעם, עס איז דא אזא
 איינער וואס די יצר הרע ברענט אין אים אזוי
 שטארק, אז אפילו ער טוהט אן ציצית העלפט עס
 אים אויף נישט, מיט דעם אלעם מוזטו זיין
 געווארנט אין די מצוה פון ציצית, און אויב דו
 זעהסט אז דו קענסט זיך נישט שלאגן מיט די יצר
 הרע, איז גוט אז דו זאלסט כאטשיג בלייבן מיט די
 מצוה פון ציצית און נישט אינגאנצן פארפאלן ווערן,
 קען זיין מיט די צייט פון אסאך ארומגיין מיט ציצית
 און נאך מצות וואס דו טוהסט למשל צדקה, וועט
 דיר יא געלונגען זיך מתגבר צו זיין אויף די יצר הרע.

חז"ל זאגן (מדרש רבה, אחרי, פרק כא, סימן ה): **אם עשית חבילות של עבירות, עשה כנגדן חבילות של מצות - אויב האסטו געטוהן אסאך עבירות, טוה קעגן דעם אסאך מצות, ווייל אפילו פון די ערגסטע מענטש, ווערט נישט פארפאלן קיין שום גוטס, אזוי ווי חז"ל זאגן (אבות פרק ד, יא): העושה מצוה אחת, קונה לו פרקליט אחד - מיט א יעדע מצוה וואס א מענטש טוהט, באשאפט ער א נייע מלאך.**

מען טאר נישט צובראכן ווערן, ווען מען זעהט אז מען האלט אין איין א דורך פאלן מיט עבירות און מען קען זיך נישט צאמנעמען צו לערנען און צו דאווענען, ווער ווייסט פון וואס פאר א וועלט די קומסט און וואס פאר א גלגול די ביסט און וואס די דארפסט אלץ מתקן זיין, ווייל אין דעם ענגן איז דא זייער אסאך סיבות אן א סוף וואס איז פארהוילן פונעם מענטש. די סיבה פארן וואס דער אייבערשטער האט געמאכט אז עס זאל זיין פארהוילן פון דיר, איז פדי עס זאל נאך זיין א בחירה, ווייל אז די וועסט וויסן און פארשטיין, פארן וואס דער אייבערשטער דרייט ארום מיט דיר און ער שטעלט דיר אריין אין דיין שווערע מצב, איז אויס בחירה.

דו זאלסטו טוהן וואס דו האסט צו טוהן
 בתמימות ופשוטות און זאלסט אלעס אן נעמען זאל
 זיין וואס זאל זיין, אפילו דו זעסט אז דו ביסט נאך
 אלץ נישט קיין ערליכער יוד, זאלסטו ווייטער אנגיין
 מיט דיינס, ווייל די גוטס וואס דו טוהסט ווערט
 נישט פארלוירן, אפילו א גוטע ווילן ווערט נישט
 פארלוירן, אדער אביסל לערנען וואס מען איז זוכה
 צו לערנען און א מצוה וואס מען טוהט, וואס
 וויסטו וואס עס געשעהט פון דיינע מעשים, וואס
 דער אייבערשטער טוהט מיט דעם, אפער ניצט דער
 אייבערשטער דיינע גוטע מעשים אויף א העכערע
 ענין מער פון וואס דו האסט געוואלט. און אוודאי
 אז דו וועסט גיין צום אייבערשטן און אים זאגן:
 "רבוננו של עולם, דו מיינסט איה וויל זינדיגן? איה
 וויל נישט זינדיגן! די יצר הרע ברענט אין מיר, ער
 מאכט מיר משוגע, ער מאכט איה זאל פארגעסן פון
 דיר, רבוננו של עולם, העלף מיר איה זאל נישט
 פארגעסן פון דיר, העלף מיר איה וויל זיין פרייליך,
 איה זאל נישט טוהן קיין עבירות, איה וויל זיין אן
 ערליכער יוד!", קען מען זיך נישט פארשטעלען
 וואס עס געשעהט מיט די תפילה.

ווען דו זעהסט אין אַ ספֿר אז ווער עס טוהט די
 מנהג אָדער מצוה איז זוכה צו עפעס אַ זכות און דו
 באַקומסט דורך דעם אַ התעוררות צו טוהן די מצוה
 און למעשה נאָכן טוהן זעהסטו אז דו האָסט דאָס
 נישט באַקומען, זאלסטו נישט צוקלאַפֿט ווערן און
 האָבן קשיות אויפֿן אייבערשטן, ווייל ווער ווייסט
 אָפֿשר האַט דער אייבערשטער דאָס אַרױפֿגענומען
 אויף אַ העכערע פֿלאַך פֿאַר אַ גרעסערע תיקון, מען
 טאר נישט מהרהר זיין אויפֿן אייבערשטן און אויף
 די ווערטער פֿון חז"ל, ווייל אַלע זייערע ווערטער
 זענען אַמת, איי אײַך זעה עס נישט? דאָס איז צוליב
 די בחירה און עס מוז אזוי זיין. דערפֿאַר בעט אײַך
 דיר פֿאַרגעס פֿון אַלעס וואָס עס איז געווען און הייב
 אָן אַ נייע התחלה, זיי שטאַרק ביי דיר קוק נישט
 וואָס עס איז געווען, זעה צו טוהן מצות פֿרייליכער
 הייט, לערן און דאַנען, די עיקר זאלסטו זיך צו
 געוואוינען אויס צו שמועסן זיין האַרץ צום
 אייבערשטן און אַלעס וואָס עס גייט אַ דורך אויף
 דיר, דורך דעם וועסטו זוכה זיין זיך צו דערהאַלטן אַ
 גאַנץ לעבן.

פּאַרק ג

"סבֿלנות אויף שלום בֿית"

עס זענען דאָ מענטשן וואס האָבן זייער גרויסע
 יסורים פון זייער ווייבער און צוליב דעם ווילן זיי
 זיך גטן, אָבער על פי רוב קענען זיי דאס נישט
 טוהן, ווייל די ווייב וויל נישט, אָדער ווייל ער
 שעמט זיך פון די וועלט, אָדער ווייל ער האט מורא
 פון זיין טאטע א.א.וו., וועגן דעם לעבן זיי מיט
 יסורים, און שטענדיג קריגן זיי זיך ארום, די הויז
 קוקט אויס ווי אַ גיהנום, מען שעלט זיך איינעם דעם
 צווייטן רח"ל, מען שרייט מען וויינט, עס פליען
 חפצים פון איינעם צום צווייטן און נאכדעם
 אנטלויפט מען אינגאנצן פון דער היים. על פי רוב
 וואלגען זיי זיך ארום פול מיט יסורים, און נאכדעם
 דרייען זיי זיך ארום מיט שלעכטע מיאוס'ע
 מחשבות, צוליב דעם וואס זיי זענען נישט
 אינדערהיים, אסאך מאל פאלן זיי אריין אין עבירות
 רח"ל מיט נשג"ז, ווייל זיי דרייען זיך אין שמוציגע
 פלעצער.

ווער רעדט נאך אויב איז דא קינדער אין שטוב
 איז די צרה דאפלט, עס איז נישט דא ווער עס זאל
 זיך אומקוקן אויף זיי, זיי גייען ארום צופראכן און
 צוקלאפט, אפילו די גאר קליינע קינדער פארשטייען
 אלעס, עס טוהט זיי וויי צו זעהן ווי די טאטע און
 מאמע קריגן זיך ארום, פל שפן ווען די טאטע
 אנטלויפט פון שטוב בלייבט איבער א שלעכטע
 רושם אויף זיי א גאנץ לעבן, זיי לעבן מיט הפקרות
 און צום סוף וואס געשעהט פון אזעלכע קינדער? זיי
 גייען ארויס לתרבות רעה רח"ל, זיי גנב'נען, זיי
 פאלן אריין אין נאוף, ביז זיי קומען אן אין תפיסה,
 דאס אלעס קומט דורך געשלעג אין שטוב, און דורך
 נישט גוטע שלום בית, אלעס פארנוואס? על פי רוב
 הייבט זיך אן די מחלוקת מיט א שטות, מיט א
 גארנישט.

לאמיר זיך פֿרעגן: "איז דאס די עצה צו לעבן א
 ביטערע לעבן? אפילו לאמיר זאגן אז דו וועסט זיך
 קענען גטן, אבער ווער וויסט אפֿשר מיט די
 צווייטע ווייב וועט דיר זיין ערגער ווי מיט די
 ערשטע ווייב? זי וועט דיר אזוי דערביטערן דאס
 לעבן אז דו וועסט נישט וויסן ווי זיך אהינצוטוהן",

אזוי ווי מען זעהט על פי רוב אז ביי די צווייטע ווייב וויפיל מען טוהט פאר איר איז נישט גענוג, בפרט אז די הייליגע חז"ל האבן אונז געווארנט אז מען זאל זיך נישט גטן פון די ערשטע ווייב אזוי ווי זיי זאגן (גטין פט, ע"ב): **כָּל הַמְּגַרֵּשׁ אֶשְׁתּוֹ רֵאשׁוֹנָה** - ווער עס גט זיך פון זיין ערשטע ווייב, אפלו מוזבח מוריד **עָלָיו דְּמֵעוֹת** - אפלו די מוזבח וויינט. נאך זאגן חז"ל (יבמות סג, ע"ב): **אֵין אָדָם מוֹצִיא קוֹרֵת רוּחַ** - א מענטש האט נישט קיין פארגעניגן, אלא מאשתו הראשונה - נאר פון זיין ערשטע ווייב.

איז דען דאס די וועג? צו פארברענגען דיין גאנצע לעבן מיט מחלוקת און קריגערייען, טראכטן און זוכן חסרונות אויף דיין ווייב, אויף די יסורים וואס דו ליידיסט פון איר און טראכטן ווי אזוי זיך צו ראטעווען פון איר, וואס באמת איז נישט דא קיין עצה, נאר בעטן דעם אייבערשטן אז ער זאל רחמנות האבן אויף דיר, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק: **בְּרָצוֹת ה' דַּרְכֵי אִישׁ גַּם אוֹיְבָיו יִשְׁלִים אֹתוֹ**, זאגן חז"ל (ילקוט משלי, רמז תתקנז): **אוֹיְבָיו זֹו אֶשְׁתּוֹ** - ווען דער אייבערשטער וויל טוהן גוטס פארן מענטש, גייען זיינע פיינט אויף מיט אים, און דאס גייט ארויף

אויף זיין ווייב. אפילו חז"ל פארציילן (שבת יא, ע"א):
כָּל רָעָה, וְלֹא אִשָּׁה רָעָה - א תנא האט געבעטן דעם
 אייבערשטן אלע שלעכטס קען איך דערהייבן אבער
 נישט קיין שלעכטע ווייב. נאך זאגן זיי (יבמות סג,
 ע"ב): **אִשָּׁה רָעָה צָרַעַת לְבַעֲלָהּ** - א שלעכטע ווייב
 איז אזוי שווער פארן מענטש ווי קרעץ, מאי
 תקנתיה? - וואס זאל א מענטש טוהן אז ער איז
 אריינגעפאלן מיט א שלעכטע ווייב? **יִגְרָשָׁנָה**
וְיִתְרַפָּה מִצָּרַעְתּוֹ - זאל ער זיך גט'ן פון איר. אבער
 נישט אלע מאל קען מען זיך גט'ן, בפרט ווען מען
 האט שוין קינדער דעמאלטס איז א רחמנות אויף די
 קינדער. חוץ פון דעם ווער ווייסט ווי לאנג עס וועט
 דיר נעמען צו טרעפן א צווייטע ווייב, ווער ווייסט
 אפֿשר וועט די צווייטע ווייב זיין אסאך ערגער, ביז
 זי וועט זיך פארעקלען פון לעבן.

דערפאר אויב האסטו צרות פון זיין ווייב און דו
 האסט נישט קיין שלום בית, זאלסטו זיך גוט
 בארעכענען אז דו זאלסט נישט אריינפאלן אין
 ערגערע צרות, ביטערער פון דעם, טראכט: "אמת
 איך מאך מיט צרות פון מיין ווייב, איז דען די וועג
 אוועק צו לויפן פון שטוב? זיך צו גט'ן?" אין אמת'ן

דער רבי שיינט אריין אין א יוד א מורא'דיגע שכל, ער איז מגלה און מפרסם (לקיטי מוהר"ן, חלק א, סימן פ): **פי עיקר השלום הוא לחבר שני הפכים דיקא - אז די עיקר שלום בית איז צאמצוברענגען צוויי פארקערטע מענטשן. ווען דו זעהסט א מענטש וואס איז אינגאנצן פארקערט פון דיר, זאלסטו נישט טראכטן אז מיט אים איז נישט מעגליך אויף די וועלט צו לעבן בשלום, נאר אדרבה דאס איז די עיקר שלום אז צוויי פארקערטע מענטשן זאלן זיין בשלום, אזוי ווי דער אייבערשטער מאכט שלום אין הימל פון צוויי פארקערטע זאכן פייער אין וואסער.**

כל שכן א מאן מיט א ווייב, וואס בטבע זענען זיי צוויי פארקערטע מענטשן דארפן זיי זיך אנשטרענגען צו לעבן צוזאמען. נאך די חתונה דארף זיין די עיקר עבודה פונעם מאן צו לעבן באחדות מיט זיין ווייב, מיט שלום און ליבשאפט, וואס דעמאלטס וועט רוען די שכניה צווישן זיי, אזוי ווי חז"ל זאגן (ראש השנה ו, ע"א): **אשה בעלה משמחה -** די עיקר מצוה פון דער מאן, ער זאל פרייליך מאכן זיין ווייב.

אויף זאלסטו וויסן! אז מיט שיינעם און מיט ליבשאפט איז זייער גרינג איבער צו דרייען אפילו אזא איינער וואס איז פונקט פארקערט פון דיר. ווען דיין ווייב שרייט אויף דיר אדער זי בלאזט זאלסטו נישט צוריק שרייען אדער צוריק בלאזן, ווייל אסאך מאל הייבט זי אן זיך צו קריגן מיט דיר וועגן די צער וואס זי האט פון די קינדער, אויב דו וועסט שווייגן און נישט צוריק ענטפערן וועט זי זיך בארוהיגן און דו וועסט האבן א שיינע לעבן, אבער אויב וועסטו צוריק ענטפערן וועט זיין זייער ביטער.

דערפאר ווער עס וויל זוכה זיין צו אן אמת'ע שלום בית זאל זיך צוגעוואוינען קיינמאל נישט צוריק ענטפערן פאר זיין ווייב זאל זיין וואס עס זאל זיין, אפילו זי שרייט און זי זאגט דיך אריין און קריטעקירט דיך, שווייג! ווייל מיט שיינעם און מיט ליבשאפט קען מען גרינגערהייט אלעס פועלן, אפילו עס נעמט אמאל אסאך צייט, אבער צום סוף וועט זי ווילן וואס דו ווילסט.

עס איז נישט גרינג, צו דעם דארף מען האבן אסאך סבלנות, דו זאלסט זעהן אז פון דיין זייט זאל אייביג זיין שלום בית, אפילו זי וועט מאכן שאדנס

אין שטוב א.א.וו., זאלסטו איר דן זיין לזכות און זיין מיט איר בשלום, דעמאלטס וועסטו זעהן א ברכה אין שטוב, און די שכניה וועט רוען אין שטוב, ווייל דער אייבערשטערס נאמען איז שלום (שבת י, ע"א). אויף זאגן חז"ל (סוטה יז, ע"א): **איש ואשה זכו - א מאן און ווייב וואס פארטראגן זיך, שכניה ביניהם - איז דא אלע ברכות ביי זיי. חז"ל זאגן: כל המשים שלום בתוך ביתו - ווער עס קריגט זיך נישט מיט זיין ווייב, כאלו משים שלום בישראל על כל אחד ואחד - איז אזוי ווי ער מאכט שלום צווישן יודן. נאך זאגן חז"ל (חולין קמא, ע"א): גדול שלום שבין איש לאשתו - ביים אייבערשטן איז זייער חשוב ווען די מאן און די ווייב האבן זיך ליב און קריגן זיך נישט, שהרי אמרה תורה: שמו של הקדוש ברוך הוא שנקתב בקדושה ימחה על המים - אזוי ווי מיר זעהן אין די תורה, אז דער אייבערשטער זאגט: מעקט אויס מיין הייליגע נאמען אבי מען זאל זיך נישט קריגן. נאך זאגן חז"ל (שבת כג, ע"ב): גר ביתו עדיף משום שלום בית - אויב א מענטש האט געלט צו קויפן אדער שבת ליכט אדער חנופה ליכט וואס קומט פריער? שבת ליכט, ווייל דאס ברענגט שלום בית און ביים אייבערשטן**

איז חשוֹב'ער אז מאן און ווייב זאלן זיך ליב האָבן
מָער ווי אַלע אורות פון חנוּפּה.

אויב האָסטו נאָך אַלץ צרות פון איר אַפֿילו מיט
די אַלע עצות, איז נישט די עצה זיך צו גטן אָדער
חס וְשָלוֹם אַנטלויפֿן פון שטוב, דו דאַרפֿסט
געדענקן וואס חז"ל זאָגן (עירוּבין מא, ע"ב): **מי שֵׁישׁ לוֹ
אִשָּׁה רָעָה, לֹא יִרְאֶה פְּנֵי גֵיהֲנוֹם** - ווער עס האט אַ
שְׁלֶעכְטע ווייב וועט נישט אַריין גיין אין גֵיהֲנוֹם.
וואס גֵיהֲנוֹם איז, דאַרף אײך דיר נישט זאָגן, עס
שטייט אין ספֿרים הקדושים: אַלע יסורים פון די
וועלט פון אַ גאַנץ לעבן, קומט נישט צו צו אײן בְּרִי
פון גֵיהֲנוֹם און דורך דיין שְׁלֶעכְטע ווייב ווערסטו
פֿטור פון אַלע עוֹנְשֵׁי גֵיהֲנוֹם.

פאָרוואס זאלסטו נישט טראַכטן אז אן דיין ווייב
וואלט דיר געווען אסאך ביטערער בַּגְשָׁמִיּוֹת און
ברוּחֵי חַיִּים? אַפֿילו עס דאַכט זיך דיר יעצט, וועגן
דיינע צרות, פאַרקערט אז אן איר וואלט דיר געווען
גרינגער, דאס איז וועגן דיינע בלבוּלים און דיין
פאַרדרייטן מַח, די תּוֹרָה זאָגט דאָ (בְּרֵאשִׁית ב, יח): **לֹא
טוֹב הָיְתָה הָאָדָם לְבָדּוּ** - עס איז נישט גוט דער
מענטש זאל זיין אליין!

בַּאֲמַת דִּי גֵאנְצַע מַחְלוּקַת הַיִּיבֵּט זִיף אָן מִיט דָּעם
 וואס חז"ל זאגן (אבות, פָּרָק א, מִשְׁנָה ה): **וְאֵל תִּרְבֶּה**
שִׁיחָה עִם הָאִשָּׁה - דָּאס הַיִּסָּט ווען אַ מְעַנְטִשׁ זײַצט
 און שְׂמוּעָסֵט אַלְעס וואס קומט אים אַרויף אויפֿן
 צונג מיט זיין ווייב, ער פֿאַרצײלֵט איר אַלְעס וואס
 איז דורך אויף אים, אַלְע זײַנע דורכפֿעלער, אַלְע
 זײַנע פֿראַבלעמען, גוֹרֵם רָעָה לְעַצְמוֹ - ווייל זיין
 ווייב הַיִּיבֵּט אָן אַראַפ צו קוקן אויף אים זי קוקט אים
 אָן אַלְץ אַ בְּטֵלָן אַלְץ אַ שְׁלִימָזל, וּבּוֹטֵל מַדְבְּרֵי תוֹרָה
 - ווייל אין די צײט וואלט ער דאָ געקענט לְעֲרַנְעֵן,
וְסוֹפוֹ יוֹרֵשׁ גִּיהֵנָם - אויף די וועלט, ווייל דורך דָּעם
 וואס ער פֿאַרצײלֵט איר זיין פֿאַרגאַנגענהײט און
 זײַנע דורכפֿעלער קומט אַרויס מַחְלוּקַת, ווי חז"ל
 זאגן (פֿנהדרין ז, ע"א): **הָאִי תִּגְרָא - אַ קְרִיגְעֵרִי, דְּמָא -**
 איז צוגעגליכענט, **לְבַדְקָה דְּמָא** - צו אַ שְׂפֹאֲלֵט אין
 אַ פֿאַס וואסער, **כִּיּוֹן דְּרוּחַ רֵוַח** - צוביסלעך ווערט
 בְּרִיטער און בְּרִיטער זי שְׂפֹאֲלֵט, כִּי עַס ווערט אַ
 גְּרוֹיִסע לֵאף אין די פֿאַס, אַזוי אויף ביי מַחְלוּקַת, עַס
 הַיִּיבֵּט זיף אָן מִיט אַ נֶאֱרִישְׁקֵיט, די ווייב טראַכט:
 עַס איז נִישֵׁט דָּא אַזאַ אומגליקליכער ווי מײן מאַן,
 די מאַן טראַכט: עַס איז נִישֵׁט דָּא אַזאַ
 אומגליקליכער ווי מײן ווייב. מְעַן גײט אַרום בְּפֶעס

איינער אויפן צווייטן. ווער רעדט נאך אז מען מישט אריין די עלטערן, וואס דעמאלטס פלאמט אויף די פייער ביז עס ווערט ביטער פאר די גאנצע משפחה. מען לויפט ארום פֿרעגן עצות פון חכמים חכמי קעלם וואס מען זאל טוהן, אלעס ווייל מען האט גערעדט שטותים און נארישקייטן.

דערפאר אויב ווילסטו האבן א גוט לעבן און אן אמת'ע שלום בית, זאלסטו זיך צוגעוואוינען אנטלויפן צום אייבערשטן, זאלסט לערנען און רעדן צום אייבערשטן, זאלסט רעדן וואס ווייניגער אין שטוב. אפילו אין אנהייב איז עס דיר זייער שווער ווייל חז"ל זאגן (סוטה כ, ע"א): **רוצה אשה בקב ותפלות** - אז א פרוי וויל אביסל עסן און אסאך נארישקייטן, **מתשעה קבין ופרישות** - ווי איידער אסאך עסן און אן נארישקייטן. אבער צום סוף וועט זיין ווייב אויף איבערגעדרייט ווערן, און זי וועט זיך מבטל זיין פאר דיר, זי וועט דיך מכבד זיין, זי וועט זיך רימען פאר אירע חבֿר'טעס אז זי האט א מאן א צדיק און א גרויסע מתמיד.

דו זאלסט איר געבן די זאכן וואס איז נוגע צו איר, אפילו זי איז דיך מצער, זי שעלט דיר, זי שרייט

אויף דיר, דאָך זאַלסטו אומגייין מיט איר מיט ליבשאפט איר דן זיין לִפְּנֵי זְכוּת און איר מְכַבֵּד זיין, אזוי ווי חו"ל זאָגן (חולין פד, ע"ב): **לְעוֹלָם יֵאָכֵל אָדָם וַיִּשְׁתֶּה פְּחוֹת מִמָּה שֵׁשׁ לוֹ - אַ מְעַנְטֵשׁ זָאל נִישׁט אויסגעבן זיין גאַנצע געלט פֿאַר זיין עָסן, וַיִּלְבַּשׁ וַיִּתְפַּסֶּה בְּמָה שֵׁשׁ לוֹ - און עַר זָאל זיך קויפֿן קליידער לויט וויפיל געלט עַר פֿאַרמאַגט, וַיִּכְבֵּד אֶשְׁתּוֹ וּבְנָיו יוֹתֵר מִמָּה שֵׁשׁ לוֹ - און עַר זָאל געבן פֿאַר זיין ווייב אַלעס וואס זי דאַרף.**

אויף זאַלסטו אַכטונג געבן נישט צו רעדן אויף אירע עלטערן, אויף איר משפּחה, אַפּילו זיי טוען דיר אַפּ כּל מיני צרות, דאָך זאַלסטו נישט רעדן צו איר קיין ווארט פון דעם ווייל עס וועט איר זייער וויי טוהן. אויף זאַלסטו זייער אַכטונג געבן זיך נישט צו קריגן מיט איר ווייל עס וועט איר זייער וויי טוהן, און חו"ל זאָגן (בבא מציעא נט, ע"א): **לְעוֹלָם יִהְיֶה אָדָם זְהִיר בְּאוֹנָת אֶשְׁתּוֹ - אַ מְעַנְטֵשׁ זָאל זייער אַכטונג געבן נישט צו טשעפֿנען זיין ווייב, שְׁמַתוֹךְ שְׁדַמְעָתָה מְצוּיָה אוֹנָתָה קְרוּבָה - ווייל זי הייבט זייער שְׁנַעַל אָן צו וויינען. אז דו וועסט האבן אסאך סבֿלנות צו איר, אַפּילו זי איז פּונקט פֿאַרקערט פון דיר, דאָך**

פֿיר־סטו זיך אויף צו איר מיט שיינעם און ליבשאפט, דו זאגסט איר אז דו וועסט איר קויפן שיינע זאכן וואס זי וויל נאר, (אויב האסטו געלט זאלסטו טאקע קויפן), דעמאלטס וועט זי סוף פל סוף אינגאנצן איבערגעדרייט ווערן.

דער עיקר איז זאלסט זיין שטארק מיט אַמונה אינעם אייבערשטן און אויב דו פארטראגסט זיך נישט מיט דיין ווייב פארצייל עס פארן אייבערשטן און בעט אים: "רבנו של עולם העלף מיר איך וויל האבן שלום בית, רבנו של עולם העלף מיר איך זאל ליב האבן מיין ווייב און מיין ווייב זאל מיר ליב האבן, רבנו של עולם איך וויל מיר נישט קריגן מיט מיין ווייב!", דעמאלטס וועט זי אינגאנצן איבערגעדרייט ווערן, אזוי ווי עס שטייט אין די תורה (בראשית ב, יח): **אָעֶשֶׂה לּוֹ עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ**. און חז"ל דרש'נען אויף דעם (מדרש רבה, בראשית, פרק ח, סימן יח): **זָכָה עֲזָרְתּוֹ, לֹא זָכָה כְּנֶגְדּוֹ** - אויב א מענטש איז זוכה איז זיין ווייב מיט אים און אז נישט איז זי קעגן אים. ווייל אלעס ווענט זיך אין די מאן, אויב איז ער זוכה העלפט זי אים, אויף די וועלט און אויף יענע וועלט (תקוני זוהר, תיקון יד) **חז"ל זאגן** (תקוני זוהר, תיקון ע):

וואס זאל א מענטש טוהן אויב האט ער א שלעכטע ווייב? זאגט די הייליגע זוהר ער זאל תשובה טוהן דאס הייסט ער זאל אנהייבן רעדן צום אייבערשטן און בעטן: "רבונו של עולם איך וויל האבן א גוטע ווייב, איך וויל זיין פרייליך מיט מיין ווייב, איך וויל ליב האבן מיין ווייב!".

דערפאר אלע עצות וואס מען גיבט דיר פאר שלום בית איז גארנישט ווערד, עס האט נישט קיין תוכן, עס האט נישט מיט אמת, ווייל אלעס ווענדט זיך אין דיר, די פרוי גייט נאך די מאן, אזוי ווי חז"ל זאגן (עבודה זרה לט, ע"א): **מעשה באשה אחת, שנשאת לחבר - עס איז געווען אמאל א פרוי וואס האט חתונה געהאט צו א תלמוד חכם וואס ער האט נישט געקענט אליינס אנטוהן תפילין, והיתה קושרת לו תפילין על ידו - און זי האט אים געהאלפן אנטוהן די תפילין, ומת - און ער איז געשטארבן, נשאת למוכס - האט זי חתונה געהאט צו א מענטש וואס פלעגט איינקעסירן שטייערן און ער איז געווען א גנב, והיתה קושרת לו קשרי מוכס על ידו - און זי האט אים געהאלפן טוהן די שייגעץ שטיק. דאס איז**

די טבע פון א פרוי מיט די צייט ווערט זי נאכגעשולעפט נאך איר מאן.

די עיקר איז אז דו זאלסט נישט אנוועק גיין פונעם אייבערשטן, זאלסט זיך צוגעוואוינען אלעס פארציילן פאר אים, אלע דיינע צרות, אלעס וואס עס גייט אויף דיר אריבער, אבער פאר דיין ווייב זאלסטו נישט פארציילן וואס עס גייט אויף דיר אריבער. זאלסט רעדן צו איר טרייסט ווערטער, אפילו די מצב אין שטוב איז זייער שווער עס איז נישט דא קיין פרנסה, וואס דאס איז מערסטענס גורם אויף מחלוקת אין שטוב, אזוי ווי חז"ל זאגן (תמורה טז, ע"א): **אשה כיון שאין לה תבואה בתוך ביתה, מיד צועקת** - אז עס איז נישט דא קיין עסן אין שטוב הייבט אן די ווייב צו שרייען, מיט דעם אלעם זאלסטו איר טרייסטן און איר זאגן: אז עס וועט נאך קומען גוטע טעג, דעמאלטס וועל איך דיר געבן אסאך געלט, דו וועסט קענען קויפן וואס דו דארפט, אויב וועסטו זיך אזוי פירן וועט דיר זיין גוט בזה ובבא, דיין ווייב וועט אויף דיר מעיד זיין אז די ביסט אן ערליכע יוד און א צדיק, אזוי ווי חז"ל זאגן (בלקוט משלי, רמז תתקלז): **אשרי אדם** - וואויל

איז פֿאר אַ מענטש, שאַשְׁתוּ מעִידְתוּ - וואס זיין ווייב האַלט פֿון אים, און באַרוּמט זיך און זאַגט: "מײַן מאַן איז אַן ערליכער יוד, ער פֿירט זיך שטענדיג אויף מיט שיינעם און ליבשאַפט צו מיר, ער האט אַסאַך סבָּלנוֹת אין שטובּ."

אַפֿילו אויב נאָך אַלעם איז זי שְׁלעכט צו דיר, זאַלסטו געִדענְקן וואס חז"ל זאָגן (פֿתוּבוֹת פב, ע"ב):
אִשָּׁה הִקְנוּ לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם - אַ ווייב באַקומט מען פֿון הימל, און אויב דו וועסט עס מקבֿל זיין באַהבֿה וועסטו ניצול ווערן פֿון אַסאַך צרות בִּפְרִט פֿון גִּהִינוּם, וואס דאס איז שווערער פֿון אַלע צרות. דו וועסט זוכה זיין צו אַלע אַמְתָּע אַייביגע גוטס בְּזֵה וּבָבֵא אויב וועסטו איר נישט גטן, די יצר הרע זאל דיר נישט אַיינרעדן אז עס וועט דיר גוט זיין אַן אַ ווייב, ווייל חז"ל זאָגן (נדרים מא, ע"א): **בַּחֶסֶד פֶּלַל, בְּלֹא אִשָּׁה** - אַן אַ ווייב האט מען גאַרנישט. אויף זאָגן זיי (יומא יח, ע"ב): **כְּשֵׁישׁ לוֹ פֶּת בְּסֵלוֹ אֵין יִצְרוֹ מִתְגַּבֵּר עָלָיו** - אַ מענטש וואס איז חתונה געהאט ברענט נישט אין אים דער יצר הרע אזוי שטאַרק.

פּרָק ד

“סבֿלנות פֿאר אַ בַּחור וואס טרעפֿט נישט זיין שידוך”

טייערע בַּחור אויב איז דיר שווער צו טרעפֿן אַ שידוך, וואס דאס איז אַ געפֿערליכע צער, דארפֿסטו האָבן זייער אַסאך סבֿלנות, אַפֿילו עס איז דיר זייער שווער. וויסן זאַלסטו אז אײַך פֿאַרשטיי זיין צער ווייל עס איז נישט דא אויף די וועלט אזא צער, ווי די צער פֿון אַ בַּחור וואס טרעפֿט נישט קיין שידוך, ער איז צובֿראַכן כַּחַרס הנשבר. עס שטייט אין זוהר הקדוֹש (האַזינו, דף רצו, ע"א): **מֵאֵן דָּלָא אֲשַׁתְּכַח דְּכֵר וְנוֹקְבָא אַקְרִי פֿלַג גּוֹפֵא - וְוַעֲר עֵס הָאֵט נִישֵׁט קִיין ווייב, איז אזוי ווי אַ האַלבע גוף, דאס הייסט אַ בַּחור איז גלייך צו אַ מְעַנְטֵשׁ וואס ליגט אין שפֿיטאַל אינגאַנצן צושניטן, וְלִית בְּרַכְתָּא שְׂרָיָא בְּמִלָּה פֿגִימָא וְחִסְרָא אַלָּא בְּאַתֵּר שְׁלִים - און עס איז נישט דא קיין גוטס ביי אַ בַּחור. אויף זאַגן חז"ל (יבמות סב, ע"ב): פֿל אָדָם, שְׂאִין לוֹ אִשָּׁה, שְׂרוּי בְּלֵא שְׂמִחָה, בְּלֵא בְּרַכָּה, בְּלֵא טוֹבָה, בְּלֵא תוֹרָה, בְּלֵא חוּמָה, בְּלֵא שְׁלוֹם - וְוַעֲר עֵס הָאֵט נִישֵׁט קִיין ווייב, איז נישט פֿרייליך און**

עַר הָאֵט נִישְׁט קײן בְּרָכוֹת און קײן גוֹטס און עַר
 לְעֶרְנֵט נִישְׁט. נאָךְ זאָגן חז"ל (מְדַרְשׁ רַבָּה, בְּרַאשִׁית, פֿרָשָׁה
 ח, סִימָן יז): **כָּל שְׂאִין לוֹ אֵשָׁה, שְׂרוּי בְּלֵא טוֹבָה, בְּלֵא
 עֶזֶר, בְּלֵא שְׂמֻחָה, בְּלֵא בְּרָכָה, בְּלֵא פִּפְרָה, אִךְ בְּלֵא
 שְׁלוֹם, אִךְ בְּלֵא חַיִּים, אִךְ אֵינוֹ אָדָם שְׁלָם - וְוַעַר עֵס
 הָאֵט נִישְׁט קײן ווייב הָאֵט נִישְׁט דִּי אַלְע גוֹטע זאָכן
 און עַר אִיז נִישְׁט קײן מְעַנְטֵשׁ. און אַזוי שְׂטײט אִין
 זוֹהַר הַקְּדוּשׁ (נְשֵׂא, דָּף קמ"ה, ע"ב): **מֵאֵן דְּאִתְחַבֵּר דְּכַר
 וְנוֹקְבָא אֶקְרִי אָדָם וְכַדִּין דְּחִיל חֲטָאן - וְוַעַן א
 מְעַנְטֵשׁ הָאֵט חֲתוּנָה וְוַעַרְט עַר א מְעַנְטֵשׁ און עַר
 טוהט נִישְׁט קײן עֲבִירוֹת, וְלֵא עוֹד אָלֵא דְשִׁרְיָא בֵּיה
 עֲנָנָה, וְלֵא עוֹד אָלֵא דְשִׁרְיָא בֵּיה חֲסֵד - און עַר וְוַעַרְט
 א עֲנָנוֹ און א בַּעַל חֲסֵד, וּמֵאֵן דְּלֵא אֲשַׁתְּפַח דְּכַר
 וְנוֹקְבָא, לֵא הָוִי בֵּיה לֵא יִרְאַה וְלֵא עֲנָנָה וְלֵא חֲסִידוֹת
 - און וְוַעַר עֵס הָאֵט נִישְׁט חֲתוּנָה קַעַן נִישְׁט וַיִּין קײן
 עַרְלִיכֶע יוֹד.****

און נאָךְ זאָגט דִּי זוֹהַר (אַתְרִי, דָּף נט, ע"א): **בְּכָל אֲתֵר
 דְּלֵא אֲשַׁתְּפַח דְּכַר וְנוֹקְבָא, לֵאוּ פְּדֵאִי לְמַחְמֵי אַפִּי
 שְׂכִינְתָא - וְוַעַר עֵס הָאֵט נִישְׁט חֲתוּנָה וְוַעַט נִישְׁט
 זוֹכָה וַיִּין צוֹ זַעְהֵן דִּי פְּנִים פּוֹנְעִים אַיִבְעֶרְשֶׁטן. און
 נאָךְ זאָגט דִּי זוֹהַר (וִיגְרָא, דָּף ה, ע"א): **כָּל מֵאֵן דְּלֵא****

אשמתפח דְּכַר וְנוקבא - ווילאנג אַ מענטש האט נישט
 חתונה, פֿל שבתא אַעדוי מניה - האט ער נישט קיין
 גוטס, וְלאוּ הוא בכלל אַ דאָם - און ער איז נישט
 קיין מענטש. און נאך שטייט אין זוהר (בראשית, דף נה,
 ע"ב): בְּכָל אֲתֵר דְּלֹא אֲשַׁמְּפָחוּ דְּכַר וְנוקבא פְּתֻדָּא -
 ווילאנג אַ מענטש האט נישט חתונה, קדשאַ בְּרוּךְ
 הוא לֹא שׁוֹי מְדוּרִיָּה בְּהוּא אֲתֵר - רױט נישט דער
 אייבערשטער ביי אים.

פון דעם אלעם קען מען זעהן די צער פון א בחור,
 עס פעלט אים די אלע גוטע זאכן, די שכניה רױט
 נישט ביי אים, ער איז צומישט. ווער רעדט נאך אויב
 איז ער פֿוגם און פֿגם הברית הוצאת זרע לבטלה חס
 ושלום, דעמאלטס איז אים פינסטער און טונקל
 ביטער און שלעכט, ער איז צובראכן און צוקלאפט,
 ער האט נישט פֿאר וועם אויסצוגיסן זיין ביטער
 הארץ.

דא איז די פֿלאַץ אויס צו שרייען אַ וויי געשריי אויף
 די עלטערן וואס האבן נישט קיין רחמנות אויף
 זייערע קינדער, זיי זוכן נישט קיין שידוך פֿאר זיי.

עס איז דא אפֿאר סיבות אין דעם:

א. אַסאַף עֲלֻטְעֶרֶן זאַגן: מײן קײַנד איז נאָך זײער יונג, וואס האב איף מיר צו זאַגן, וואס דאַרף איף פאַרדרייען די קאפ פון מײן קײַנד, אַרױפֿלייגן אַן עול אויף זיי, (עס זענען דא וואס זאַגן דאס, אַפּילו ווען דאס קײַנד איז שוין צוואנציג יאר, וואס אויף דעם זענען חז"ל מעיד (קידושין כט, ע"ב): **בְּן עֶשְׂרִים שָׁנָה, וְלֹא נָשָׂא אִשָּׁה** - אז אַ מענטש האט נישט חתונה ביז די צוואנציג, **כָּל יָמָיו בְּהִרְהוּר עֲבִירָה** - וועט ער אַ גאַנץ לעבן טראכטן שמוץ, וויבאלד אין זײַנע יונגע יאַרן, ווען ער האט נאכנישט געהאט קיין ווייב, האט ער געטראכט אלע שמוציגע מחשבות, איז עס אין אים אַרײַן אזוי שטאַרק, אז אַפּילו שפּעטער ווען ער וועט חתונה האבן וועט ער בלייבן מיט דעם, און חז"ל זאַגן (יומא כט, ע"א): **הִרְהוּרֵי עֲבִירָה קָשָׁה מְעִבְרָה** - טראכטן פון שמוץ איז ערגער ווי די עבירה).

דאס איז אַ מוראדיגע טעות, ווייל חז"ל זאַגן (סנהדרין עו, ע"ב): **הַמְדַרְיָף בְּנָיו וּבְנוֹתָיו בְּדַרְךְ יִשְׂרָאֵל** - ווער עס איז מחנך זײַנע קינדער אויפן ערליכען וועג, **וְהַמְשִׂיאָן סְמוּךְ לְפִירְקָן** - און מאכט זיי חתונה יונגער הייט, **עָלְיוּ הַפְּתוּב אֹמֵר: וַיִּדְעַתָּ כִּי שְׁלוֹם**

אַהֲלֶךְ - אויף אים איז געזאגט געווארן די פֿסוק: אז זיין הויז איז גאנץ.

בפֿרט היינטיגע צייטן, וואס אלע צרות קומען פון דעם אז מען מאכט נישט חתונה די קינדער יונגער־הייט, אזוי ווי חז"ל זאגן (פסחים קיג, ע"א): **בְּתָף בְּגָהָה - אז דין טאכטער ווערט צוועלעף יאר אלט, שְׁחָרַר עַבְדָּךְ וְתָן לָהּ - מאף איר חתונה מיט דין קנעכט, כְּדִי זֵי זֶאל נִישֵׁט פֿאַרְדָּאַרְבֶּען ווערן חס ושלום.** און נאך זאגן זיי (קידושין כט, ע"ב): **אָמַר רַב חֲסֵדָא: הָאִי דְעַדִּיפְנָא מַחְבְּרָאִי דְנִסִּיבְנָא בְּשִׁיתֶסֶר -** רב חסדא האט געזאגט: פארנוואס בין איך גרעסער פון מיינע חברים? ווייל איך האב חתונה געהאט ביי די זעכצן, ואי הוה נסיבנא בארביסר הוה אמינא לשטן: גירא בעינך - און אויב איך וואלט חתונה געהאט ביי די פערצן וואלט איך זיך געקענט רייצן מיטן ס"מ און אים זאגן: "איך האב פון דיר נישט מורא". זעהט מען אז ווי פריער מען מאכט חתונה די קינדער איז בעסער.

ב. אסאך מאל פאפן זיך עלטערן אז דאס וואס זיי זוכן נישט קיין שידוך פאר זייערע קינדער איז ווייל זיי האבן ליב זייער קינד, זיי זאגן: "פארנוואס זאלן

מיר זיך זאגן? ! מיר האבן זייער ליב דאס קינד, מיר ווילן נאך האלטן דעם קינד אפאר יאר אינדער־היים".

באמת דאס הייסט נישט קיין אהבה, ווייל ווען זיי וואלטן ליב געהאט זייער קינד, וואלטן זיי געטוהן וואס עס איז גוט פארן קינד, און נישט וואס איז גוט פאר זיי, אויף דעם שטייט (איכה ד, י): **יְדֵי נָשִׁים רַחֲמָנִיּוֹת בְּשָׁלוֹ יִלְדֶיהֶן**. דאס איז נישט קיין אהבה, דאס איז אַכזריות, ווייל היינטיגע צייטן פֿרענט די פֿאָרה פון נאוף אויף די וועלט. א טאטע און מאמע וואס האבן רחמנות אויף זייער קינד, זאלן טוהן אלעס וואס עס איז שיק, חתונה מאכן זייער קינד אין די צייט, טאג און נאכט דארפן זיי טראכטן נאר פון דעם: "איך דארף א שידוך פאר מיין קינד!" אויב האסטו ליב דיין קינד מאך אים חתונה, אויב וועסטו דאס טוהן, דאס ווייזט אז דו האסט ליב דיין קינד, און פנים אל פנים, וועט דיין קינד דיך ליב האבן, און זיך מוסר נפש זיין פאר דיר.

ג. אסאך מאל האלטן זיך צוריק עלטערן פון טוהן א שידוך, ווייל עס קאסט זייער אסאך געלט חתונה צו מאכן. דאס איז אויף נאריש געטראכט, ווער הייסט אייך ווייזן אז איר זענט עשירים, אויסגעבן

געלט אויף אלע שטותים און לוקסוס? ! מאכטס
 חתונה אייער קינד אזוי ווי די עניינים, און די געלט
 גיב פאר די יונגע קאפל אז זיי זאלן האבן מיט וואס
 צו מאכן פֿרנסה. ווען איר וואלט נאר אביסל
 געשפארט, און נישט געזיכט די טייערסטע זאל, און
 נאר גערופן די משפחה צו די סעודה, וואלט איר
 געקענט גרינגערהייט חתונה מאכן, ממילא דאס איז
 אויף נישט קיין תירוץ.

ד. רוב מאל האלטן זיך אפ שידוכים, וועגן פֿבוד
 און יחוס, מען זוכט א יחוס־דיגע משפחה, א
 מכובד־דיגע משפחה, און וועגן פֿבוד און גיאות
 לאזט מען די קינדער אלט ווערן, אפילו אפאר יאר,
 ביז זיי קומען צוטוהן הארבע עבירות רח"ל, און די
 עלטערן ווייסן נישט פון דעם. פֿארנואס זאלן די
 עלטערן נישט פאלגן וואס חז"ל זאגן (במות סג, ע"א):
 נחית דרגא ונסיב איתתא - לאז אפ דיין גאווה און
 האב חתונה. וועגן גיאות און פֿבוד לוינט זיך מצער
 צו זיין דיין קינד? ! אלע בחורים און מיידלעך וואס
 גייען ארויס לתרבות רעה רח"ל איז נאר ווייל מען
 מאכט זיי נישט חתונה ווען זיי זענען נאך יונג. ווי
 איז די יראת שמים פון די עלטערן? זיי וואלטן נישט

אַרְךָ פֶּרֶק ד אַפִּים עא

געמעגט רוען טאג און נאכט צו זוכן א שידוך פאר זייער קינד !

ה. אמאל איז דא עלטערן, וואס זיי זענען זיך מלביש מיט די לבוש פון א תלמיד חכם, זיי זאגן: אונזער קינד האט זיך נאכנישט משלים געווען אין תורה, מיר קענען אים נאכנישט חתונה מאכן. דאס איז אויף א שקר, ווייל חז"ל זאגן (קידושין כט, ע"ב): **אם אי אפּשָׁר לוּ בְּלֹא אִשָּׁה, יִשָּׂא אִשָּׁה, וְאַחַר כֵּן יִלְמֹד תּוֹרָה** - אז א מענטש זעהט אז ער פאלט אריין אין עבירות זאל ער חתונה האבן און נאכדעם לערנען תורה. אויף זאגן זיי (פסחים קיב, ע"ב): **מִצְוָה וְגוֹף טָהוֹר נוֹשֵׂא אִשָּׁה וְלוֹ בָּנִים** - אז א מענטש וויל לערנען תורה און זיין ריין פון עבירות זאל ער חתונה האבן.

נאך אלע סיבות פארן וואס איר זוכט נישט קיין שידוכים פאר אייערע קינדער, זאלט איר וויסן אז אלעס איז שטותים, ווייל אז דער אייבערשטער האט אייך געבענטשט מיט קינדער, און איר האט אויפגעצויגן די קינדער, מיט עגמת נפש און יסורים, ביז איר האט זיי געזעהן אויף דער עלטער, פארן וואס זאלט איר נישט טוהן אלעס אויף די וועלט צו זוכן

פֿאַר זײ אַ שײַדונג און זײ חתונה מאַכן? אָדער
 קאַטשיג זײ באַרוהיגן און זײ זאָגן אז איר זוכט פֿאַר
 זײ אַ שײַדונג?!

בפֿרט פֿאַר די מײדלעך, וואס חז"ל זאָגן (מדרש
 רבה, נשא, פֿרק יא, סימן יג): **וְיִשְׁמְרֶךָ, בְּבִנּוֹת שְׂצִרִיכוֹת**
שְׂמִירָה - אויף די טעכטער דאָרף מען זײער אַכטונג
 געבן. אויף זאָגן זײ (פֿנהדרין ק, ע"ב): **בַּת לְאַבִּיָּהּ**
מִטְמוֹנֶת שָׂוָא, מִפְּחָדָה לֹא יִישָׁן בְּלִילָה - אַ טאַטע
 וואס האט אַ מײדל קען נישט שלאָפֿן בײנאַכט,
 בְּקִטְנוּתָהּ, **שָׂמָא תִתְּפֹתָהּ** - ווען זי איז יונג, קען זײן
 אז אײנער וועט איר צו רעדן צו אַן עבִירָה,
בְּנַעֲרוּתָהּ, שָׂמָא תִזְנֶה - ווען זי איז עלטער, טאַמער
 וועט זי גײן טוהן אַן עבִירָה, **בְּגֵרָה, שָׂמָא לֹא תִנְשָׂא** -
 און שפּעטער קען זײן זי וועט בְּכָלֵל נישט חתונה
 האָבן. די זעלבע פֿאַר די זוהן וואס קומען לײדער צו
 צו די האַרבע עבִירָה פֿון פֿגם הַבְּרִית הוֹצֵאת זֶרַע
 לְבִטְלָה רַח"ל.

דערפֿאַר זאל פֿאַר אַ יעדע טאַטע און מאַמע
 אײנטערסירן די צער פֿון זײער קינד, טאַג און נאַכט
 זאלן זײ מתפלל זײן אז די קינדער זאלן נישט טוהן
 קײן עבִירות, און זײ זאלן זוכה זײן צו טרעפֿן זײער

זיווג, אזוי ווי אליהו הנביא האט דערצייילט (תנא דבי אליהו רבה, פֶּרֶק יח): **מַעֲשֵׂה בְכֹהֵן אֶחָד** - עס איז אמאל געווען א פֶּהן, וואס איז געווען א גרויסער צדיק, ער האט געהאט צען קינדער, יעדן טאג האט ער זיך אראפגעלייגט אויפן ערד און געבעטן דעם אייבערשטן אז ער זאל רחמנות האבן אויף זיינע קינדער, אז זיי זאלן נישט צוקומען צו קיין עבירות. און דער פֶּהן איז נישט אנוועק פון די וועלט ביז ווילאנג ער האט געזעהן פֶּהנים גדולים און יונגע פֶּהנים פון זיינע קינדער און אייניקלעך און נאכדעם איז ער געשטארבן, אויף אים איז געזאגט געווארן דער פסוק (תהלים לז): **בְּטַח בַּה' וַעֲשֵׂה טוֹב וְגו'** **וְהִתְעַנַּג עַל ה' וְיִתֵּן לְךָ מִשְׁאֵלֹת לִבְךָ** - פארלאז דיך אויפן אייבערשטן און ער וועט דיר געבן אלעס וואס דו דארפסט. זעהט מען פון דעם אז די תפלה פון א טאטע העלפט פאר די קינדער.

עלטערן דארפן וויסן! אויב זעהסטו אז דיין קינד פירט זיך אויף מיט עצות מיט חוצפה צו דיר, און דו וואונדערסט זיך: ווי קומט צום קינד אזא עצות? וואס האב איך אים געטוהן אז ער פירט זיך מיט עצות צו מיר? זאלסטו וויסן! אז ער שפעט זיך פון

דיר צו בעטן: "איך וויל חתונה האבן!" דאס בלוט קאכט אין זיי, האבן זיי נישט קיין אנדערע עצה נאר דורך דעם. זאלסט נישט טראכטן אז ווייל דייןע קינדער בעטן דיר נישט: "טאטע! האב רחמנות אויף מיר, טרעף מיר שוין א שידוך, מאך מיר שוין חתונה!", אז זיי ווילן נישט חתונה האבן, ווייל דו ווייסט גאנץ גוט אז די טבע פון קינדער איז, אז זיי שעמען זיך צו קומען צו די עלטערן און זיך בעטן ביי זיי: "איך בעט ענק, מאכטס מיר חתונה", סיי זיי שעמען זיך, און סיי זיי האבן מורא אז זיי וועלן נאך אריינכאפן פון דיר א געזונטן פסק: "גיי זעך דיך לערנען! גיי אביסל ארבעטן! דו דארפסט נאך עלטער ווערן און זיין גענוג ערוואקסן חתונה צו האבן". וועגן דעם האט רחמנות אויף אייער קינדער, און ווען עס קומט די צייט פון חתונה האבן מאכט זיי חתונה, דורך דעם וועט איר זוכה זיין צו זעהן אסאך נחת פון זיי, ביז עס וועט מקוים ווערן ביי דיר די פסוק (תהילים קכח, ג): **בניך כשתלי זיתים סביב לשלחנהך** - איר וועט האבן ערליכע וואילע קינדער.

מצד הלכה, אז קינדער זעהן אז די עלטערן ווילן זיי נאך נישט חתונה מאכן, זענען זיי מחויב זיך

אַלײנס חתונה צו מאַכן. נישט נאר דאס נאר אַפילו אויב דו האַסט געטראָפֿן אַ פּאַסיגע שידוך וואס דו ווילסט דאס, נאר דײַנע עלטערן ווילן נישט, דאַרפֿסטו זײ נישט פֿאַלגן (זײַן יורה דעה, סימן רמ, סעיף כה, בדברי הרמ"א, זײַן שם). פֿל שפֿן אויב דורך דעם פֿאַלסטו אַרײַן אין פֿגם הַבְּרִית רח"ל, דאַרפֿסטו זיכער נישט צוהערן וואס דײַנע עלטערן זאָגן דיר, דו זאַלסט טוהן וואס דו קענסט נאר אַז דו זאַלסט חתונה האָבן, דאס איז ברור אין אלע פּוסקים אַן קײן שום מחלוקת.

דאס איז געזאָגט געוואָרן פֿאַר קײַנדער וואס די עלטערן זוכן נישט קײַן שידוך פֿאַר זײַ. נאַכדעם איז דא וואס זוכן און זוכן און עס איז זײַ שווער צו טרעפֿן אַ שידוך. אַפילו ער זוכט און זוכט דאָ גײט עס נישט, אויף דעם דאַרף מען האָבן זײַער אַסאַך סבֿלנות, אַפילו עס איז זײַער שווער און אַ יעדן טאָג זעהט אויס ווי אַ יאר, דאָ זאַלסטו פֿסדר חזרין "אַז סבֿלנות איז די עיקר אין לעבן", און גוט אַרײַן נעמען אין זיך אַז דער גאַנצע ענגן פון זיווג איז אַנגעהאַנגען אײַנעם אײַבערשטן אַן קײַן שום שלוחים, אַזוי ווי חז"ל זאָגן (מדרש רבה, ויצא, פֿרָק סח,

סימן ח): מְצִינּוּ בַתּוֹרָה וּבְנֵי אִימִים וּבְכֹתוּבִים, שְׂאִין זְוֹגוּ שֶׁל אָדָם אֲלֵא מֵאֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - מִיר גֵּעֲפֹנֶען אִין דֵּי תוֹרָה אִין נְבִיאִים און אִין פְּתוּבִים אַז אַ שִׁידוּף הָאט נָאָר מִיטן אַיִבֶּעֶרֶשְׁטן.

נָעם מִיין עֲצָה וְוֵאס אִיךְ גִּיב דִּיר! זִיךְ אִוִּיף אַ פֿלאַךְ ווי מַעֲנֵטְשֶׁן דְּרִיעֶען זִיךְ נִישְׁט, און רַעַד דִּיךְ אִוִּיס דִּיין הָאָרֶץ צוּם אַיִבֶּעֶרֶשְׁטן אִוִּיף דִּיין שְׂפִרָאָךְ "אִוִּיף יוֹדִישׁ", און בְּעֵהָט אִים: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם הָאָב אִוִּיף מִיר רַחֲמָנוּת, אִיךְ ווִיל אַ חֶתֶן וְוֵעֶרֶן, אִיךְ ווִיל נִישְׁט זִינְדִיגֶן, אַלֶּע מִינֶע חֲבָרִים הָאָבֶן חֲתוּנָה, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם קוֹק צוּ מִיין צַעַר, אִיךְ ווִיל זִיין פֿרִיילֶעךְ!". דָּאָס זְאָלְסְטוּ טוּהֶן אַ יַעֲדֶן טָאָג מִיט סְבָלָנוּת, אַפִּילוּ עַס גִּיט אִוִּיף דִּיר דוּרְךְ נְסִינּוֹת, דְּעַר יֶצֶר הָרַע בְּרַעַנְט אִין דִּיר, דוּ וְוֵעֶרְסְט נִכְשָׁל חֵס וְשְׁלוֹם אִין פֶּגַם הַבְּרִית, דָּאָךְ זְאָלְסְטוּ זִיין אַ גְּרוּיֶסֶע עַקְשֶׁן, זְאָלְסְט אִים אַלֶּעס דְּעַרְצִיילֶן, אַזוֹי ווי דוּ שְׂמוּעֶסְט מִיט דִּיין חֶבֶר.

דִּי גְרוּיֶסְקִיט פֿון רַעֲדֶן צוּם אַיִבֶּעֶרֶשְׁטן און וְדוּי דְּבָרִים, קַעַן מַעַן זִיךְ נִישְׁט פֿאַרְשְׁטֶעלֶן מִיט אונְזֶער שְׂכָל. בְּפֶרֶט דִּי נְפִשׁוֹת וְוֵאס טְרַעַפֶּן נִישְׁט זִיעֶר זְוֹג און ווִייל זִי זַעֲנֶען צוּבְרָאָךְ און דְּעַרְבִיטְעֶרֶט, קוּמְעַן

זיי צו צו פֿגם הברית רח"ל, אויב האבן זיי רחמנות אויף זיך, זיי גייען אויף א פלאץ וואס קיינער איז נישט דארט, זיי שמועסן אויס זייער גאנצע הארץ פארן אייבערשטן, זיי קומען צום אייבערשטן מיט טענות, זיי זאגן: "רבנו של עולם! הייבן דו גיבסט מיר נישט קיין שידוך? דורך דעם זינדג איך, און איך פאל אריין אין שמוציגע עבירות אין פגם הברית!" קען מען נישט משיג זיין וואס עס געשעהט אין אלע וועלטן דורך דעם.

מען קען זיך נישט פארשטעלן די גרויסקייט פון א צובראכענע הארץ וואס קומט מיט טענות צום אייבערשטן, אזוי ווי עס שטייט אין זוהר הקדוש (בלק, דף קצה, ע"א): פֿינן דְּצִלֵי צְלוֹתֶיהָ פֶּתַח כָּל כְּוִי רְקִיעֵין - ווען א מענטש רעדט צום אייבערשטן עפענען זיך אלע טירן פון הימל, וכל שאר צלותין דסקלין לעילא דחי לון האי מספנא תביר לבא - דער צובראכענער הארץ מיט זיין תפילה, שטופט אנועק אלע תפילות פון די וועלט, וקדשא בריך הוא אמר: יתעטפון כל צלותין דעלמא, וצלותא דא תעול לגבאי - דער אייבערשטער זאגט: איך וויל נישט זעהן פאר מיר קיין שום תפילה, נאר די תפילה פון

דעם צופֿבראַכענע מענטש, לֹא בִּעֵינָא הָכָא בִּי דִּינָא
 דִּידוּוּנִין בֵּינָנָא, קמֵאי לִיהוּי תְּרַעוּמִין דִּילִיָּה וְאַנָּא
 וְהוּא בְּלַחוּדָנָא - גִּישָׁט דִּי בֵּית דִּין שָׁל מַעְלָה זָאל
 אִים פִּסְקִינֶען, אִיךְ אַלִּיין ווִיל אוֹיִסְהֶערֶן זַיינֶע טַענֹות,
 פֶּל חִילִי שְׁמַיָּא שְׁאַלִין אַלִּין לֹאֲלִין: קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 בְּמַאי אַתְּעֶסק? - אַלֶּע מְלֶאכִים פֶּרַעגֶן: וואס טוהט
 יַעֲצֵט דָּער אִייבֶּערֶשְׁטֶער, אָמְרִין: אַתְּיַחְדָּא בְּתַאוּבָתָא
 בְּמַאנִין דִּילִיָּה - עֲנֹטֶפֶערֶן זַיי: עַר בַּאֲשַׁעֲפִיגֵט זִיךְ
 מִיט דִּי צוּפֿבראַכענע הֶערֶצֶער וועמֶען עַר הָאט דִּי
 מְעַרְסֵטֶע לִיב, וְדָא אִיהוּ צְלוּתָא דְעֶבִיד עֲטוּפָא לְכָל
 צְלוּתִין דְּעֶלְמָא - און זַיין תְּפִילָה הָאֵלט צוּרִיק אַלֶּע
 תְּפִילֹות פֿון דִּי וועלֵט.

רַבִּי נִתָּן שְׂרִיבֵט אוֹיף דָּעם זוֹהַר הַקְּדוּשׁ (לקוטי
 הַלְכוֹת, הַלְכוֹת תְּפִילִין, הַלְכוֹת ה. וּתְפִילַת הַמִּנְחָה, הַלְכוֹת ז): וְכָל זֶה
 נֹאמֵר אֶפְלוּ בְּעֵינֵי סֵתֵם שְׁמֵתְפַלֵּל עַל צָרְכֵיּוֹ - דָּאס אִיז
 גַּעזָאגֵט גַּעוואָרן אַפִּילוּ ווען אַ יוֹד, הָאט גִּישָׁט קִיין
 גַּעלֵט און עַר הָאט חוֹבוֹת, און עַר קען גִּישָׁט בַּאצָּאֵלן
 קִיין רַענֵט, און דִּי גַעשַׁעֲפֵטן ווִילן אִים גִּישָׁט
 פֶּאַרקוֹיפֶן קִיין עֶסן און קִלִּידֶער א.ד.ג., פֶּמָּה וּפֶמָּה
 יַקְרָה תְּפִילָה זוֹ בְּעֵינֵי הַשָּׁם יַתְבָּרַךְ וְהִיא יַקְרָה מְפֹל
 הַתְּפִילֹות שְׁבַעֲוָלִים - אַז זַיינֶע תְּפִילֹות זַענען מוֹרָא דִּיג

חשוב ביים אייבערשטן, כּל שׂכּן וּכּל שׂכּן ווען אזא יוד וואס איז שוין אריינגעפאלן אין די תּהוּם פון די סטרא אחרא אין די צען כּתרים פון טומאָה, פּגם הברית הוצאת זרע לבטלה רח"ל, גייט צום אייבערשטן און ער פארציילט אים אלע זיינע שלעכטע מעשים, און ער זאגט: "רבּונו של עולם וואס זאל איך טוהן, דו מיינסט איך וויל זינדיגן? גיין! איך וויל נישט זינדיגן, די יצור הרע ברענט אין מיר, איך האלט עס נישט אויס!", קען מען נישט משיג זיין די גרויסקייט וואס עס געשעהט דורך דעם, ער האט נישט אויף זיך קיין שום דין נישט פון אויבן און נישט פון אונטן, קיינער קען נישט האבן אויף אים קיין טענות.

מען קען נישט משיג זיין די גרויסע רחמנות וואס דער אייבערשטער האט אויף א יעדע יוד בפרטי פרטיות, בפרט אויף די הויכע נשמות וואס זענען געבער אריינגעפאלן אין די הענט פון די ס"מ רח"ל, די ס"מ האט זיך גענומען צו זיי, זיי מטמא זיין בפגם הברית הוצאת זרע לבטלה רח"ל, ווי מער זיי ווילן ארויסגיין פון דעם, נעמט ער זיי מער אריין, ער שלינגט זיי איין. בפרט די בחורים וואס האבן נישט

זייער זיווג, אויב מאכן זיי זיך א נייע קבלה
אנצוהייבן פון יעצט, זיי ווארפן זיך נישט אונטער
אונטערן ס"מ, זיי נעמען זיך פאר מער נישט צו
זינדיגן, זיי אנטלויפן צום אייבערשטן און פארציילן
אים זייער צובראכן הארץ, און זיי זאגן אים: "רבנו
של עולם איך קען נישט לעבן אן קיין ווייב און
וועגן דעם בין איך פוגם אין פגם הברית איך וויל
חתונה האבן, קענסט נישט האבן קיין טענות אויף
מיר, מאך מיר חתונה וועל איך נישט זינדיגן!", קען
מען זיך נישט פארשטעלן וואס עס געשעהט פון
זייערע תפילות, עס איז דא א מלאך וואס הייסט
"עזריאל", וואס ער איז ספעציעל געשטעלט אויף
בחורים וואס פאלן אריין אין עבירות וויל זיי זענען
בחורים, ער בויעט אויף פון זייערע תפילות און די
שמועסן וואס זיי שמועסן מיטן אייבערשטן נייע
היכלות, ער איז משפיע אויף זיי ליכטיגקייט און
גוטס.

טייערע בחור! אפילו אינדערמיט פאלסטו
נאכאמאל אראפ, וואס דאס איז די וועג פונעם יצר
הרע ווען ער זעהט א בחור וואס וויל זיך
דערנענטערן צום אייבערשטן און וויל אנטלויפן פון

פא אַפּײַם פּאַרק ד אָרף

אײַם, פּאַרלײַגט ער זײַך אױף אײַם זײַער שְׂטאַרק, און די מלחמה גײט פּאַנים בּפּאַנים. אָבער אז דו װעסט זײַן שְׂטאַרק און נישט נתפּעל װערן פון דעם װאס דו פּאַלקסט דורך, װעסטו סוף פּל סוף זוכה זײַן ארױסצוגײַן פון דײַן פּינסטערניש, דו װעסט קענען זײַנגען מיט פּרײַד (ישע׳ יב, א): אױך ה' פּי אַנפּתּ בּי יֵשב אַפּף וּתְנַחֲמֵנִי.

אָבער צו דעם מוזטו האָבן אַסאַף סבּלנות װײַל מען קען נישט אײַן אײַן רגע אַרײַנשפּרײַנגען אײַן די קדוּשָׁה, בּפּרֵט אײַנער װאס אײַז שמוציג פון עבירות, נעמט עס אײַם טעג און יאָרן אַרױס צו קרײַכן פון דעם, דערפּאַר דאַרפּסטו האָבן סבּלנות סײַ פון דיר אַלײַנס, װאס דו טראַכסט: "לאז מיר אַפּ, לאז מיר צוריק גײַן פון װי אײַך קום, אײַך װעל שױן סײַ װי בּלײַבן װאס אײַך בײַן, אײַך בײַן מְמִילָא גאַרנישט װערט". און סײַ פון אַנדערע װאס מאַכן חוזק פון דיר.

אױף זאַלסטו דײַך הײַטן פון כּעס, װאס דאַס קומט על פּי רוב פון פּגם הַבְּרִית הוּצָאת זרע לְבַטְלָה רַח"ל (עײַן שיחות הַר"ן, סימן רמט). אױב אַנדערע שפּעטן פון דיר און טשעפּענען דיר, זאַלסטו זײַ נישט ענטפּערן,

נָאָר זאַלסֶט האָבן אַרײַכֶּת אַפִּים, וואָס דאָס איז די סוד פון כּוֹנֵת אַלוֹל, וואָס איז מְסוּגֵל צו טְרַעפֶּן אַ זיווג (עײַן לקוּטֵי מוֹהַר״ן, חלק ב, סימן פז. ובחלק א, סימן ו). סוף כָּל סוף וועסטו זוכה זײַן צו טְרַעפֶּן דײַן זיווג און ווערן אַ אָדָם הַשְּׁלֵם בְּרוּחַנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, אָבְעֵר נָאֵר אַז דו וועסט זײַן שְׂטאַרְק מײַט די עֲנִיָּן פון סְבָלָנוֹת, סוֹבֵל זײַן אַלְעס וואָס עָס גײַט אַ דוּרְךְ אויף דײַר, זאַלסֶט קײַנמאַל נײַשֶׁט פִּילן בײַ דײַר אַז דָּעֵר אײַבֶּעֲרֶשֶׁטֵעֵר דאַרְךְ דײַךְ נײַשֶׁט, זאַל זײַן וואָס זאַל זײַן, און חס וְשָׁלוֹם טְרַאכְטֵן פון אויפֶּגַעבֵּן.

אויף די וועלט מוז מען האָבן אַ יַעֲדֵע רַגַע הַתְּחִלָּה, בְּפֶרֶט אַ יוֹנֵגֶע בַּחוּר, וואָס עָס גײַט אויף אַים אַ דוּרְךְ וואָס עָס גײַט אויף אַים אַ דוּרְךְ, דָּעֵר זוֹהַר הַקְּדוּשָׁה (הַקְּדוּמָה, דף ד, ע"א) רײַמט זײַעֲר אויס אַ מְעַנְטֶש וואָס איז שְׂטאַרְק אין אַלְע זײַנע שְׁוועֶרע מַצְבִּים, אַפִּילוּ עָס איז אַים בײַטֶעֵר און פִּינְסֶטֵעֵר מַאכְט עֵר זײַךְ זײַס דאָס לְעַבֵּן, און נָאֵר דוּרְךְ דָּעם איז עֵר זוכה צו ווערן אַ צַדִּיק. וויסן זאַלסֶטו אַז צו עוֹלָם הָבָא קען נָאֵר זוכה זײַן אַזאַ אײַנֶעֵר וואָס עָס איז אַים בײַטֶעֵר און טוֹנֶקֶל, און עֵר דַרײַט עָס אײַבֶּעֲרֶשֶׁט אויף זײַס און לײַכְטִיג, וועמען אין די וועלט איז אַזוֹי בײַטֶעֵר

און פינסטער ווי א בחור וואס איז א פלג גוף? !
 דערפאר טייערע בחור הער מיר צו: רעד צום
 אייבערשטן און זעה צו זיין פרייליך און שטארק
 דיך, וועסטו זוכה זיין צו טרעפן זיין שידוך.

בדרך כלל, א בחור האט נישט קיין ישוב הדעת
 וויבאלד ער איז צובראכען, בפרט אויב האט ער
 געזינדיגט בפיגם הברית הוצאת זרע לבטלה רח"ל,
 טראכט ער פל מיני זאכן. ער קען טראכטן אז דער
 אייבערשטער איז אויף אים ברוגז חס ושלום, וואס
 באמת איז עס א דמיון, ווייל דער אייבערשטער איז
 דער אב הרחמן, ער גיבט לעבן און עסן פארן
 מענטש, אפילו דער מענטש האט געטוהן וואס ער
 האט געטוהן, טוהט דער אייבערשטער ווייטער
 גוטס מיטן מענטש, ער ווארט אז דער מענטש זאל
 תשובה טוהן (כמובא בתומר דבורה להרמ"ק, בסוד הפתח, עיין
 שם).

אדער טראכט א בחור אז ער וועט נישט קיין חתן
 ווערן, ער טראכט איך וועל שוין בלייבן אן אלטע
 בחור א גאנץ לעבן, וואס דאס איז נאריש געטראכט,
 ווייל חז"ל זאגן (סוטה ב, ע"א): ארבעים יום קודם
 יצירת הולד פת קול יוצאת ואומרת: פת פלוני

לפֿלוני - פֿערציג טעג פֿאר דער מענטש ווערט געבוירן רופט מען אויס אין הימל זיין זיווג. זעהט מען אז פֿאר די ביסט נאָך געבוירן האט מען שוין באשטימט דיין זיווג, וואס אויבן אין הימל זענען ענק איין נשמה, אזוי ווי עס שטייט אין זוהר הקדוש (תוריע, דף מז, ע"ב): פֿל רוחין דעלמא פֿלילן דְכַר וְנוקבָא - יעדע נשמה איז צאמגעשטעלט פֿון א זכר און א נקבה, וכד נפקין דְכַר וְנוקבָא נפקין וּלְבַתֵּר מִתְפָּרֵשׁ בְּאַרְחֵיהוּ - און דער אייבערשטער צוטיילט די נשמה ביי צוויי פֿאר עלטערן.

אסאך מאל ווערט א בַּחור זייער צובֿראַכן, ווען ער זעהט ווי זיינע חברים, וואס זענען שוואכער פֿון אים, ווערן חתנים, זיי האבן חתונה און אים גייט עס נישט, זאלסטו אויף נישט ווערן צובֿראַכן, אזוי ווי חז"ל זאגן (מדרש רבא, ויצא, פֿרק סח, סימן ח): יַעֲקֹב אָבִינוּ נִשָּׂא אִשָּׁה בֶּן פֿ"ד שָׁנִים וַעֲשׂוּ בֶּן מ' שָׁנָה - יַעֲקֹב אָבִינוּ אִיז אַ חֵתָן גַּעוואָרן ווען ער איז אלט געווען פֿיר און אכציג יאר און זיין ברידער עשו וואס איז געווען יענער שייגן איז אַ חֵתָן גַּעוואָרן ביי די פֿערציג יאר, הָא לְמִדְּנוּ שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁהֵה

פּאַרף פּאַרד אַפּים פּה

לצדיקים ומקדים לרשעים - זעהט מען אז אסאך מאל ווערט דער שוואכערע פריער א חתן.

אסאך מאל פּרעגן בחורים: פאַרנוואס פאַר מיר גייט עס אזוי שווער? און פאַר מיינע חברים גייט עס גרינג? זיי האבן שוין זייער זיווג? זאלסטו אויף נישט ווערן צופראכן, ווייל מען טרעפט שוין אזוי ביי יוסף הצדיק, ווי חז"ל זאגן (פרקי דרבי אליעזר, פרק לז): **כל השבטים נולדו זיוגם עמם חוץ מיוסף שלא נולד זיוגו עמו** - אלע שבטים זענען געבוירן געווארן צוזאמען מיט זייער זיווג, אבער יוסף נישט. ער האט אויף געקענט פּרעגן: וואס בין איך אנדערש פון מיינע ברודערס?!

טראכט אריין, וואס האט יוסף געטוהן, נאך אלע ביטערע יסורים און נסיונות וואס עס איז דורך אויף אים? ער איז געבליבן שטארק ביי זיך און בייגעשטאנען די נסיונות, ער האט מחזק געווען א צווייטן, ער איז געווען שטענדיג לוסטיג און פרייליך, ער האט געטאנצן און געזינגען פארן אייבערשטן, אזוי ווי חז"ל זאגן (מדרש, ראה): **אגילה ואשמחה בחסדך אשר ראית את עניי, זה יוסף**. אפילו מען האט אים פארקויפט פאר א קנעכט,

איינגעשפארט אין תפיסה פאר גארנישט, מיט דעם אלעם האט ער זיך געהאלטן פעסט, ער האט נישט געפרעגט קיין קשיות: פארוואס בין איך אנדערש פון מיינע ברודערס? יעדער האט זיין זיווג? און איך א יונגע בחור מיט שווערע נסיונות אין ערות מצרים וואס איז פול מיט נאוף און שמוץ אויף אלע גאסן, אזוי ווי חז"ל זאגן (תנא דבי אליהו, פרק ז): אין לך אמה בעולם שהיתה שטופה בדרךים מכוזרים וחסודין בכשפים ובזימה ובכל מעשים רעים אלא המצרים - עס איז נישט געווען אזא שמוציגע פאלק ווי די מצריים און וואס האט יוסף געטוהן? געשוויגן! ער האט מיט סבלנות סובל געווען אלעס וואס עס איז אויף אים אריבער.

טראכט אריין! מען נעמט א יונגע בחור וואס זיצט און לערנט אין ישיבה, מען פארקויפט אים פאר אן אראבער, מען טראגט אים אראפ אויף מצרים, מען שטעלט אים אראפ אויפן מארק, ווי מען פארקויפט אלע נידריגע שווארצע שחורים קנעכט און דינסט, ער שטייט צווישן זיי, פוטיפר קויפט אים אפ פאר א קנעכט, נאך דעם האט ער באקומען ביטערע און שווערע נסיונות, ביז ער

טָרעפֿט זיך אומזינסט אין תּפֿיסה מיט גנבים, אין
 ווען ער איז אַלט געווען דרייסיג יאר האט ער
 געטראָפֿן זיין זיווג. זעהט מען אז עס איז נישט דא
 נאָך אזא סבֿלן ווי יוסף הצדיק, וואס דוֹקא דורך
 דעם, דורך זיך דערהאלטן, וואס איז אַריבער אויף
 אים שווערעקייטן איז ער גלייך געלאָפֿן צום
 אייבערשטן און אים אַלעס דערציילט, דורך דעם איז
 ער צוגעקומען צו וואס ער איז צוגעקומען.

דערפֿאר! יעדער קען אַרויסנעמען עצות און
 הנהגות פון די תּוֹרה, ווייל די תּוֹרה איז אַ נצחיות
 (זיין לקוטי מוֹהר"ן, חלק א, סימן א), אזוי ווי חז"ל זאָגן
 (סוֹטָה לד, ע"א) **מעֶשֶׁה אַבוֹת סִימָן לְבָנִים** - די תּוֹרה
 פֿאַרציילט אונז מעשיות וואס איז דורךגעגאנגען
 אויף די אַבוֹת, אז מיר קינדער זאלן וויסן ווי אזוי זיך
 אויף צו פֿירן. דערפֿאר זאלסטו נישט טראַכטן אז דו
 ביסט גארנישט ווערט, נאר ווארט מיט סבֿלנות ביז
 דער אייבערשטער וועט דיר העלפֿן און דו וועסט
 טָרעפֿן זיין זיווג, אָמֵן.

פֿרָק ה

”סבֿלנות פֿאר עלטערן ווי אזוי אומצוגיין מיט קינדער”

עס זענען דא מענטשן וואס מאכן מיט מורא דיגע צרות פון זייערע קינדער, די קינדער זענען זייער ווילד, זיי דרייען איבער די שטוב אין קריגן זיך מיט א יעדן, ביז זיי מאכן ממש קראנק די עלטערן. דארפן די עלטערן וויסן אז אויף צו ציען קינדער דארף מען האבן זייער אסאך סבֿלנות, געווענדליך זענען עלטערן זייער נערוועז און קענען נישט ליידן קיין איבערקערעניש, קינדער זענען אבער אנדערש, זיי זענען פונקט פארקערט, נאך דערצו קליינע קינדער זענען לעבעדיג, זיי טאנצן און שרייען און קריגן זיך, זיי דרייען איבער און צוברעכן וואס עס קומט זיי אונטער, וואס דאס איז א געזונטע טבע, ווייל חס ושלום ווען קינדער טוען נישט די זאכן, איז א סימן אז זיי זענען נישט געזונט.

וועגן דעם אז די עלטערן זענען נערוועז און די קינדער זענען צולאזט קומען זיי זיך נישט א דורך,

פּון דעם קומען אַרויס אַלע צרות, די עלטערן אונטערדריקן די קינדער: "גיי נישט דא, טוה נישט דאס, א.ד.ג.", זיי ווילן אז די קינדער זאלן זיך פירן לויט זייערע גערוון, פארשטייט זיך אז די קינדער פאלגן נישט, נאך דערצו קליינע קינדער שרייען און טאנצן און שפרינגען, הייבן אן די עלטערן זיי צו שלאגן, און דורך דעם ווערן זיי מער צו ווילדעוועט, ווייל דאס איז די וועג פון קינדער ווי מער דו שלאגסט זיי אלץ מער ווערן זיי צו ווילדעוועט.

וויסן זאלסטו, ווען דו שלאגסט זיין קינד איז דאס נישט מצד חינוך, נאר דו ווילסט אויסגיסן זיין פֿעס און באַרוהיגן זיינע גערוון, ווייל אויב דו וואלסט געוואלט מחנה זיין זיין קינד, וואלסטו אים געדארפט מסביר זיין מיט שיינעם, אזוי ווי עס שטייט (ספר המדות, אות בנים, סימן סד): **צריך ללמד את התינוק דרך ארץ מנעוריו** - מען דארף אויסלערנען דאס קינד דרך ארץ נאך יונגערהייט, אזוי ווי עס שטייט (משלי כב, ו): **חנה לנער על פי דרכו** - זיי מחנה זיין קינד לויט זיין וועג, דאס הייסט אויב ווילסטו זאגן פאר זיין קינד וואס מען טאר נישט טוהן, דארפסטו זיך אראפלאזן צו אים ממש ווי א קינד און

אים מסביר זיין מיט שיינעם וואס מען טאר נישט טוהן, נישט שלאגן און שרייען, וואס רוב מאל זענען די עלטערן אזוי געוועזן אז אויב די קינד טוהט עפעס א שלעכטע זאך גלייך שרייט מען אויף אים, און מען גיבט אים מכות אכזריות, דער קינד ווייסט אפילו נישט פארנוואס מען שרייט אויף אים און פארנוואס מען שלאגט אים, ווייל מען איז אים נישט מסביר אז מען טאר דאס נישט טוהן.

וועגן דעם! שלאגן קינדער איז בכלל נישט קיין עצה, דער רבי האט זייער מקפיד געווען אז מען זאל נישט שלאגן קיין קינדער. איינמאל האט רבי נתן דערציילט פארן רבין, אז ער האט געשלאגן זיין זוהן, האט אים דער רבי געזאגט בלשון קשיא: "א קינד שלאגט מען?!" אויף זאגט דער רבי (שיחות הר"ן, סימן נט): מסגל יותר לבנים, להיות רחוק מהם, לבלי להיות רבוק בהם לשעשע בהם בכל פעם, רק לבלי להסתפל עליהם כלל - עס איז געזונט פארן קינד אז מען שטייט ווייט פון אים און מען איז נישט פארנומען מיט אים א גאנצן צייט. אין אמת'ן איז איינס אנגעהאנגען אינעם צווייטן, ווייל אז מען ספויעלט די קינדער ווערן זיי זייער ווילד, נאכדעם

דאַרף מען זיי שלאָגן, אָבער אויב קוקט מען נישט אויף זיי, מען מאַכט זיך ווי מען זעהט נישט אלעס, דאַרף מען זיי נישט שלאָגן און זיי וועלן אויפֿוואַקסן גוט. מען דערצייילט פון צדיקים, אז זיי האָבן קיינמאל נישט געקושט זייערע קינדער.

עלטערן דאַרפֿן וויסן, ווען מען שלאָגט אַ קינד ווערט ער דערשראָקן, עס גייט אַרײַן אין אים אַ מורא'דיגע פֿחד. דער רבי זאָגט (ספר המדות, אות בנים, סימן קז): **הַבְּנִים שׁוֹטִים כְּשֶׁאַבְיָהֶם כְּעֶסֶן** - ווייל אויב דער טאטע רעגט זיך, האט דער קינד מורא אים צו פֿרעגן זיינע זאכן, בלייבט ער אַ שוטה, ווייל ער האט נישט ווער עס זאל אים אויסלענען און פֿאַרענטפֿערן זיינע זאכן און די קאפּ ווערט אים פֿאַרמאכט. אויף איז די טבע פון אַ קינד, ווי מער פֿבֿוד מען גיבט אים, ווי מער מען מאַכט זיך וויסענדיג פון אים, עפענט זיך זיין קאפּ מער און מער. דערפֿאַר טאַרסטו נישט אַוועק מאַכן דיין קינד ווען ער פֿרעגט דיך זיינע קשיות, אַפֿילו עס איז נאַרישע קשיות, נאַר דו זאַלסט פֿסדר קוקן אויף דיין קינד מיט אַ געפֿיל און מיט רחמנות. ווען עס טוהט עפעס וויי פֿאַר דיין קינד, זאַלסטו האָבן מיטלייד

מיט אים, אפילו לויט דיין פארשטאנד איז דאס נישט קיין צער, ווייל דער רבי זאגט (ספר המדות, שם, סימן צו): **מי שאין לו רחמנות על בניו** - ווער עס האט נישט קיין רחמנות אויף זיינע קינדער, **בידוע שאין לו חלק בשכל דקדושה** - האט נישט קיין שכל. אפילו עס איז דיר שווער צו האבן געדולד צו זיי, דאך זאלסטו געדענקען אז דאס זענען דיין קינדער און אז דו וועסט נאך שעפן אסאך נחת פון זיי, סיי אויף די וועלט און סיי אויף יענע וועלט.

דערפאר דארפסטו זיך פארנעמען, זיך צו פירן מיט דיין קינדער אויפן שיינעם וועג און וואס דיין קינד וועט זיך פֿרעגן, וועסטו אים מסביר זיין. אויך זאלסטו לערנען מיט זיי אסאך מוסר, זיי זאלן וויסן וואס מען מעג טוהן און וואס מען טאר נישט טוהן און ווען דיין קינד וועט טוהן אן עולה, זאלסטו אים פֿארהאלטן: "פֿאר וואס האסטו דאס געטוהן?", און אים נישט שלאגן, וואס דאס טוהט נאר צומישן דאס קינד. וויסן זאלסטו, אפילו עס איז מורא דיג שווער, אבער ווער עס איז מקבל די יסורים, איז זוכה צו זעהן ליכטיגע קינדער, אזוי ווי דער רבי זאגט (ספר המדות, שם, סימן סז): **מי שמקבל את היסורים באהבה,**

זוכה לזרע שיאריכו מיהם - ווער עס האט געדוילד צו זיינע קינדער און ער איז מקבל די יסורים באהבה וועט זוכה זיין צו קינדער וואס וועלן לאנג לעבן.

נאך א זאך דארפן עלטערן וויסן, אז דער קינד פירט זיך על פי רוב אזוי ווי זיי, אזוי ווי חז"ל זאגן (עדיות, פרק ב): **האב זוכה לזן בתקמה** - מיט וואס דער טאטע ארבעט, ארבעט דאס קינד, דאס קען מען זעהן, אויב דער טאטע איז א שוסטער, וועט דער זעהן אויך זיין א שוסטער, אויב דער טאטע לערנט, וועט דאס קינד נעמען ספרים און זיך מאכן ווי ער לערנט, די זעלבע איז מיט מידות, אז דער טאטע קריגט זיך, וועט זיך די זעהן אויך קריגן.

דערפאר! אויב ווילסטו אז זיין זעהן זאל זיך נישט קריגן, הער דיך אויף צו קריגן מיט זיין ווייב און מיט אנדערע מענטשן, וועט ער זיך אויף נישט קריגן. אזוי ווי חז"ל זאגן (סוּפָה נו, ע"ב): **שותא דינוקא בשוקא, או דאבוהא או דאימיה** - דאס קינד נעמט זיין שפראך פון זיינע עלטערן, אז מען הערט א קינד רעדט נישט איידל, אדער ער שעלט, מן הסתם האט ער דאס געהערט אינדערהיים. דערפאר אז די וועסט אנהייבן צו רעדן איידל און שיין, וועט זיין קינד

אויף רעדן איידל און שייין. אזוי ווי חז"ל זאגן (כתובות סג, ע"א): **כְּעוֹבְדֵי אִמָּה כָּף עוֹבְדֵי בְּרֵתָא** - אזוי ווי די מאמע פירט זיך, אזוי וועט זיך די טאכטער פירן. וועגן דעם, אויב ווילסטו האבן גוטע קינדער וואס פירן זיך ערליך, דארפסטו אריינלייגן אין זיי גוטע מידות ווען זיי זענען נאך יונג און האבן צו זיי אסאך געדולד. בפרט זאלסטו זעהן אריינצולייגן דינע קינדער אין ערליכע מוסדות. זאלסט שטענדיג זאגן: "איך וויל אז מיין קינד זאל זיין בעסער ווי מיר", (הלואי זאל ער זיין ווי דיר), אבער אויב וועסטו זאגן: "איך וויל אז מיין קינד זאל זיין אזוי ווי מיר", ווער ווייסט צו ער וועט זיין אזוי ווי דיר, בפרט היינטיגע צייטן, וואס די טומאה האט זיך אזוי צושפרייט אויף די וועלט.

עלטערן דארפן מוראדיג אכטונג געבן אויף די קינדער מיט וועמען זיי חבר'ן זיך. און זיך מוסר נפש זיין אז די קינדער זאלן לערנען תורה, די זוהר הקדוש רימט זייער אויס דעם מענטש וואס ער גיבט זיך אנוועק אז זיינע קינדער זאלן לערנען תורה, און די גרויסע עונש פאר ווער עס איז מגדל זיינע קינדער אן תורה, ווי עס שטייט (ויגא, דף קד, ע"ב): **אולי**

ימצאון שם עשרים: שמה יגדלו בנים לתלמוד תורה,
 ויש להם שכר לעשרת הדברות שתי פעמים בכל יום
 - ווען דער אייבערשטער האט געוואלט
 איבערדרייען סדום, האט אברהם אבינו געבעטן
 דעם אייבערשטן: אפשר איז דא איין טאטע וואס
 שיקט זיין זוהן לערנען, און ער לערנט צוויי מאל א
 טאג די עשרת הדברות אין זיין זכות זאל מען
 ראטעווען די שטאט, אויף שטייט דארט (פקודי, דף רנו,
 ע"א): אליו אתמנון לאכרזא בכל רקיעין, לכל אינון
 דמעברין בגיהו מאורייתא, וסלקין לון דלא ילעון
 בה, כדין נפקי כל הני ממנו ומכרזי ואמרי: וי
 לפלגיא דאעבר בריה מאורייתא, וי ליה דקא אתאביד
 מעלמא דין ומעלמא דאתי - מען רופט אויס אין
 הימל: "וויי איז פאר א מענטש וואס שיקט נישט
 זיין זוהן אין חדר לערנען תורה", אויף זאגן חז"ל
 (ברכות מז, ע"ב): איזהו עם הארץ? כל שיש לו בנים,
 ואינו מגדלם לתלמוד תורה - וואס מיינט אן עם
 הארץ? איינער וואס שיקט נישט זיינע קינדער אין
 חדר לערנען תורה.

דערפאר! א יעדע יוד וואס האט מורא פונעם
 אייבערשטן, זאל מחנך זיין זיינע קינדער מיט די

הייליגע אַמונה, וואס מיר האבן מקבל געווען פון
אונזערע עלטערן, אזוי ווי מען האט אונז באפוילן,
אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (דברים ו, ז): **וְשָׁנַנְתֶּם
לְבַנְיָדָה וְגוֹי' וּלְמַדְתֶּם אֹתָם אֶת בְּנֵיכֶם.** און עס שטייט
אין פסוק (דברים ד, ט): **וְהוֹדַעְתֶּם לְבַנְיָדָה וּלְבַנֵי בְנֵי־דָדָה.**

בפּרט זאַלסטו דערווייטערן דיינע קינדער פון
אַלע שְׁלֵעֲכָטֶע פתות וואס זענען אויפגעשטעלט
געווארן, נאר אויפן ציהל אראפ צו פירן די קינדער
פון יודישקייט, זיי לערנען מיט די קינדער חקמות
חיצוניות, אפילו זיי קומען און זאגן אז זיי לערנען
מיט די קינדער אויף תורה, דאס איז סתם א
פאפער, ווייל זיי לערנען קוים אביסל פסוקים
חומש, וואס איז מיט די פשטים פון זייערע
אפיקורסים מפרסמים, אזוי ווי רבי נתן ברענגט
(לקוטי הלכות, הלכות פריה ורביה, הלכה ה, אות ג): דער בעל
דבר וויל אריינברענגען אין די יונגע קינדער חקמות
חיצוניות, זיי זאלן רעדן די גוי'אישע שפראך, זיך
צוגלייכן צו די גוים, וואס דורך דעם ברענגט ער זיי
צו צו פפירות רח"ל, אזוי ווי מען זעהט אז דער בעל
דבר וויל זיי אויסרייסן סיי פון די וועלט און סיי פון
יענע וועלט.

דערפֿאר! ווער עס וויל רחמנות האָבן אויף זיך
 און אויף זיינע קינדער, זאל זיך דערווייטערן פֿון די
 פֿתֿות ווי ווייט עס איז מעגליך (עײן לקוטי הלכות, הלכות
 שבת, הלכה ה, אות טו), דו זאלסט נישט טראַכטן אז
 וויבאלד היינטיגע צייטן איז זייער שווער מיט
 פֿרנסה, די ערליכע יודן וואס לערנען און מיטשענען
 זיך האָבן נישט קיין פֿרנסה, וויל אײַף אז מײן קינד
 זאל גיין אין קאלידש ער זאל זיך לערנען חכמות פֿדי
 ער זאל האָבן פֿרנסה דאס איז נאָריש געטראַכט,
 ווייל דער רבי זאָגט (ספר המדות, אות בנים, סימן ג): **אין
 צריף לאַדס לְדאָג על פֿרנסת בְּנֵיו - אַ מענטש זאל**
 זיך נישט זאָרן פֿון ווי זיינע קינדער וועלן האָבן
 געלט, **כי פֿשהם גְדֵלִים, גְדֵלָה פֿרנסתם עמָהם - ווייל**
 ווען זיי וועלן עלטער ווערן, וועלן זיי האָבן אַ
 פֿרנסה.

מען קען עס קלאַר זעהן, אז עס איז דא וואס
 זענען געגאנגען און זיך געלערנט די גוי־אישע
 שפּראַך, שטודירט דאקטעריי, אָדער צו ווערן אַן
 אינדזשעניר, וואס איז געבליבן? גארנישט! זיי
 זענען געבליבן אַרים, און ווידער פֿאקערט, עס
 זענען דא וואס האָבן פֿלייסיג געלערנט אלע יאָרן,

און שפּעטער זענען זיי געווארן גרויסע עשירים, די מעשיות הערט מען כּסדר.

די גאַנצע וועלט ליגט אין דעם ביטערן טעות, אז ווי מער דער מענטש איז זיך משלים מיט חכמות חיצונים, וועט ער האבן גרינגער פּרנסה, מה שאין כּן דער מענטש וואס פארברענגט זיינע טעג און יארן מיט תּורה און תּפילה, דער וועט גארנישט האבן פון דעם רח"ל, נעבעך עס זענען דא ליידער יודן וואס האלטן אזוי. ווייל בעזונותינו הרבים, זענען מיר אין די ערגסטע מצב וואס עס איז שייך, אלע נביאים אנגעהויבן פון די אבות, אויף משה רבינו, האבן געקוקט מיט רחמנות אויף אונזער דור, אויף די צרות וואס וועט אונז פּאַסירן. אויף וואס פאר א צרות? די עיקר צרה איז "צרות הנפש", אז מיר זענען אזוי ווייט פונעם אייבערשטן, וואס עס איז נאך קיינמאל נישט געווען אזוי. ווייל אנדערע צרות, ווי דחקות הפּרנסה וואס מען קען עס כּמעט נישט דורך טראגן, אלעס קאסט זייער טייער, פּרנסה איז נישט דא, מען ארבעט שווער צו האבן אביסל פּרנסה, דאס איז נישט קיין נייע זאך, ווייל צרות און יסורים האט פּלל ישראל אייביג געליטן, עס איז

געווען הריגות מיט אלע מיתות משנות, מען פלעגט פארטרייבן יודן, עס איז געווען בלוט בלבולים, מיליאנען יודן האט מען געהרג'ט, גע'שחט'ן, סקילה, שריפה, הרג, חנק, רח"ל.

אבער די עיקר צרה, אויף וואס די נביאים האבן נביאות געזאגט, איז געזאגט געווארן אויף אויגעזען צייטן, רבי יוחנן האט געזאגט: **ייתי ולא אחמיניה** - משיח זאל קומען אבער איך וויל נישט זיין אין יענע דור, ווייל עס איז קיינמאל נישט געווען אזוי, אז רוב כלל ישראל זאל נישט גלייבן אין די אמונה, וקיום התורה, און נאר א האלבע אדער א פערטל פראצענט פון כלל ישראל זענען שטארק אין די אמונה וקיום המצות, וואס פארלאזן זיך נישט אויף: **פחי ועצם נדי עשה לי את החיל הזה**.

אויף אלע אמת'ע צדיקים זענען שוין אוועק פון די וועלט, און די שקר ווערט גרעסער און גרעסער, א יעדער שרייט ביי אים ליגט די אמת, זיין שיטה איז די אמת, אפילו ער ווייסט ביי זיך ווער ער איז, וואס ער האט אלץ פוגם געווען, דאך נארט ער דעם עולם, כאילו ער האט השגות אינעם אמת, ער קומט מיט נייע חכמות, נייע דרכים אין עבודת ה', ער

פארדרייט, ער מאכט קרים מענטשן. אזוי איז דא אסאך וועגן ווי אזוי די שקר איז זיך מתגבר אויפן אמת, עס איז מקיום געווארן די פסוק (דניאל ח, יב): **ותשלף אמת ארצה**. בפרט די גרעסטע צרה פון אלע צרות די טומאה פון חכמות חיצוניות, וואס עס איז דא וואס לערנען די חכמות פון די גוים און זייער שפראך. אויף איז דא בחורים פון ערליכע שטיבער, וואס גייען אין יונעווערסערי, און קאלידש, אלעס מיט די פונדא אז זיי זאלן האבן גרינג פרנסה, אויף דעם שטייט (משלי ב, יט): **כל באיה לא ישוּבוּן ולא ישיגוּ אַרחוֹת חיים**. ווייל עס איז כמעט נישט דא איינער, וואס קומט ארויס ריין פון דארט, אן קיין מחשבות פגול פון כפירה, ואפיקורסות, לצנות אויף ערליכע יודן.

דערפאר! די עלטערן וואס שיקן דארט זייערע קינדער, וואלטן ענדערש געדארפט באגראבן זייערע קינדער, ווייל אזוי הרגנען זיי אפ זייערע קינדער פון ביידע וועלטן, עס גייט אריין אין די ענין פון המעביר בנאו למולך און עבודה זרה רח"ל. ווייל די פלעצער זענען שמוציג, מען לערנט דארט אויס די יונגווארג חוזק צו מאכן פון א יעדע מין ערליכע

זאָך, מען רייסט אַרויס אַ יעדע בֶּרעקל יראת שָׁמַיִם. ווען מיר וואַלטן געהאַט אַזעלכע ריינע הערצער ווי די צדיקים, וואַלטן מיר זיך אַראַפֿגעוואַרפֿן אויף די ערד, און געהאַקט קאַפּ אין די ערד טאַג און נאַכט, אויף די בייטערע צרה וואס איז נאָך קיינמאַל נישט געווען, מַה נאָמַר וְמַה נְדַבֵּר?! וויי פֿאַר די אויגן וואס זעהן דאָס, וויי פֿאַר די אויערן וואס הערן דאָס, אַז וועגן אַ גוטע פֿרנסה, זאַל מען איינשטעלן די לעבן אין אַ רוחניות'דיגע ספֿנה. די טעג גייען דאָך אַ דורך אַזוי שגעל, ווער ווייסט דען וואס עס גייט זיין מאַרגן, מען זעהט אַז עס זענען דאַ עלטערן וואס האָבן נישט ווער עס זאַל זאָגן קדיש נאָך זיי.

ליידער איז דא אַפילו ערליכע ישיבות וואס זענען געמישט טומאַה וקדושה, זיי שעמען זיך נישט, זיי זאָגן: מיר האָבן רחמנות אויף די בחורים, מיר ווילן טוהן נאַר גוטס, אוי וויי! אוי וויי! למעשה גייען אַלע אַראַפּ פון יודישע וועג, ווער עס גייט דאָרט אַריין, מאַכט חוֹזֵק פון די תּוֹרָה, מען רעדט שוין נישט פון דעם וואס זיי זענען מביטל תינוקות של בית רבן, וואס ליידער זייער אַסאַך ישיבות זענען געכאַפּט אין דעם, זיי זאָגן: אַז מען לערנט אַביסל

מטעם המלכות, אבער על פי רוב קוקן זיי נישט דורך וואס עס שטייט אין די ספרים און אסאך מאל כאפט זיך אריין מינות ופפירה, עבודה זרה ממש רח"ל, צוביסלעך גייט דאס אריין פארן קינד אין קאפ, נאך דעם האט ער שוין ספיקות אין אמונה, אויף די צרות האבן אונזערע נביאים נביאות געזאגט.

וואויל איז פאר די עלטערן וואס געבן אכטונג אויף זייערע קינדער, אז זיי זאלן גיין אויף אמת'ע וועגן מיט תמימות, אויף די וועג וואס אונזערע עלטערן זענען געגאנגען. בפרט די עלטערן וואס זיי אליין זענען שוואך אין יודישקייט, זיי זענען ווייט פון די וועגן פון זייערע עלטערן, אויב ווילן זיי אז עס זאל איבערבלייבן א קדיש זאגער, ווער רעדט נאך אז זיי זאלן נישט ארויסגיין לתרבות רעה, פל שפן חתונה האבן מיט א גוי'טע (וואס אפילו די ערגסטע מענטש וויל נישט אז זיין קינד זאל חתונה האבן מיט א גוי), זאל ער מחנה זיין זיינע קינדער אין אן ערליכע מוסד, וואס מען לערנט דארט גמרא און פוסקים, און אביסל חומש, אזוי ווי אונזערע עלטערן האבן זיך געפירט, נישט ווי די אפיקורסים

וואס מאַכן אַן עיקר פֿון מקרא, און דקדוק, און זיי זענען מִבְּטֵל די לימוד גמרא וְהַפּוֹסְקִים, אזוי ווי חז"ל זאָגן (בְּרֵכוֹת כח, ע"ב): **מָנְעוּ בְּנֵיכֶם מִן הַהֲגִיוֹן** — האַלט צוריק אַייערע קינדער פֿון אַרײַנקלערן צו סאך אין מקרא. אויף זאָגן חז"ל (סְנֵהֲדוּרֵי כד, ע"ב) אַז תִּלְמוּד בְּבֵלִי אִיז געמישט פֿון אַלעם, מקרא, מִשְׁנָה און גמרא. דער אַמֶת אִיז אַז זיי ווילן זיך מִתְּלַבֵּשׁ זיין מיט אַבִּיסֵל אַמֶת, מיט דעם נאָרן זיי אַרײַן יודן, אזוי ווי חז"ל זאָגן (סוֹטָה מט, ע"א): **כָּל שֶׁקָר שָׂאִין בּוֹ אַמֶת בַּתְּחִלָּתוֹ, אִינוֹ מִתְקַים** - ווען אַ מענטש זאָגט ליגנט וועט עס קיינער נישט אָן נעמען, נאר אויב עס אִיז דא אַבִּיסֵל אַמֶת אין דעם.

זיי זאָגן אַז זיי טוהן אַ טוֹבָה מיט דעם וואס זיי לערנען מיט אונז מקרא, ביז דער־ווייל זענען זיי מִבְּטֵל פֿון תּוֹרָה שְׂבַעֵל פֿה, וואס געשעהט? מען הערט אויף אַינגאַנצן צו לערנען, מען טוהט שטודירן זייערע חֲכָמוֹת, ווי אִיז פֿאַר זיי, ווי אִיז פֿאַר זייער נֶפֶשׁ, זיי זאָגן אַז די הייליגע הֶלְכָה פֿון הַמְּחִלִּף פֶּרָה בַּחֲמוֹר דָּאס דאַרף אַ קינד נישט וויסן, נאר די שטותים און הֶבְלִים, וויפֿיל ווייִדלעך האָבן די ווערים וואס געפינען זיך אין די ווייטע לענדער

דאס דארף א קינד וויסן, דאס דריקן זיי אין זייערע ביכער, דער אייבערשטער זאל רחמנות האבן אויף אויז און אויף אונזערע קינדער, און אויז היטן פון זיי, אמן.

*

”סבֿלנות פאר מלמדים, ראשי ישיבות, מגידי שיעור”

א מלמד און א מגיד שיעור, דארפן האבן מורא דיג אסאך סבֿלנות צו די תלמידים, זיי דארפן זיך פירן מיט זיי אויף א ריהיגע און א זיסע וועג, מיט גרויס ליבשאפט, און מען דארף זיין זייער געווארנט נישט צו שלאגן און פארשעמען תלמידים, וואס עס העלפט בכלל נישט, ווייל זייער אסאך יונגלעך און בחורים זענען אפגעפארן פון יודישע וועג וועגן דעם.

דער רבי האט געזאגט: ”מיט גוטן פועל'ט מען גיכער ווי מיט בייזן, און אויב מען פועל'ט שוין יא אמאל מיט בייזן, דארף מען וויסן אז מיט גוטן וואלט מען גיכער גע'פועל'ט“, דאס הייסט ווען א מלמד אדער א מגיד שיעור פירט זיך מיטן תלמיד אויפן גוטן וועג, ער שרייט נישט אויפן תלמיד,

קומט ער אן אסאך שפענער און בעסער ווי דער וואס שרייט און רעגט זיך אויפן תלמיד, און אויב מען זעהט אז מען האט זיך גערעגט און מען האט געשריגן אויפן תלמיד, און עס האט געהאלפן, דארף מען וויסן, ווען ער וואלט ווען גערעדט מיטן תלמיד רויג און שיין, וואלט ער בעסער אויפגעטוהן. דער תנא זאגט אונז (אבות, פרק ב, משנה ה): **לא הקפדן מלמד** - א גערעגטער מענטש קען נישט זיין קיין מלמד, מיר געפינען ביי רבי פרידא (עירובין נד, ע"ב), ער האט געלערנט מיט זיין תלמיד פיר הונדערט מאל אן הלכה, דער תלמיד האט פארגעסען די הלכה, איז ער איבער געגאנגען די הלכה נאך פיר הונדערט מאל, איז ארויס א פת קול אז ער באקומט נאך פיר הונדערט יאר צו לעבן.

א מלמד דארף צו וויסן, אז עס ליגט אויף אים זייער א גרויסע אחריות, ווייל ער איז מחנך יודישע קינדער, נישט אומזינסט זאגן חז"ל (סנהדרין יט, ע"א): **פל המלמד בן חבירו תורה, מעלה עליו הפתוב פאילו ילדו** - ווער עס לערנט תורה מיט זיין תלמיד, איז אזוי ווי ער האט אים געבוירן. וועגן דעם דארף מען קוקן אויפן תלמיד אזוי ווי ער איז שוין א גדול,

אָדער אַ צדיק, וואס געווענדליך ווען אַ מענטש
 לערנט מיט אַ דערוואקסענע מענטש, פֿל שפֿן ווען
 ער לערנט מיט אַ צדיק, אַ בעל מדרגה, וואלט ער
 אַכטונג געגעבן נישט צו שרייען און זיך רעגן, נאר
 אלעס וואלט צו געגאנגען מיט אַ געוואלדיגע דרף
 אָרץ, אזוי זאל ער זיך פֿירן מיט די תלמידים. אַ קינד
 ווי מער מען ווייזט אים ליבשאפט, ווי מער מען
 הייבט אים, ווערט זיין מוח מער אָפֿן און ער באַקומט
 מער חשק צו לערנען. אַ מלמד דארף וויסן, אז
 שלאָגן און שרייען איז נישט קיין וועג! דער רבי
 האט געזאָגט: "ווי מער מען דערשרעקט אַ קינד,
 ווערט זיין מוח פֿאַרמאַכט און צומישט".

וועגן דעם! ווער עס וויל זיין אַ מלמד אָדער אַ
 מגיד שיעור, זאל זעהן צו לערנען הלכות מלמדים
 יורה דעה, סימן רמה, בפרט סעיף ט, וואס דארט
 שטייט: אפילו תינוק שאינו מבין לקרות, לא
 יסלקוהו משם, אלא ישב עם האחרים, אולי יבין -
 אפילו זיין תלמיד פֿאַרשטייט נישט קיין לערנען,
 זאלסטו אים נישט ארויס ווארפֿן, ווייל אפֿשר וועט
 ער נאָך פֿאַרשטיין. די סעיף איז זייער וויכטיג, אז
 מען זאל נישט דערווייטערן קיין שום תלמיד, בפרט

היינטיגע צייטן וואס עס איז זייער גרינג אפצופארן חס ושלום.

דערפאר! דארף א מלמד האבן זייער אסאך סבלנות, ווייל אן סבלנות קען מען נישט זיין קיין מלמד, דאס איז די סיבה פארן וואס מען האט אזוי מחמיר געווען אז א מלמד טאר נישט פאסטן און טאר נישט אויף זיין ביינאכט (עין רמ"א, שם, סעיף יז), ווייל געווענדליך ווען מען שלאפט נישט און מען עסט נישט, ווערט מען גערועז, וועגן דעם! ווער עס קען נישט זיין קיין סבלן און ווערט פסדר גערעגט, טאר ער נישט זיין קיין מלמד!

*

“אן אויפקלערונג צו עלטערן מכבד צו זיין מלמדים”

עלטערן דארפן וויסן אז מען דארף מוראדיג מכבד זיין א מלמד, און נישט זיך אויף פירן צו אים שלא בדרך כבוד, אזוי ווי ביי די וועלט איז אנגענומען אז א מלמד דארף מען נישט מכבד זיין, און נישט טיפען. על פי רוב לעבן די מלמדים אין א דחקות, אפילו די קליינע ארימע געהאלט וואס זיי באקומען, אויף דעם קענען זיי אויך ווארטן וואכן

און צומאל חדשים. א מלמד דרייט זיך ארום פסדר מיט חובות, און פון דעם נעמט זיך טאקע אז אסאך מאל ווערט די מלמד אומגעדוילדיג.

דאס איז א געוואלדיגע טעות, אז אויף אלע לוקסוס, שטותים און הבלים גיבט מען אויס שווערע געלטער, אבער פארן מלמד, משגיח, מגיד שיעור, וואס גיבט זיך אפ מיט דיין זוהן, רוב טאג איז ער אונטער זיי, ער ליידט צרות און ספרים פון זיי, מה דאך די פאר שעה וואס דער זוהן איז אונטער דיר, קענסטו נישט אויסהאלטן פון זיין ציווילדענוועט קייט, דו ווערסט שיעור משוגע, וואס זאל שוין דער מלמד זאגן? דער מלמד האט דאך א גאנצע פתה.

באמת וואלטן זיך די טאטעס פון די פתה געדארפט צאמנעמען און זעהן אז די מלמד זאל קענען האבן אביסל הרחבה, אפילו נישט הרחבה, כאטשיג נישט קיין דאגות הפרנסה, אז ווען ער קומט אין חדר, זאל ער קענען מחנך זיין די קינדער מיט הרחבת הדעת. ווער רעדט נאך אז די עלטערן זאלן נישט קומען מיט קיין טענות צו די מלמדים, ווייל די מלמדים ליידן צרות פון די קינדער, עס זענען דא זייער ווילדע קינדער, עס זענען דא קינדער

מיט שְׁלֵעֲכֶטֶע מידות, נאר פֿאַרְקֶערט מען דאָרף דן זיין די מלמד לְפָנָי זכות.

*

”סבֿלנות פאר עלטערן

וואס די קינדער גייען נישט אויף זייער וועג”
 מחנך צו זיין קינדער דאָרף מען האָבן מוֹרָא־דיג אַסאַך סבֿלנות, בְּפֶרֶט יונגע קינדער, ווייל די היינטיגע וועלט איז אזוי פֿאַרְדאָרְבֶן מיט מינות און נאָרף, אז עס איז זייער גרינג פֿאַר אַ קינד אריינצופֿאַלן אין דעם.

דא איז די פֿלאַץ אויס צו שרייען אַ רוף צו עלטערן:

עס איז דאַ עלטערן וואס זענען זוכה אז זייער קינד הייבט אָן צו ווערן גוט, ער חבֿר'ט זיך מיט אַן ערליכע חסידישע חבורה, אָדער ער גייט אַריין אין אַ ליטווישע ישיבה, און ווייל די טאטע און די זיידעס שטאַמען פון אַן אַנדערע אַפֿשטאַם, אָדער ווען די עלטערן האָבן אַן אַנדערע מנהיג, הייבן זיי אָן צו טשעפֿענען און רודפֿ'ן זייער זיהן, היטכן אז ער איז מְשֻנָּה פון די דרף פון זיינע עלטערן וואס זיי זענען נישט געווען חסידים פון אים, אָדער אז אונזערע

עלִטעֶרן האָבן נישט געהאלטן פון די ליטווישע
וועג.

די עלִטעֶרן עסן זיך אויף פון אזוי פיל
קריגערייען, די פייער ווערט גרעסער און גרעסער,
ביז עס ווערט א מחלוקה צווישן די טאטע און די
זוהן, פאר גארנישט און פאר נישט, אזוי גייט אן
כסדר געשרייען אהין און צוריק. אסאך מאל קומט
מען צו אז מען שלאגט דאס קינד, וואס על פי חז"ל
איז דאס א הארבע איסור, אזוי ווי עס ווערט
געברענגט (מועד קטן יז, ע"א): **לפני עור לא תתן
מכשול, במכה לבנו הגדול הכתוב מדבר** - א טאטע
טאר נישט שלאגן זיין קינד ווען ער איז שוין א גדול.
דער טאטע איז בצער און פול מיט יסורים אויף זיין
גורל און אויף זיין אומגליק, ביז ער ווערט ממש
קראנק פון די צער.

פון וואס קומט דאס? פארוואס זאל זיך דער
טאטע אזוי נאריש מאכן? שטעלט אייך פאר ווען
דיין זוהן ווערט חס ושלום אפגעפארן, ער היט נישט
קיין שבת, ער עסט טריפות און ער קומט צו אייך
אהיים מיט לאנגע באוואקסענע האר רח"ל, וואס
וואלט איר דעמאלטס געטוהן? אדער ווען ער לויפט

אָרײַן פֿאַר אַ פֿאַרן קיין

אָוועק און איר זעהט אים מער נישט און ער האט
חתונה מיט א גוי'טע רח"ל, וואס מען הערט ליידער
היינטיגע צייטן אזעלכע מעשיות אפילו ביי ערליכע
שטיבער!

איז יעצט ווען דיין זעהן האט זיך אנגעהויבן
חבר'ן מיט חסידישע יונגעלייט, אדער פארקערט ער
איז אריין אין א ליטווישע ישיבה, וואס איז נישט
אזוי ווי דיין טעם, נו! איז וואס?! וועגן דעם
הייבסטו אים אן צו רודפ'ן און שלאגן מכות
אכזריות? און דו דרייסט איבער דיין גאנצע שטוב
פאר א גיהנום, אלעס פארנוואס? ווייל ער גייט נישט
נאך דיין חסידות, אדער ווייל ער וויל לערנען אין א
ליטווישע ישיבה? עס איז נישט דא קיין גרעסערע
שטות און נארישקייט פון דעם, אנשטאט דו זאלסט
זיך פרייען און טאנצן א גאנצן טאג, אז געלויבט
דעם אייבערשטן איה האב אן ערליכע זעהן! וואס
וועט בלייבן אן ערליכע יוד! געלויבט דעם
אייבערשטן אז איה האב א קדיש זאגער וואס פירט
זיך ערליך. אין חז"ל שטייט (מדרש רבה, וינא, פרק מט,
סימן ד): **כָּל מִי שֵׁשׁ לוֹ בֵּן יִגַע בַּתּוֹרָה, כְּאִילוֹ לֹא מַת -**
ווי גליקליך איז דער מענטש אויף יענע וועלט, ווען

קיב אָרֶךְ פֶּרֶק ה אפֿים

עַר לֵאזֵט אַיבֶער אַ זױהן אױף די װעלט װאָס גײט
בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה און עַר אײז עױסק בְּתוֹרָה.

װעגן דעם! לֵאז אָפּ דײן זױהן, פֿײניג אים נישט,
לֵאז אים גײן װי עַר װיל, און אַנשטאַט די צער און
יסורים װאָס דו מאַכסט דיר, דאַנק דעם אײבערשטן
אז דײן זױהן חבֿר'ט זיך מיט אַנדערע יודן װאָס הײטן
די תּוֹרָה.

װער רעדט נאָך אױב דו האָסט די זכֿיה אז דײן
זױהן חבֿר'ט זיך מיט בְּרֶסְלָב'ע חסידים, װאָס זײ
זענען די באַהאַלטענע אָמְת'ע צדיקים אינעם דור.
אױף דעם דאַרפֿסטו דאַנקען דעם אײבערשטן, אז דו
האָסט אַזאַ זכֿיה אז דײן זױהן דרייט זיך מיט אַזעלכע
צדיקים װאָס אױף זײ שטייט די װעלט, דו דאַרפֿסט
טאַנצן און שפּרינגען אז דײן זױהן אײז אַנגעקומען
אױף בְּרֶסְלָב, װײל סוף כָּל סוף אַז עַר דרייט זיך מיט
זײ, װעט עַר פֿאַלגן די הייליגע עצות פונעם גרויסן
צדיק און דורך דעם װעט עַר אױף װערן װי זײ. מען
קען נישט אַראַפּ שפּרייבן די גרויסע זכֿיה װאָס דו
ביסט זוכֿה דורך דעם, װען דײן זױהן אײז זיך מתבֿוֹדד
און עַר אײז באַהאַפֿטן צום אײבערשטן, גײט די
נשְׁמָה אַרױף מוֹרָא'דיג מוֹרָא'דיג הױעף, און אַלע

אָרְךְ פֶּרֶק ה' אַפִּים קיג

אַנְדֶּערע נְשָׁמוֹת זַענען מְקַנָּא די נְשָׁמָה, אַז די נְשָׁמָה
הָאט זוכָה גֶעווען צו הָאבן אַזא זוהן וואס דרייט זיך
מיט צדיקים, מיט אַזא הייליגע חבורָה.

אַבער וואס זעהן מיר? פּונקט פּאַרקערט, דוֹקא
אַזא אַיינער וואס וויל זיך בַּאָהעפֿטן צו בְּרִסְלָבֶע
חֲסידים, די הייליגע צדיקים, דוֹקא אַזא נֶפֶשׁ וואס
וויל זיך דֶּערנענטערן צו זיי, הייבט מען אים אָן צו
רוֹדפֿין און פּאַרשעמען, מען מאכט אים צרות און
יסורים, מען שְׁלֶאגט אים מכות אַכזריות, מען
ווארפט אים אַרויס פון דֶּערהיים און פון ישיבָה,
אַלע זיינע אַלטע חברים, זיינע גוטע נאַנטע פֿריינט,
קינן אויף אים מיט אַ קרומע אויג, מען מאכט
ליצנות פון אים, מען דֶּערנױטערט זיך פון אים,
פֿאַילו ווער ווייסט וואס מיט אים איז געשעהן חס
וְשָׁלוֹם, זיין טאַטע, בְּרוּדערס, שווער, א.א.וו. קריגן
זיך מיט אים, און זיי האַלטן אים פֿאַר: "הִתְבָּחַן אַז דו
חֲבָרְסֵט זיך מיט בְּרִסְלָבֶע חֲסידים?" מען קען
מיינען פֿאַילו ער פֿאַרט אָפּ חס וְשָׁלוֹם.

פון וואס קומט דאס? ווייל דער ס"מ פּאַרדרייט
אַזוי די וועלט, ער איז מְפָרְסם מְפָרְסמים שֶׁל שֶׁקֶר,
אַזוי ווי רבי נתן בְּרַענְגֵט (לקוטי הַלְכוֹת, הַלְכוֹת שַׁבָּת, הַלְכָה

ה. אות ט) אויף די פֿסוק: וַיִּזְנֹב בָּךְ כָּל הַנְּחָשִׁים
אחריך, שְׁהִיָּה חוֹתָף זְנוּבוֹת וּזְרוֹקָן כְּלָפִי מֵעֲלֵה,
שְׁלוֹקֵחַ קִטְנִים בְּמַעֲלֵה שְׁהֵם בְּבַחֲיִנַת זָנֹב נָגַד הָרֹאשׁ
בֵּית שְׁהִיו צְרִיכִין לְהִיּוֹת טְפִלִּים אֲלָיו, וְהוּא לֹקֵחַ
אֵלוֹ הַזְּנוּבוֹת הַקִּטְנִים בְּמַעֲלֵה וְחוֹתָכֶם וּמְרַחֲקֶם
מֵהַצְּדִיק מִהָרֹאשׁ בֵּית הָאֱמֶתִי, וּזְרוֹקָן כְּלָפִי מֵעֲלֵה,
דְּהֵיִינוּ שְׁעוֹשֵׂה מֵהֶם רָאשִׁים וּמַגְבִּיָּה אוֹתָם לְמַעֲלֵה
לְמַעֲלֵה, וּמַגְדִּיל שְׁמֵם מָאֵד - אִז עַר נַעֲמֵט וּוִיִּדְלַעַף,
דָּאס הֵיסֵט זײער נִדְרִיגֵעַ מְעַנְטֶשֶׁן און עַר מאַכֵט זײ
זײער גְרוֹיס, פֿאַרןוואס טוהט עַר דָּאס? נָאר כְּדִי צו
פֿאַרשְׁטַעלֵן די גְרוֹיסע לִיכֵט, דְּעַר אֱמֶתֵעַ צְדִיק, דְּעַר
אֱמֶתֵעַ רֹאשׁ בֵּית, וּוִיִּל דְּעַר צְדִיק הָאֵט אַ כַּח מַחֲזִיר
בְּתֻבָּה צו זײן די גאַנצֵע וועלט, אִז אַ יַעֲדֵעַר
אַינער זאל אָנהײבן רַעֲדֵן צום אַיִבֶּעֶרשְׁטֵן, עַר קען
מאַכן רוען די שְׁכִינָה צווישן אונז. אויב דְּעַר אֱמֶתֵעַ
צְדִיק, דְּעַר רֹאשׁ בֵּית, וואלט געווען אַנפֿלעקט אויף
די וועלט און די גאַנצֵע וועלט וואלט געקומען צו
אים, וואלט עַר צוריק געברענגט צום אַיִבֶּעֶרשְׁטֵן די
גאַנצֵע וועלט, וּוִיִּל דְּעַר צְדִיק אִיז בְּכַח מַתְקֵן צו זײן
די וועלט, ווען מען וואלט אים נישט באהאלטן פון
די וועלט.

דאס איז די גאנצע מלחמה פון עמלק, אז א יעדע מענטש וואס וויל נאנט ווערן צום אמת'ן צדיק, לאזט ער אים נישט. באמת קען מען טאקע נישט מקורב ווערן צו אים נאר מיט מסירת נפש, דאס הייסט מען זאל נישט קוקן אויף קיינעם און האבן געדולד ביזן סוף, אזוי ווי דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן קפה): **כָּל מִי שֵׁשׁ לוֹ יְגִיעוֹת וְטָרְחוֹת יוֹתֵר בְּתַחֲלַת הַהֲתַקְרְבוֹת לַהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ, דִּהְיִנוּ שֵׁשׁ לוֹ מְנִיעוֹת רַבּוֹת וְגִדּוּלוֹת, כְּגוֹן מֵאֲבִיו וְאִשְׁתּוֹ וְחוֹתָנוֹ אוֹ מִשְׁאָר בְּנֵי אָדָם שְׂמוֹנָעִים וּמַעֲכָבִים אוֹתוֹ מְאֹד וּמְנִיעוֹת מְחַמַּת מְמוֹן וּשְׂאָרֵי מְנִיעוֹת וְעַכּוּבִים וּבְלִבּוּלִים, שְׂמֵשֶׁתְּטַחִים לְפָנָיו וּמוֹנְעִים אוֹתוֹ מְאֹד, וְהוּא צָרִיךְ לְהִתְיַגֵּעַ וְלִטְרַח מְאֹד לְשִׁבְרָם, כָּל אֵלּוּ הַיְגִיעוֹת וְהַטָּרְחוֹת שֵׁשׁ לוֹ בְּתַחֲלַת הַהֲתַקְרְבוֹת, הֵם טוֹבָה גְּדוּלָּה לְהָאָדָם, כִּי עַל יְדֵי זֶה זוֹכֵה אַחֵר כָּךְ לְקַבֵּל הַרְבֵּה קִדְשָׁה וְטִהָרָה - וּוִי מְעַר שְׂוֹעֲרַעֲקִיטָן עֵס גִּיט דוּרָךְ אויף אַ מענטש, ווען ער וויל קומען צום אמת'ן צדיק, איז א גרויסע טובה פארן מענטש, ווייל דורך דעם איז ער מקבל פונעם צדיק אסאך מער קדושה און טהרה. און ווי מער ער דארף זיך מיטשענען צו צוברעכן די שווערעקייטן, סיי שווערעקייטן וואס ער האט פון זיין משפחה, סיי**

פון געלט א.ד.ג., נעמט ער מער און מער פונעם צדיק. נאך זאגט דער רבי (לקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן ו): אז ווי מער א מענטש שווייגט אויף זיינע בזיונות, איז ער זוכה צו כבוד אלוקי שפע הכתר.

*

”סבלנות פאר עלטערן

וואס די קינדער זענען נישט ערליך”

עלטערן וואס האבן נישט קיין גוטע קינדער, אדער חס ושלום קינדער וואס זענען נישט ערליך, פל שפן אויב זייערע קינדער זענען אפגעפארן, זיי זענען מחלל שבת בפרהסיא, וואס ליידער מאכט זיך עס זייער אסאך, דארפן האבן זייער אסאך סבלנות, אז מען זאל זיי נישט דערווייטערן, נאר מען זאל שטענדיג בעטן ביים אייבערשטן, אז דער אייבערשטער זאל אריינשיינען אין זייער הארץ א רוח טהרה, אז זיי זאלן תשובה טוהן. ווען די קינדער קומען אהיים, טאר מען זיי נישט דערווייטערן, אפילו מען קען צופלאצט ווערן פון דעם וואס מען זעהט ווי אזוי זיי מאכן חזק פון יודישקייט און פון מצות, מיט דעם אלעם דארף מען האבן אסאך

סבָּלָנוּת. פֿון צײַט צו צײַט זעה צו רעדן מיט זיי פֿון אַמוּנָה און פֿון די גרױסקײט פֿון תְּשׁוּבָה. אַפִּילוּ עס זעהט דיר אויס אז דו טאַפֿסט אַ וואַנט, עס טוהט גאר נישט אויף, אַרְבֵּה, אַסאַךְ מַאל מאַכסטוּ נאַר עָרְגער, מיט דעם אַלעם, זאַלסטוּ האַבן אַסאַךְ סבָּלָנוּת, און זײַן צוגעלאָזן צו זיי און זיי נישט דערװײטערן, ווייל זיי קענען חס ושלום אינגאַנצן אַפֿהאַקן פֿון דיר, און זיך חס ושלום שְׂמֵד'ן.

אויב וועסטוּ זיי מוסר זאָגן אַזוי ווי משה רבינו האט מוסר געזאָגט פֿאַר די יודן, ווען ער איז אַראַפֿגעקומען פֿון הימל מיט די לוחות, ער האט געזעהן די גרױסע עבִירָה וואס די יודן האַבן געטוהן, געמאַכט אַן עגל מיט גילוי עריות און שפִּיכוּת דָּמִים, האט ער זיי געזאָגט: "דער אייבֿערשטער האט ענק נאָך אַלץ ליב", (לקוטי מוה"ר, חלק ב, סימן ח), וועלן זיי צום סוף תְּשׁוּבָה טוהן. אַפִּילוּ חס ושלום זיי אליין וועלן נישט תְּשׁוּבָה טוהן, וועסטוּ כאַטש פּוּעֵל'ן ביי דײַנע אייניקלעך. דער רבי האט געזאָגט אַ דיבור האט אַ מורא־דיגע פֿח, אז דורך אַסאַךְ רעדן קען מען פּוּעֵל'ן, פֿל שְׂכֵן דורך אַסאַךְ תּפִּילָה קען מען פּוּעֵל'ן. דערפֿאַר זאַלסטוּ גיין

צום אייבערשטן און אים בעטן: "רבוננו של עולם, איך בעט דיר אז מיין קינד זאל זיין ערליך און נישט טוהן קיין עבירות, רבוננו של עולם העלה מיר און קוק צו מיין צער וואס איך האב פון מיין קינד, איך האלט עס נישט אויס, העלה מיר איך זאל זעהן יודיש נחת, ער זאל לעבן א יודיש לעבן". אויב וועסטו האבן סבלנות און פסדר גיין צום אייבערשטן וועסטו שעפן אסאך נחת פון אים.

דו זאלסט חס ושלום נישט מתפלל זיין, אז עס זאל קומען שלעכטס אויף זיי, אזוי ווי עס שטייט אין חז"ל (ברכות י, ע"א): **תמו חטאים, מי פתיב חוטאים? חטאים פתיב** - שטייט דען אין פסוק אז די זינדיגע וועלן שטארבן? עס שטייט אז די זינד וועט זיך ענדיגן. מען דערציילט פון רבי נפתלי, ער איז געווען איינע פון די גרויסע תלמידים פונעם רבי'ן, וואס ער האט געהאט א זוהן, וואס איז ארויס לתרבות רעה לא עלינו, און רבי נפתלי האט מתפלל געווען אז ער זאל שטארבן און ער איז געשטארבן, ווען רבי נתן האט דאס געהערט, האט ער זייער מקפיד געווען אויף אים, און ער האט אים געזאגט:

”אז דו האסט אזא פֿח פֿון תּפֿילה, וואלסטו געדארפט בעטן אז ער זאל תּשובּה טוהן“.

*

”סבֿלנות פאר אַ יתום און אַ יתומה”

אַ יתום און אַ יתומה דארפֿן האבן זייער אסאך סבֿלנות, ווייל אויף זיי איז זייער אַ גרויסע רחמנות, זיי זענען צופראכן און צוקלאפט און דערביטערט, ווייל זיי האבן נישט פאר וועם צו דערציילן זייערע פראבלעמען און זייער צופראכן הארץ, וואס פון דעם קומט טאקע אז זיי ווערן מיאוש און צופראכן, און זיי געבן אויף זייער לעבן. אבער באַמֿת איז פונקט פארקערט! אַ יתום וואס האט נישט קיין טאטע אָדער אַ מאַמע, איז אסאך נענטער צום אייבערשטן, ווייל דער אייבערשטער איז זייער טאטע אזוי ווי עס שטייט (תהילים סח): **אַבֿי יתומים וְדִין אֱלֹמֹת אֱלֹהִים בְּמִעוֹן קִדְשׁוֹ.**

וועגן דעם! וואס דו דארפסט נאר ברוחניות אָדער בגשמיות זאלסטו בעטן דעם אייבערשטן, און דו זאלסט רעדן צו אים אזוי ווי דו רעדסט מיט אַ גוטע פריינט, ווייל דער אייבערשטער איז איבעראל,

עס איז נישט דא קיין שום מציאות אן דעם
 אייבערשטן, און א יעדע ווארט וואס דו וועסט
 שרייען און בעטן פון אים וועט ער דיר ענטפערן,
 אזוי ווי עס שטייט (שמות כב, כב): **פִּי אִם צַעַק יִצְעַק
 אֲלֵי - אויב וועט דער יתום שרייען צו מיר, שְׁמַע
 אֲשַׁמַּע צַעַקְתּוֹ - וועל איך הערן זיין געשריי. און ווי
 עס שטייט (דברים י, יח): **עֲשֵׂה מִשְׁפָּט יְתוֹם וְאֶלְמָנָה -
 דער אייבערשטער נעמט זיך אן פאר א יתום און אן
 אלמנה. אויך שטייט (תהילים י, יד): **יְתוֹם אַתָּה הֵייתָ
 עוֹזֵר - דער אייבערשטער העלפט א יתום. חז"ל זאגן
 (מדרש רבה, משפטים, פרק ל, סימן ח): **רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: לְמָה
 אוֹהֵב אֱלֹהִים יְתוֹמִים וְאֶלְמָנוֹת? - פארנוואס האט
 דער אייבערשטער ליב יתומים און אלמנות? **שְׂאִין
 עֵינֵיהֶם תְּלוּיֹת אֶלָּא בּוֹ - ווייל זייער אויגן זענען
 נישט געוואנדן, נאר צו אים, **שְׁנֹאֲמַר: אֲבִי יְתוֹמִים.
 לְכֹה כָּל הַגּוֹזְלִין, כָּאלוֹ גּוֹזֵל לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 שְׁהוּא אֲבִיהֶם שְׁבִשְׂמִים - און ווער עס טשעפעט זיי,
 איז אזוי ווי ער טשעפעט מיטן אייבערשטן.************

וועגן דעם! א יעדע יתום און יתומה, טאר נישט
 זיין געפאלן, אפילו עס גייט אויף זיי איבער אסאך
 יסורים, נאר זיי זאלן האבן בטחון אינעם

אָרֶךְ פֶּרֶק ה אַפִּים קכא

אייבערשטן, וואס ער איז זייער טאטע, ער הערט צו זייער קול, זיי זאלן זיך צוגעוואוינען צו רעדן צום אייבערשטן, און אים אלעס דערציילן און זאלן האבן סבלנות, און ווארטן אויף זייער ישועה, וואס וועט זיכער אַנקומען.

ווען א יתום אָדער א יתומה וואלט געוואוסט, די גרויסקייט וואס עס געשעהט אין הימל ווען א מענטש שמועסט מיטן אייבערשטן אָדער בעט פונעם אייבערשטן, וואלטן זיי שטענדיג עוסק געווען אין דעם. כל שפן די נחת וואס מען פארשאפט פאר די עלטערן דורך דעם. אזוי ווי עס שטייט (זוהר, ונרא, דף קטו, ע"א): **בר נש דזכי לבנין בהאי עֶלְמָא - א מענטש וואס איז זוכה איבער צו לאזן קינדער אויף די וועלט, זכי בהו למיעל לפרגודא בעלמא דאָתי - איז זוכה אריינצוגיין אין די מחיצה פונעם אייבערשטן, בגין דהוא ברא דשביק בר נש וזכי ביה בעלמא דא, איהו יזכי ליה לעלמא דאָתי, וזכי לאעלא ביה לנחלת ה' - דער זוהן וועט אים אריינפירן לנחלת ה'.**

עס ווערט געברענגט אין מדרש (מדרש עשרת הדברות): **פעם אחת הנה רבי עקיבא מהלך בדרך -**

רבי עקיבא איז געווען אונטערן וועגענס, ומצא אדם
 אחד שהיה מכוער ביותר, והיה נושא משאוי גדול
 של עצים - און ער האט געטראפן זייער א מיאוס'ע
 מענטש, וואס האט געטראגן א שווערע בינטל
 האלץ, אָמר לו: רבי! אדם הייתי וכבר נפטרתי מן
 העולם ההוא, ובכל יום ויום אני מביא משאוי פזה,
 ומכניסין אותי בתוך הגיהנום ושורפין אותי בתוכה
 שלש פעמים ביום - האט ער געזאגט פאר רבי
 עקיבא: איך בין א נפטר פון יענע וועלט, א יעדן
 טאג ברענג איך האלץ, מען לייגט מיר אריין דריי
 מאל א טאג אין גיהנום און מען פארברענט מיר מיט
 דעם, אָמר לו: מה עשית, שעושין לך כן? - האט
 אים רבי עקיבא געפרעגט: וואס האסטו געטוהן אז
 מען טוהט דאס צו דיר? אָמר לו: אני באתי על נערה
 המאורסה ביום הכיפורים - האט ער אים
 געענפערט: איך האב געטוהן אן עבירה אין יום
 כיפור, אָמר לו: בני! שמעת אם יש לך תקנה באותו
 עולם? - האט אים רבי עקיבא געפרעגט: האסטו
 עפעס געהערט צו עס איז דא א תקנה פאר דיר? אָמר
 לו: כן שמעתי שבזמן שיצלה בני לספר תורה,
 ויאמר: ברכו את ה' המבורך, מוציאין אותי מגיהנום
 ומכניסין אותי בגן עדן - האט ער אים געענפערט:

אָרֶךְ פֶּרֶק ה' אַפִּים קבג

אז ווען מײן זוהן וועט עולה זיין צו די תורה, און זאגן: בָּרְכוּ אֶת ה' הַמְּבֹרָךְ, וועט מען מיר ארויסנעמען פון גיהנום און אריין לייגן אין גן עדן.

אויף שטייט ענדליך צו דעם (זוהר חדש, אחרי, דף מט, ע"א): **ההוא בר נש מית דהוא אבוהי דינוקא - עס איז געווען א מענטש וואס איז געשטארבן, ער האט געהאט א זוהן, דהוו דיינין ליה - און מען האט אים דן געווען, אַתָּא בְּחִלְמָא לְחַכְּמָא דָּא - איז ער געקומען אין חלום צו דער רבי וואס האט געלערנט מיט זיין זוהן, וְאָמַר לִיה: רַבִּי! כְּמָה דְנַחֲמָתָ לִי, יְנַחֵם לָךְ הַקְּבִ"ה - האט ער אים געזאגט: רַבִּי! אַזוֹי ווִי דו הָאָסְט מִיר גֶּעִטְרִיסְט, זַאל דִּיך דָּער אַיִבְעֶרְשְׁטֶער טֵרִיסְטוֹן, בְּשַׁעֲתָא דְאָמַר בְּנֵי הַהִפְטָרָה בְּקָהֶל, אַפְקֵי לִי מִן דִּינָא - אין די צייט וואס מײן זוהן זאגט די הַפְטָרָה, נֶעֱמַט מֵעַן מִיר אַרױס פֿון גִּיהֶנוֹם, בְּשַׁעֲתָא דְעֵבֶר לְתַפְלָה, וְאָמַר קַדִּישׁ, קָרְעוּ לִי גִזֵּר דִּין מְפֹל וְפֹל - און אין די צייט וואס מײן זוהן זאגט קַדִּישׁ, צוֹרִיסְט מֵעַן אַיִנגאַנְצֵן מײן גִּזֵּר דִּין, וּבְשַׁעֲתָא דְאַתְחַכֵּם, יִהְיֶה לִי חוֹלְקָא בְּגִנְתָּא דְעֵדֶן - און אין די צייט וואס ער לֶערֶנט דֶּעם אַיִבְעֶרְשְׁטֵנס חֲכָמָה, חֲכַמַת הַתּוֹרָה, גִּיבֵט מֵעַן מִיר אַ חֶלֶק אִין גֵּן עֵדֶן.**

”סבֿלנות פאר די וואס האבן נישט קיין קינדער”

דער וואס האט נישט זוכה געווען צו האבן קינדער, דארף האבן זייער אסאך סבֿלנות, אפילו עס איז אים זייער ביטער און ער האלט עס נישט אויס, ער פֿילט ביי זיך ווי א טויטע מענטש, אזוי ווי חז”ל זאגן (גדרים סד, ע”ב): **מי שאין לו בנים חשוב כמת** - ווער עס האט נישט קיין קינדער איז גערעכנט ווי א טויטע מענטש. ער איז זייער צופראכן און ער גייט ארום מיט קשיות אויפן אייבערשטן און ער איז אינגאנצן מיאוש. בפרט ווען עס איז שוין א דורך אסאך יארן פון זיין חתונה און ער האט נאך נישט קיין קינדער, טראכט ער אז ער וועט שוין קיינמאל נישט געהאלפן ווערן.

אבער אין אמת’ן איז דאס א פאנטאזיע, ווייל דעם אייבערשטענס רחמנות איז זייער גרויס, עס איז נישט דא קיין יאוש, דער אייבערשטער האט אסאך וועגן צו העלפן דעם מענטש, דורך אסאך תפילות קען מען אויסבעטן קינדער. דאס אז דו ביסט נאכנישט געהאלפן געווארן מיט קינדער, איז ווייל דער אייבערשטער גלוסט צו הערן דיין געבעט, אזוי ווי חז”ל זאגן (הובא בגלקוט לך לך, רמז עח): **פעם אחת**

הייתי עובר מִמְקוֹם לְמְקוֹם, וּמִצְּאֵתִי זָקֵן אֶחָד -
אליהו הנביא דַּעֲרָצִיילֵט: אַמָּאל בֵּין אִיף גַּענאַנגֶען
פון איין פֿלאַץ צום צווייטן, און אִיף האב גַּעטראָפֿן
אַן אַלְטֵן יוֹד, וְאָמַר לִי: רַבִּי מִפְּנֵי מָה בַּעֲלִי בְּתִים
שְׂפִישְׂרָאֵל נַעֲצָרִים עַל הַבָּנִים מֵהֵיוֹת לָהֶם? - און עַר
האַט מִיר גַּעפֿרעגט: פֿאַרוואס זעהט מען אַז אַסאַף
יוֹדִישֶׁע שְׂטִיבֶער זַענען אָפֿגעהאַלְטֵן פון קינדער?
אַמְרַתִּי לוֹ: בְּנֵי, מִפְּנֵי שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵבֵן
אַהֲבָה גְמוּרָה וְשִׂמְחַת בְּהֵם, וּמִצְרָפֿן בְּהֵם כְּדֵי שְׂיָרְבוּ
רַחֲמִים לְפָנָיו - הָאֵב אִיף אִים גַּעענטפֿערט: ווייל
דער אַייבֶערשֶׁטער האט זיי זייער ליב און עַר פֿריידט
זיך מיט זיי, עַר פֿראַבִּירט זיי אויס כְּדֵי זיי זאלן אִים
אַסאַף בַּעטֵן, וְלִמּוֹד מֵאַבְרָהָם וְשָׂרָה, שֶׁהֵיוּ עֲקוּרִים
מִצְּחַק שְׂבָעִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה וְהָרְבוּ רַחֲמִים, עַד שֶׁבָּא
יֶצְחָק וְשָׂמְחוּ בּוֹ - אַזוֹי ווי מִיר זעהן ביי אַבְרָהָם און
שָׂרָה, זיי האָבן נישט גַּעהאַט קיין קינדער פֿאַר פֿינף
און זיבֶעציג יָאָר, זיי האָבן אַסאַף גַּעבַעטֵן דַּעם
אַייבֶערשֶׁטֵן, בִּיז יֶצְחָק אִיז גַּעבוּרֵן גַּעוואָרן, צֹא
וְלִמַּד מֵרַבֵּקָה שֶׁהִיְתָה עֲקָרָה עֲשָׂרִים שָׁנָה, וְהָרְבִתָּה
רַחֲמִים, עַד שֶׁבָּא יַעֲקֹב, וְשָׂמְחוּ בּוֹ - אַזוֹי ווי מִיר
זעהן ביי רַבֵּקָה, זי אִיז גַּעווען אַן עֲקָרָה צוואַנציג יָאָר
און זי האט גַּעבַעטֵן דַּעם אַייבֶערשֶׁטֵן, בִּיז יַעֲקֹב אִיז

געבוירן געווארן, צא ולמד מרחל שְהִיתָה עֲקָרָה אַרְבַּע עֶשְׂרֵה שָׁנָה, מִשְׁנֵי יְלָדִים, וְהִרְבְּתָה רַחֲמִים, עַד שָׁבְאוּ שְׁנֵיהֶם, וְשָׁמְחָה בָּהֶם - אזוי ווי מיר זעהן ביי רחל, זי איז געווען אן עֲקָרָה פֿערצן יאר, פון אירע צוויי קינדער, און זי האט אסאך געבעטן דעם אייבערשטן, ביז זיי זענען געבוירן געווארן, צא ולמד מִחֲנָה שְׁהִיתָה עֲקָרָה חֲשַׁע עֶשְׂרֵה שָׁנָה וְשָׁשָׂה חֳדָשִׁים, עַד שָׁבָא שְׁמוּאֵל, וְשָׁמְחוּ בּוֹ - אזוי ווי מיר זעהן ביי חנה, זי איז געווען אן עֲקָרָה ניינצן א האלב יאר, זי האט געבעטן אסאך דעם אייבערשטן, ביז שמואל איז געבוירן געווארן.

וויסן זאלסטו! אז דאס וואס דער אייבערשטער האלט צוריק פון דיר קינדער, איז נאר ווייל ער גלוקסט צו הערן פון דיר ווי דו קומסט און דו בעסטסט אים: "באשעפער גיב מיר קינדער", אזוי ווי חז"ל זאגן (יבמות סד, ע"א): מִפְּנֵי מָה הָיוּ אֲבוֹתֵינוּ עֲקוּרִים? - פארוואס זענען אונזערע עלטערן געווען עקרים? מִפְּנֵי שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְתַאָּוֶה לְתַפְלָתָן שֶׁל צַדִּיקִים - ווייל דער אייבערשטער גלוקסט צו די תפילות פון צדיקים. און חז"ל זאגן (מדרש רבה, פרשת תבא): שְׁלֹשָׁה מִפְּתוּחוֹת בְּיַד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - דריי

אַרְךָ פֶּרֶק ה' אַפִּים קצו

שְׁלִיסְלֵעָה זְעַנְעֵן אִין דִּי הֶעֱנַט פּוֹנַעַם אַיִבְעֶרְשְׁטֵן,
וְאַחַד מֵהֶם מִפְתַּח שֶׁל עֲקָרוֹת - און אַיִנַּס פּוֹן זַי אִיז
דִּי שְׁלִיסְל פּוֹן הָאָבֶן קִינְדֶּער.

וועגן דעם! דער עיקר זאלסטו דיך צוגעוואוינען
צו בעטן דעם אייבערשטן, אז דו זעהסט ווי עס גייט
דורך א יאר נאך א יאר און דו ווערסט נישט
געהאלפן און עס טוהט דיר זייער וויי, זאלסטו גיין
צום אייבערשטן און זאג אים: "רבוננו של עולם,
האב רחמנות אויף מיר, גיב מיר קינדער, איך האלט
עס נישט אויס, איך האב נישט קיין טעם אין מיין
לעבן!", דאס זאלסטו טוהן יעדן טאג אפילו דו
זעהסט נישט ווי דו טוהסט עפעס אויף, ווייל קיין
שום תפילה ווערט נישט פארלוירן און אויב וועט
דיר דער אייבערשטער געבן קינדער איז גוט און אז
נישט איז אויף גוט (לקוטי מוה"ר, חלק א, סימן כ), ווייל
אין די ענין פון קינדער טאר מען זיך נישט עקשנען,
אזוי ווי דער רבי זאגט (ספר המדות, אות בנים, סימן יא):
לפֿעמים מי שאין לו בנים - אמאל ווער עס האט
נישט קיין קינדער, ופֿשמתפללים עליו שיהיה לו
בנים הוא מת - און ווען מען איז מתפלל אז ער זאל
האבן קינדער שטארבט ער.

וועגן דעם, אפילו דו האסט נישט קיין קינדער, זאלסטו נישט ווערן צובראכן און ארום גיין צוקלאפט ביי זיך, אפילו עס איז גרינג צו זאגן פאר יענעם, מען קען זיך נישט פארשטעלן די יסורים פון נישט האבן קינדער, דאך דארפסטו זיך אליינס שטארקן און טראכט: "אז איך האב נישט קיין קינדער, זאל איך מיר נעמען דאס לעבן? אדער כאפן א גערוןן בראך? דער אייבערשטער ווייסט זיכער וואס עס איז גוט פאר מיר, זעהט אויס אז אזוי מוז זיין מחמת מיין שורש נשמה".

זעה זיך אריינצולייגן בטובת הכלל צו העלפן פאר א צווייטן און צו זיין פון די מזכי הרבים, וואס דורך דעם וועט דיין נאמען בלייבן אויף דורי דורות. בפרט צו העלפן פארשפרייטן די ליכטיגקייט פונעם צדיק וואס מאכט און באשאפט פרישע נשמות, וואס דורך דעם וועסטו האבן א חלק אזוי ווי דו האסט אליין געבוירן די נשמות. אויך זאלסטו געבן אסאך צדקה פאר ערליכע ארימעלייט, וואס דורך די צדקה דערפרייען זיך די ארימעלייט און עס ווערט גערעכנט ווי דו געבוירסט פרישע נשמות.

אָרֶךְ פֶּרֶק ה אַפִּים קַט

ווער רעדט נאך אויב דו ביסט זוכה צו די גרויסע זכות פון אויף ציען א יתום אדער א יתומה, וואס דאס איז זייער א גרויסע מצוה, אזוי ווי חז"ל זאגן (מגילה יג, ע"א): **כָּל הַמַּגְדֵּל יְתוֹם וַיְתוֹמָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ - וְעַם צִיְהֵט אויף א יתום אדער א יתומה, מַעֲלָה עָלָיו הַכְּתוּב כְּאֵילוּ יִלְדוּ - וְעוֹרֵט עִם גְּעָרְעֻכְנָט פֶּאָר אִים אַזוֹי וְוִי עַר הָאֵט אִים גְּעִבּוּרָן, נֶאֱמָר זָאָגן חז"ל (כתובות נ, ע"א): **עוֹשֶׂה צְדָקָה בְּכָל עֵת, זֶה הַמַּגְדֵּל יְתוֹם וַיְתוֹמָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ וּמְשִׁיאָן - דָּעַר וְוֵאָס טוֹהֵט אויף ציען א יתום אדער א יתומה און ער מאכט זיי חתונה, דער טוהט שטענדיג צדקה. חז"ל זאגן (מדרש רבה, פי תשא, פרק מה, סימן ו): **הִרְאָה לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת כָּל אוֹצְרוֹת שֶׁל מַתָּן שְׁכָרָן שֶׁמִּתְקַנֵּים לְצַדִּיקִים - דָּעַר אֵיבְעֵרשְׁטֵער הָאֵט גְּעוּוִיזן פֶּאָר מִשָּׁה רַבִּינוּ דִּי אֲלַע אוֹצְרוֹת שְׁכָר וְוֵאָס עִם אִיז אַנְגְּעֶגְרִיט פֶּאָר דִּי צַדִּיקִים, וְאָמַר: אוֹצֵר זֶה שֶׁל מִי? - הָאֵט מִשָּׁה גְּעִפְרֵעֵגֶט: פֶּאָר וְועֵמֶען אִיז דָּאָס? וְהַשִּׁיב לוֹ: שֶׁל מַגְדֵּלֵי יְתוּמִים - הָאֵט אִים דָּעַר אֵיבְעֵרשְׁטֵער גְּעִעֲנִטפֶּעֶרֶט: דָּאָס אִיז פֶּאָר דִּי וְוֵאָס צִיעֵן אויף א יתום אדער א יתומה. עס איז באוואוסט, אז רבי נתן האט אויפגעצויגן ביי זיך אין שטוב יתומים אפילו******

ער איז געווען אַ גרויסע אַרימאן און ער האט געהאט
אייגענע קינדער.

דערפאר אפילו דו האסט נישט זוכה געווען צו
האבן קינדער טארסטו נישט צובראכן ווערן און
פילן געפאלן, נאר זאלסט זיך שטארקן מיט די מדה
פון סבלנות און טוהן זאכן פארן כלל, אז דיין נאמען
זאל בלייבן אויף אייביג.

*

“סבלנות פאר עלטערן”

וואס א קינד איז זיי נפטר געווארן”

עלטערן וואס האבן פארלוירן קינדער בשעתן
לעבן וואס דאס איז א שרעקליכע שווערע צער (דער
אייבערשטער זאל אפהיטן א יעדע יוד פון דעם)
דארפן האבן מורא דיגע סבלנות, אזוי ווי דער רבי
האט געזאגט אויף זיך אין די צייט וואס ער האט
פארלוירן א קינד, ער האט געהאט מורא דיג אסאך
יסורים, (שיחות הר”ן, סימן קצד): אחר כל היסורים אף
על פי כן השם יתברך מטיב עמנו, רק שאין אנו
רוצים להקטין את היסורים - נאך אלע יסורים טוהט
דער אייבערשטער מיט אונז אסאך גוטס, נאר אונז

וויילן נישט קליין מאכן די יסורים, ונגם באמת בונדאי
אינם יסורים קטנים, אָבֶל נגד דבקות אחד להשם
יתברך מה שזוכין לאיזה בחינה של דבקות
במחשבה או בבחינה אחרת, פֶּל היסורים אינם פֶּלום
נגד זה, וְעַל יָדָם בְּעֶצְמָם מְתַקְרְבִים וּמְתַדַּבְּקִים אֵלָיו
יתברך - און באמת איז דאס נישט קליין, נָאָר קעגן
איין רגע דביקות צום אייבערשטן איז אלעס
גארנישט, ווייל דורך די יסורים און צער ווערט מען
דבוק צום אייבערשטן, פֶּי נוטלין מִמְּנֵי הַבְּרִיאוֹת
גופי, מִי נוטל מִמְּנֵי הַבְּרִיאוֹת? הַשֵּׁם יתברך! אַם פֶּן
אַנִי נִדְבָק בּוֹ יתברך - ווייל ווער מאכט מיר צער?
ווער נעמט אַוועק פֶּון מיר געזונט? דער
אייבערשטער! קומט אויס אַז אֵיךְ בֵּין בֵּאֲהָאֲפֹטָן צו
אֵים, וְכֵן כְּשֶׁלֹּקַח חֵס וְשְׁלוֹם אֵיזָה בֶּן, מִי לֹוֹקַח?
הַשֵּׁם יתברך! אַם פֶּן אַדְרָבָא עֲתָה הוּא סְמוּךְ יוֹתֵר
אֵלָיו יתברך, פֶּי בְּעוֹלָם הַבָּא סְמוּכִין יוֹתֵר לְהַשֵּׁם
יתברך - אַזוֹי אֵוִיךְ וְוַעֲנַן עֵס וְוַעֲרֵט אַוועקגענומען אַ
קִינֵד פֶּון אֵיינעם, וְוַעֲרֵט הָאֵט דָּאס גַּעטוּהֵן? דער
אייבערשטער! קומט אויס אַז יַעֲצֵט אֵיז עַר נַעֲנֻטֵעַר
צום אייבערשטן.

מיר געפֿינען (בְּרֻכּוֹת ה, ע"ב): אַז רַבִּי יוֹחָנָן הָאֵט געהאַט צען קינדער און זיי זענען אלע געשטאַרבען ווען ער האט נאָך געלעבט, האט ער גענומען אַ בייִן פון זיין צענטע זוהן און אַוועקגעלייגט ביי זיך, ווען ער פֿלעגט גיין מנחם אָבל זיין, האט ער עס מיטגענומען און מיט דעם פֿלעגט ער טרייסטן אַנדערע און ער האט זיי געזאָגט: "דאס איז די בייִן פון מיין צענטע זוהן". חז"ל זאָגן (תנחומא, פי תצא, פֿרָק ב): אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי: אַם מַתְּ לְאָדָם בֶּן, לֹא יִהְיֶה קוֹרָא תַנְגָּר - רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי זָאָגַט: אויב שטאַרבעט ביי אַ מענטש אַ קינד, זאל ער נישט האָבן קיין טענות אויפֿן אייבערשטן, שְׁהֵבֵן מְרָצָה אוֹתוֹ לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - ווייל דער זוהן בעט פֿאַר אים ביים אייבערשטן. און עס איז זיכער אַז עס ווערט אים נמחל אלע עבירות, און דער זוהן בעט זיך ביים אייבערשטן אַז ער זאל רחמנות האָבן אויף זיין טאַטע.

אַפֿילו עס גייט דורך אויף אַ מענטש וואס עס זאל נאַר זיין, טאַר ער נישט פֿרעגן קיין קשיות אויפֿן אייבערשטן, ווייל עס איז דא אַסאַך זאַכן וואס מען קען נישט פֿאַרשטיין און משיג זיין ביים לעבן,

אָרְךָ פֶּרֶק ה' אַפִּים קלג

בְּפֶרֶט אויף דעם וואס די קינדער שטארבן אים, אזוי ווי עס שטייט (אותיות דרבי עקיבא, אות נ): עס איז דא זאכן וואס מען אנטפלעקט פארן מענטש נאר נאכן שטארבן, און איינע פון די זאכן זענען טאמער זיינע קינדער זענען געשטארבן אין זיין לעבן, זאגט מען אים פארוואס זיי זענען געשטארבן.

דערפאר! טארסטו נישט אויפגעבן, נאר פארקערט דו זאלסט אלעס אן נעמען מיט ליבשאפט, און מקיים זיין וואס חז"ל זאגן (במות, סב ע"ב): וְלַעֲרֹב אֶל תִּנַּח יָדְךָ, הֵיוּ לוֹ בְּנִים בְּיָלְדוֹתָו, יִהְיוּ לוֹ בְּנִים בְּזַקְנָתוֹ - און אויב האסטו נישט קיין קינדער, זאלסטו זעהן צו טוהן גוטע מעשים, ווייל עיקר תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים, זאלסט זעהן צו טוהן טובות פארן כלל אז עס זאל איבער בלייבן פון דיר א נאמען, און דו זאלסט שטענדיג געדענקן, "וואס דער אייבערשטער טוהט איז גוט" און עס איז זיכער דא א טיפע פונוה אין דעם, אזוי ווי עס שטייט (תהילים מד): צַדִּיק ה' בְּכֹל דְרָכָיו וְחִסִּיד בְּכֹל מַעֲשָׂיו.

פּרָק ו

"סבֿלנות פֿאר אַ קראַנקע מענטש"

אַ מענטש וואס איז קראַנק און האט יסורים, דארף האבן אַסאך סבֿלנות און נישט האבן קיין קשיות אויפן אייבערשטן, אפילו עס איז אים זייער שווער און ער האלט עס נישט אויס, ער האט נישט קיין פֿח צו דאווענען און צו לערנען, זאל ער זעהן צו לערנען גרינגע לימודים, למשל מדרש, עיין יעקב און תנ"ך א.א.וו., אזוי ווי חז"ל זאגן (עירובין נד, ע"א):

חש בראשו יעסוק בתורה, חש בגרונו יעסוק בתורה, חש בכף גופו יעסוק בתורה - אויב טוהט דיר וויי דיין קאפ, אדער דיין האלז, אדער דיין גאנצע גוף, זאלסטו לערנען תורה, ווייל די תורה איז א רפואה פֿאר אַלעס.

אויב האסטו נישט קיין פֿח צו לערנען, זאלסטו כאטשיג רעדן צום אייבערשטן, אויף די שפראך וואס דו ביסט צוגעוואוינט צו רעדן, זאלסט בעטן דעם אייבערשטן אַלעס וואס דו דארפסט, אזוי ווי

אָרף פֿרָק ו אַפֿים קלה

חז"ל זאָגן (מדרש רבה, וירא, פרק נג, סימן יד): יפה תפלת החולה לעצמו יותר מכל - עס איז בעסער ווען דער מענטש וואס איז קראנק בעט דעם אייבערשטן, ווי די תפילות וואס אנדערע בעטן פאר אים.

געווענדליך א חולה וואס איז זייער צופראכן און צוקלאפט, דערציילט זיינע ווייטאגן פאר יעדער וואס קומט אים באזוכן, א גאנצע טאג רעדט ער נאר פון זיינע ווייטאגן, פארנוואס זאלסטו נישט ענדערש דערציילן דינע ווייטאגן פארן באשעפער, אזוי ווי דו דערציילסט דאס פאר דיין חבר, זאלסט זיך בעטן ביי אים: "רבנו של עולם, הייל מיר אויס, דו ביסט דאך די רופא נאמן, האב רחמנות אויף מיר, עס טוט מיר זייער וויי... איך האלט עס נישט אויס, רבנו של עולם, איך גלייב באמונה שלימה אז וואס דו טוקסט איז גוט, דו ווייסט וואס איז גוט פאר מיר, העלף מיר, דו ביסט דאך די רחמנות'דיגע טאטע, קוק צו מיין צער, קוק צו מיינע ווייטאגן, איך האלט עס נישט אויס, איך וויל זיין געזונט!", אויב דו וועסט נישט אפלאזן דעם אייבערשטן און דו וועסט גיין צו אים נאכאמאל און נאכאמאל וועט ער דיר זיכער העלפן, נאר דו זאלסט האבן סבלנות און

נישט אויפגעבן און דו זאלסט זיך זייער שטארקן,
ווייל אלעס איז זיכער לטובה.

בפֿרט אויב דו ביסט געווארן א בעל מום,
דארפסטו האבן מורא דיג אסאך סבלנות, דו זאלסט
זיך אויסשטעלן דיין לעבן אויף דיין וועג און זעה צו
טוהן גוטע מעשים. וויסן זאלסטו אז דו האסט זיך
נישט אויף וואס צו זארגן, ווייל דייןע עבירות זענען
מכפר געווארן, אזוי ווי חז"ל זאגן (קידושין מ, ע"ב):
**הקדוש ברוך הוא מביא סורים על צדיקים בעולם
הזה, כדי שירשו העולם הבא** - דער אייבערשטער
גיבט סורים פאר צדיקים אויף די וועלט, כדי זיי
זאלן אפקומען זייער עבירות און זאלן זוכה זיין צו
עולם הבא.

א יעדער מענטש זאגט אז ער האט אמונה און אז
אלעס איז דער אייבערשטער, אבער ווי אזוי זעהט
דער אייבערשטער צו דער מענטש האלט טאקע ביי
דעם? ער ברענגט סורים אויף דעם מענטש, אויב
דערהאלט ער זיך און ער גייט נישט אנוועק פונעם
אייבערשטן, ער האט נישט קיין קשיות אויפן
אייבערשטן נאר ער טראסט אים, אזוי ווי חז"ל זאגן
(מדרש רבה, ויגש, פרק צד, סימן ה): **אין הקדוש ברוך הוא**

מִיחַד שָׁמוּ עַל בְּרִיָּה כִּשְׁהוּא חַי אֶלֶּא עַל בְּעַלֵּי יִסּוּרִין - דְּעַר אֵיבְעַרְשְׁטֵעַר פֿאַראַיִנצִיגֶט זײַךְ נִישְׁט אויף אַ מְעַנְטֶשׁ ווילאַנג עַר לְעַבְט, נָאָר אויף אַ מְעַנְטֶשׁ וואס האט יסורים. נאָך זאַגן חז"ל (מְדַרְשׁ שׁוּחַר טוֹב, תְּהִלִּים, פֿרָק צד): אֵיזֵה הוּא דְרָךְ שְׁמַבִּיאָה אֶת הָאָדָם לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, אֲלוֹ הַיִּסּוּרִים - ווען אַ מְעַנְטֶשׁ האט יסורים בְּרַעַנְגֶט עִס אִים צו, צו עוֹלָם הַבָּא.

זאַלֶסט זײַךְ נִישְׁט לָאָזן פֿאַרְדֵּרִיעֶן מִיט דִּי מַחֲשָׁבוֹת וואס דְּעַר יֵצֵר הָרַע בְּרַעַנְג אַרײַן אִין דײַךְ און מַאכְט דײַךְ טְרַאכְטֶן: "אַז דִּי צָרָה וואס אײַךְ האָב, קומט מִיר וועגן מֵיִנַע עֲבִירוֹת און דְּעַר אֵיבְעַרְשְׁטֵעַר אִיז בְּרוּגְז אויף מִיר", דָּאס אִיז אַ מוֹרָא־דִּיגֶע טְעוֹת, ווייל חז"ל זאַגן (בְּרַכּוֹת ה, ע"א): כָּל שְׁתַּקְדּוּשׁ בְּרוּף הוּא חֲפִץ בּוֹ, מְדַכָּאוּ בְּיִסּוּרִים - דְּעַר אֵיבְעַרְשְׁטֵעַר בְּרַעַנְגֶט יִסּוּרִים אויף אַ מְעַנְטֶשׁ וואס עַר האט ליב, וְאָם קבֵּלֶם מַה שְׁכָרוּ? יִרְאָה זָרַע יֶאֱרִיף יָמִים - און אַז דְּעַר מְעַנְטֶשׁ נַעֲמֵט אָן דִּי יִסּוּרִים, דָּאס הייסט עַר האט נִישְׁט קִיִּין קִשְׁיוֹת אויפֿן אֵיבְעַרְשְׁטֶן, עַר ווייסט אַז וואס דְּעַר אֵיבְעַרְשְׁטֵעַר טוט אִיז גוט, וועט עַר זוכֶה זײַן צו שׁיִינַע לִיכְטִיגֶע דוֹרוֹת און אַרִיכַת יָמִים. אויף זאַגן חז"ל (שַׁבָּת פח, ע"ב): עוֹשִׂין

מאַהבָה, וּשְׂמֵחִים בְּיִסּוּרֵינּוּן עָלֵיהֶן הַכָּתוּב אוֹמֵר:
 וְאֵהָבֵוּ כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבּוֹרָתוֹ - אַ מְעַנֵּשׁט וְוֹאס עֵס
 גֵּיט אַרְיִבֶּעַר אויף אים בִּיטֶעֶרע יסורים און עַר
 דַּעַרְהאַלט זיך, דאַס הייסט עַר דינט ווייטער דַעם
 אַייבֶּעֶרשְׂטֵן אָן קיין שום קשיות, האט אים דַעַר
 אַייבֶּעֶרשְׂטֵן ליב מיט אַזאַ שְׂטאַרְקֶע ליבֶּשְׂאַפֶּט ווי
 דַעַר זון שיינט אויף די וועלט מיט אַ שְׂטאַרְקֵיט.

בְּעִיקָר זאַלסְטוּ זיך שְׂטאַרְקֵן מיט דַעם אַז דַעַר
 אַייבֶּעֶרשְׂטֵן האט דיך זייער שְׂטאַרְק ליב, איי אַיך
 האב דאך יסורים? דאַרְפֶּסטוּ וויסן אַז מיר קענען
 נישט פאַרשטיין די וועגן פונעם אַייבֶּעֶרשְׂטֵן, ווער
 ווייסט וואס דו קומסט אַפּ מיט דיינע יסורים און פון
 וואס דו ראטעוועסט זיך יעצט מיט דַעם. זאַלסְט זיך
 צוגעוואוינען צו רַעֲדֵן צום אַייבֶּעֶרשְׂטֵן אויף די
 שְׂפִרָאך וואס דו ביסט צוגעוואוינט צו רַעֲדֵן, זאַלסְט
 אים דַעַרְצַיִלן דיין גאַנְצֶע האַרץ, ווייל דַעַר
 אַייבֶּעֶרשְׂטֵן איז אַיבֶּעֶראַל און עֵס איז גאַרנישט דאַ
 אויסער דַעם אַייבֶּעֶרשְׂטֵן.

עֵס קען גאַר זיין אַז די גאַנְצֶע סיבָה פון די יסורים
 איז טאַקע וועגן דַעם, אַז דו זאַלסְט זיך צו קלעבן
 צום אַייבֶּעֶרשְׂטֵן און רַעֲדֵן צו אים, אַזוי ווי חז"ל

זאָגן (מדרש תנחומא, כי תצא, פרק ב) : צריף האדם להחזיק טובה להקדוש ברוך הוא, בזמן שהיסורין באין עליו - א מענטש דארף דאנקען דעם אייבערשטן אז ער האט יסורים, למה? שהיסורין מושכין את האדם להקדוש ברוך הוא - ווייל דורך דעם טראכט ער פונעם אייבערשטן און ער רעדט צום אייבערשטן, ווייל ווען עס גייט גוט פארן מענטש און ער האט נישט קיין יסורים פארגעסט דער מענטש פונעם אייבערשטן.

*

”די גרויסקייט פון ביקור חולים”

די סדר פון א חולה איז, אז ער רעגט זיך כסדר, יעדע קלייניקייט גייט אים אויף די גערונן, צוליב די גרויסע יסורים וואס גייט אויף אים דורך. וואס וועגן דעם האבן חז”ל זייער אויסגערומט דער מענטש וואס איז מקיים די מצוה פון ביקור חולים, אז מען זאל זיי מחזק זיין, מען זאל זיי טרייסטן און ארויסהעלפן. חז”ל זאגן (תוספתא, פאה, פרק א) : שבקור חולים אדם אוכל פרותיהם בעולם הזה, ונתקן קימת לו לעולם הבא - א מענטש וואס טוט די מצוה פון

ביקור חולים איז זוכה צו באקומען גוטס סיי אויף די
 וועלט און סיי אויף יענע וועלט, נאך זאגן חז"ל
 (נדרים לט, ע"ב): **כָּל הַמְּבַקֵּר חוֹלָה נוֹטֵל אִתּוֹ מִשְׁשִׁים**
בְּצַעְרוֹ - ווען א מענטש איז מבקר חולה העלפט ער
 דעם קראנקן, ער נעמט אוועק פון אים א זעכציגסטל
 פון זיין קרענק, נאך זאגן חז"ל (שם): **בִּיקוּר חוֹלִים**
אֵין לָהּ שִׁיעוֹר אֲפִילוֹ מֵאָה פְּעָמִים בַּיּוֹם - די מצוה
 פון ביקור האט נישט קיין שיעור, עס איז א מצוה צו
 טוהן אפילו הונדערט מאל א טאג, נאך זאגן חז"ל
 (שם מ, ע"ב): **יֵצֵא רַבִּי עֲקִיבָא וְדָרַשׁ כָּל מִי שְׁאִין מְבַקֵּר**
חוֹלִים כְּאִילוֹ שׁוֹפֵךְ דָּמִים - רבי עקיבא האט
 געזאגט: ווער עס איז נישט מבקר קיין חולים איז
 גערעכנט ווי ער הרגעט מענטשן, נאך זאגן חז"ל
 (שם מ, ע"ב): **שֶׁהַשְּׂכִינָה שְׂרוּיָה לְמַעְלָה מִמַּטְתּוֹ שֶׁל**
חוֹלָה - דער אייבערשטער ריהט העכער די בעט פון
 א חולה.

וועגן דעם, איז א מוראדיגע מצוה, צו גיין מבקר
 זיין חולים און רעדן צו זיי וועגן די גרויסע רחמנות
 פונעם אייבערשטן. דו זאלסט זיי דערוועקן אז זיי
 זאלן עפענען זייער מויל און רעדן צום אייבערשטן.
 וואס עס געשעהט דורך דעם קענען מיר נישט משיג

אָרֶךְ פֶּרֶק ו אַפִּים קמא

זיין, דו זאלסט זיי אסאך מחזק זיין, ווייל געווענדליך זענען חולים זייער צוקלאפט. ווער רעדט נאך אז מען זאל זיי חס ושלום נישט מצער זיין אדער טשעפענען.

אויף א מענטש וואס ער האט נישט קיין קינדער, אדער זיינע קינדער שטארבן אים, זאלסטו חס ושלום נישט טשעפענען, אזוי ווי חז"ל זאגן (בבא מציצה נח, ע"ב), ווייל מען קען באקומען א שטארקע שטראף אויף דעם, נאר דו זאלסט זעהן צו האבן מיטלייד מיט דיין חבר'ס צער און מיט אלע אומגליקליכע מענטשן, דו זאלסט זיי פסדר מחזק זיין און טרייסטן, דעמאלסט וועסטו צוקומען צו אלעס גוטס, אמן.

***

מוהרא"ש נ"י זאגט: ווער עס געוואוינט זיך איין צו האבן געדולד אויף אלעס וואס עס גייט א דורך אויף אים, וועט האבן א גוטע און זיסע לעבן.

(אמרי מוהרא"ש, חלק א, סימן תתקיא)

פּרָק ז

”סבֿלנות פֿאר הַכֿנסת אורחים און הַעלפֿן אַרימֿעלייט”

די גרויסע מצוה פון הַכֿנסת אורחים, הַעלפֿן אַרימֿע און צובראַכענע מענטשן איז פון די גרעסטע מצוות אויף די וועלט, אזוי ווי חז"ל זאגן (שבת קכו, ע"ב): **גדולה הַכֿנסת אורחין יותר מהשפּמת בית המדרש ומקבלת פני שכינה** - הַכֿנסת אורחים איז אַ גרעסערע מצוה ווי צו גיין אין בית המדרש און מקבל זיין די פנים פון די שכינה. אויף די מצוה דארף מען האבן זייער אסאך סבֿלנות, ווייל א יעדע מענטש איז אנדערש פונעם צווייטן, עס איז נישט דא קיין מענטש וואס האט די זעלבע נאטורן ווי זיין חבר, מען דארף הַעלפֿן יעדן איינעם אויף זיין מצב, אזוי ווי חז"ל זאגן (ילקוט, במדבר, רמז תשעו): **בבקשה ממהך אם בקשתי למנות עליהן מנהיג מנה עליהן אדם שהוא סובל כל אחד ואחד לפי דעתו** - משה רבינו האט געבעטן דעם אייבערשטן: גיב פאר די יודן א פירער וואס וועט האבן געדולד צו יעדן איינעם, שיהא הולך עם הקפדנים כפי דעתן ועם המתונים

כּפֿי דעפֿתן - ער זאל זיך קענען אויסקומען מיט יעדן
 איינעם, סיי מיט גערױועזע מענטשן און סיי מיט
 רוהיגע מענטשן, ווייל א יעדע מענטש האט א
 אנדערע טבע.

דערפֿאר! אויב ווילסטו העלפֿן אַרימֶעלייט,
 אָדער אַריין נעמען געסט אין שטוב, דאַרפֿסטו האַבן
 מורא־דיגע סבֿלנות און זיי אייביג דן זיין לֶפֿף זכות,
 אַפֿילו זיי טוען דיר צוריק שְׁלֶעכְטִס, אַנשטאַט זיך צו
 באַדאַנקען פֿאַר דיר אויף די טובות וואס דו האָסט
 געטוהן מיט זיי, רעדן זיי זיך אָפּ צו דיר און רעדן
 אויף דיר, מיט דעם אַלעם זאַלסטו זיי דן זיין לֶפֿף
 זכות, וויבאַלד זיי זענען אַרים זענען זיי
 אַנגענויטאַגט, אזוי ווי חז"ל זאָגן (מדרש רבּה, וָאַרָא,
 פֿרָשָׁה לא, פֿסוק יב): **אין בעולם קָשָׁה מן העֶנְיִוִת שֶׁהוּא
 קָשָׁה מִכָּל יְסוּרִין שֶׁבְּעוֹלָם - עַס אִיז נִישֵׁט דָא אויף
 די וועלט אַזאַ שְׁווערִיקייט, ווי צו זיין אַרים. נאָך
 זאָגן חז"ל (עירובין מא, ע"ב): עֲנִיּוֹת מַעֲבִירִין אֶת הָאָדָם
 עַל דַּעְתּוֹ וְעַל דַּעַת קוֹנוֹ - אַרִימֶקִיִּיט מאַכְט אַז דָּער
 מַעֲנִטֵּשׁ זַאל אַראַפֿגִּיין פֿון זינען און עַס מאַכְט אִים
 פֿאַרְגַּעסן פֿונעם אייבערשטן. נאָך זאָגן חז"ל (ביצה
 לב, ע"ב): **כָּל הַמְּצַפֶּה עַל שְׁלֶחַן אַחֲרִים עוֹלָם חֲשֵׁךְ****

בַּעַדוֹ - ווער עס האט נישט קיין אייגענע עסן, און דארף אַנקומען צו א צווייטן, איז אים פינצטער די וועלט, אף תייו אינן תיים - זיין לעבן איז נישט קיין לעבן.

וועגן דעם! וועם דער אייבערשטער האט געשאנקען עשירות זאל זעהן צו טוהן חסד מיט אַרמילייט, און זיין אַ מכניס אורח, און זיי אויפנעמען בסבר פנים יפות. אויף זאלסטו וויסן אז די עיקר שלימות פון מצות צדקה איז נישט דו זאלסט ווארטן אז די עניים זאלן קומען צו דיר, נאר דו זאלסט לויפן צו זיי, אזוי ווי חז"ל זאגן (שבת קד, ע"א): פן דרכו של גומל חסדים לרוץ אחר דלים - א מענטש וואס טוט חסד, ווארט נישט אז די עניים זאלן קומען צו אים, נאר ער לויפט זיי נאך. נאך זאגן חז"ל (אבות דרבי נתן, א, פרק ז): אַמר ליה הקדוש ברוך הוא לאיוב: עדיין לא הגעת לחצי שיעור של אברהם - דער אייבערשטער האט געזאגט פאר איוב: דו ביסט נאכנישט צוגעקומען צו האלב פון די מדריות פון אברהם אבינו, אתה יושב ושוהה בתוך ביתך, וארחין נכנסים אצלך - דו זיצט אין שטוב און די געסט קומען אריין צו דיר, אַבל אברהם לא עשה פן,

אַל א יוצא ומְהֵדֵר בְּעוֹלָם וּפְשָׁמְצָא אוֹרְחִין, מְכַנִּיסֵן בְּתוֹף בִּיתוֹ - אָבְעֵר אַבְרָהָם אִיז נִישְׁט גְּעִיזִצֵן אִין שְׂטוֹב, נָאָר עַר אִיז אַרוּמְגֶעלְאָפֵן זוכֵן גְּעֶסֶט.

אַפִּילוּ דוּ הָאָסֶט נִישְׁט וואָס צו גְּעבֵן פֶּאָר דְּעֵם אַרִימָאן, זְאָלְסְטוּ אִים אַיִבְעֶרְבֶּעטֵן, רַעֲדֵט צו אִים שְׁיִינְעֶרְהֵיט און זָאג אִים אַז דוּ בִיסֵט אויף אַן אַרִימָאן. ווער רַעֲדֵט חֵס וְשְׁלוֹם אַז דוּ זְאָלְסֵט אִים נִישְׁט פֶּאָרְשַׁעֲמֵען, כָּל שְׁכֵן אויב דוּ בִיסֵט אַן עוֹשֶׁר, דַּאָרְפֶּסֶטוּ אויפֿנֶעֱמֵען די אַרִימְעֵלֵיט און זײ גְּעבֵן וויפֿיל דוּ קֶענֶסֶט, זְאָלְסֵט גְּעֶדֶענְקֵן וואָס חַיִּים זְאָגֵן (מִדְּרַשׁ רַבָּה, צו, לֵד, ט): הָעֲנִי הַזֶּה עוֹמֵד עַל פְּתַחֲךָ וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹמֵד עַל יְמִינוֹ דְּכַתִּיב (תְּהִלִּים קט): כִּי יַעֲמֹד לְיָמִין אָבִיוֹן - ווען דער אַרִימָאן קוֹמֵט צו דײַן שְׂטוֹב און עַר קְלֶאפֶט אויפֿן טיר, זְאָלְסְטוּ וויסֵן אַז דער אַיִבְעֶרְשְׁטֵער שְׁטֵיט נֶעבֵן אִים, אַם נְתָתָ לּוֹ דַע מִי שְׁעוֹמֵד עַל יְמִינוֹ וְנוֹתֵן לָךְ שְׂכָרְךָ וְאִם לֹא נְתָתָ לּוֹ דַע מִי שְׁעוֹמֵד עַל יְמִינוֹ פּוֹרַע מִמֶּךָ - אויב גִּיבְסֵטוּ אִים גְּעלֵט וועט דיר דער אַיִבְעֶרְשְׁטֵער צוריק גְּעבֵן, אָבְעֵר אַז נִישְׁט וועסֶטוּ בַּאקוֹמֵען א שְׂטָרָאף פּוֹנֵעֵם אַיִבְעֶרְשְׁטֵן.

אין זוהר הקדוש שטייט (ויגא, דף קד, ע"א): **בְּשַׁעֲתָא דְקַבְ"ה רַחִים לִיה לְבַר נֶשׁ** - ווען דער אייבערשטער האט ליב א מענטש, **מְשַׁדֵּר לִיה דוּוּנָא** - שיקט ער אים א מתנה, אז ער זאל וויסן אז דער אייבערשטער האט אים ליב, **וּמֵאֵן אִיהוּ? מְסַכְנָא** - וואס איז די מתנה? אן ארימאן, **בְּגִין דִּיזְכִּי בֵיה** - אז דער מענטש זאל האבן א זכות דורך געבן צדקה.

וועגן דעם ווען עס קומט צו דיר אן ארימאן זאלסטו אנהייבן צו טאנצן, ווייל דער אייבערשטער האט דיר ליב און ער האט דיר געשיקט אן ארימאן פאר א מתנה, זיי אים מכבד און זיי אים מקרב אפילו דו ביסט זייער געדריקט און גערוועז, דאך זאלסטו אים נישט אנועקשיקן מיט ליידליגע הענט, אזוי ווי **חז"ל זאגן (מדרש תנחומא, משפטים, פרק טו): אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:** - דער אייבערשטער זאגט צום מענטש וואס גיבט צדקה: **נִפְשׁוּ שֶׁל עָנִי הֵיִתָּה מִפְּרַכְסָת לְצֵאת מִן הָרֶעֱב, וְנִתְתָּ לוֹ פְּרִנְסָה, וְהַחֲיִיתָ אוֹתוֹ** - דער ארימאן איז שיעור נישט אויסגעגאנגען פאר הונגער און דו האסט אים געגעבן געלט, דו האסט אים מחיה געווען און צוריק געברענגט דאס לעבן, **חַיִּיךָ!** **שְׂאֵנִי מִחֲזִיר לֶךְ נִפְשׁ תַּחַת נִפְשׁ** - איך שווער אז איך

וועל דיר צוריק געבן איינעמס לעבן, למחר בנך או
 בתך באין לידי חולי ולידי מיתה - מארגן ווערט דיין
 זיהן אדער דיין טאכטער קראנק, ואזכור אני להם
 את המצוה שעשית עם העני, ומציל אני אותם מן
 המיתה - וועל איך געדענקן די מצוה וואס דו האסט
 געטוהן מיט דעם ארימאן, דו האסט אים צוריק
 געברענגט צום לעבן, וועל איך אויסהיילן דיין קינד
 און צוריק ברענגען צום לעבן. נאך זאגן חז"ל (מדרש
 רבה, נשא, י, ה) **מיכהו לפי שהיה מקבל אורחים נכתב
 שמו כשם הצדיקים** - אפילו מיכהו איז נישט געווען
 קיין צדיק, דאך ווערט ער גערעכנט ווי די צדיקים
 ווייל ער האט אריינגענומען געסט ביי זיך אין שטוב.

חז"ל זאגן (ירושלמי, פאה, פרק א): **רוף צדקה וחסד
 ימצאו חיים צדקה וכבוד, כבוד בעולם הזה וחיים
 לעולם הבא** - ווער עס טוט חסד און גיבט צדקה,
 וועט זוכה זיין צו כבוד אויף די וועלט און צו א גוט
 לעבן אויף יענע וועלט. וועגן דעם, אויב ווילסטו
 לעבן אויף די וועלט און אויף יענע וועלט, זאלסטו
 דערפרייען ארימעלייט און מיט פילן זייער צער,
 דעמאלטס וועט דיר זיין גוט בזה ובבא, אמן.

פֶּרֶק ח

”סבֿלנות פֿאר די וואס זענען

מֿקֿרב מענטשן צום אייבערשטן”

מֿקֿרב צו זיין זינדיגע מענטשן צום אייבערשטן, וואס דאס איז זייער א גרויסע מצוה, דארף מען האבן מורא דיגע סבֿלנות, מען דארף האבן סבֿלנות ווי הלל הזקן, וואס ער האט געהאט זייער אסאך סבֿלנות צו מענטשן, אפילו צו די גוים וואס זענען זיך געקומען מגייר זיין. ער האט זיך אראפגעלאזט צו יעדן איינעם לויט זיינע משוגעת'ן, אזוי ווי די גמרא פארציילט (שבת לא, ע"א): אז עס איז געקומען א גוי צו שמאי הזקן און אים געזאגט: "רבי, לערן מיך אויס די גאנצע תורה וילאנג איך שטיי אויף איין פיס", האט אים שמאי ארויסגעווארפן פון בית המדרש, איז ער געקומען צו הלל הזקן, האט ער זיך מיט אים אפגעגעבן און געהאט געדוילד צו אים.

אויב שפירסטו אז דו האסט נישט קיין סבֿלנות צו מענטשן, זאלסטו נישט רעדן צו קיין מענטשן און דו זאלסט נישט האבן קיין שייכות מיט זיי, ווייל עס

אָרֶךְ פֶּרֶק ח אַפִּים קַמֵּט

קען זיין אז דורך דיר וועלן זיי דערווייטערט ווערן
און צוריק פאלן. מקרב זיין מענטשן צום
אייבערשטן דארף מען האבן עקסטערע כוחות פון
סבלנות, ווייל יעדער האט זיינע משוגעתן, און מען
דארף קענען אלעס סבל זיין.

וויסן זאלסטו! צו קענען מקרב זיין רחוקים,
דארף מען קוקן אויף יעדן איינעם מיט א גוט אויג
און דן זיין יעדן איינעם לפף זכות, מען דארף וויסן
אז אפילו די ערגסטע מענטש אויף די וועלט, איז
דער אייבערשטער אויף מיט אים און דער
אייבערשטער האט רחמנות אויף אים, ווייל "אין
שום יאוש בעולם כלל - עס איז נישט דא אזא זאך
ווי מען איז דערנאך", אפילו פון די שמוציגסטע
פלעצער קען מען אויף צוריקגיין צום אייבערשטן,
אזוי ווי חז"ל זאגן (יומא פו, ע"א): גדולה תשובה
שמגעת עד פסא הכבוד - תשובה איז זייער גרויס,
ווען א מענטש טוט תשובה דערגרייכט ער ביזן פסא
הכבוד. אויף זאגן חז"ל (מדרש רבה, פרשת פא): אין
הקדוש ברוך הוא פוסל לבריה - דער אייבערשטער
ווארפט נישט אנוועק קיין שום מענטש, אלא לפל
הוא מקבל, השערים נפתחים בכל שעה, וכל מי

שְׁהוּא מְבַקֵּשׁ לִיכְנֹס, יִכְנֹס - יַעֲדֵעַר מְעַנְטֵשׁ וואס וויל צוריק קומען צום אייבערשטן, נַעֲמֵט אים דָּער אייבערשטער אָן.

וויסן זאלסטו! ווען אַ מְעַנְטֵשׁ וויל נָאר תְּשׁוּבָה טוהן, עַר טראַכט נָאר פֿון תְּשׁוּבָה, כָּל שְׂכָן אַז עַר טוהט תְּשׁוּבָה, עַר רַעֲדֵט צום אַיִבֶּעֶרשְׁטן, עַר פֶּאַרצײלֵט אים אַלע זײַנע מַעֲשִׂים וואס עַר טוט, עַר זאָגט אים: "רבונו של עולם, איהָ הָאב דָּאס און דָּאס גַּעטוהן, איהָ וויל תְּשׁוּבָה טוהן, איהָ וויל מײַךְ צוריק קערן צו דיר, רבונו של עולם, הָאב אויף מיר רחֲמֵנוּת, איהָ וויל נישט זינדיגן וואס זאל איהָ טוהן די יצֵר הָרַע בְּרַעֲנֵט אִין מיר!" קען מען נישט אַראַפֿ שרייבן וואס עס געשעהט פֿון דעם, אַזוי ווי חז"ל זאָגן (תּוֹרַת פְּהִינִים, בְּחֻקוֹתַי, פֶּרֶק ח): מִיֵּד שֶׁהֵם מְכַנְיְעִים לָבָם לְתִשׁוּבָה, מִיֵּד אָנִי חוֹזֵר וּמְרַחֵם עֲלֵיהֶם - ווען אַ מְעַנְטֵשׁ טוט תְּשׁוּבָה נַעֲמֵט אים דָּער אייבערשטער גלייך צוריק, נאָך זאָגן חז"ל (מְדַרֵּשׁ רַבָּה, פֶּרֶשׁת בְּלֶק, כ, טו): כָּל מִי שֶׁחָטָא וְאוֹמֵר: חָטָאתִי! אִין רְשׁוֹת לְמִלְאָף לַנֶּעַ בּוֹ - ווען אַ מְעַנְטֵשׁ זאָגט פֶּאַרן אייבערשטן: "איהָ הָאב גַּעזינדיגט!" קען אַפִּילוֹ אַ מְלָאָף אים גאַרנישט טוהן.

וועגן דעם! דאָרף מען האָבן זייער אַסאָך סבָּלנות
ווען מען איז מקרב מענטשן צום אייבערשטן, מען
טאר זיי נישט מרחק זיין, זאל זיין וואס זאל נאר זיין,
ווייל דער אייבערשטער האט זייער ליב א יעדן יוד,
אזוי ווי חז"ל זאָגן (מדרש שוחר טוב, תהלים, יח): פֿל
העושה תשובה מעברה שפידו, הקדוש ברוך הוא
מוסיף לו כבוד וקורא לו שם חביב - ווען א מענטש
טוט תשובה גיבט אים דער אייבערשטער כבוד און
ער רופט אים אָן: "מיין באלִיבטער מענטש!", פֿא
וראה בכני קרח, שעד שלא עשו תשובה, לא נקראו
חביבים, ומשעשו תשובה נקראו חביבים, ונקראו
ידידים - אזוי ווי מיר זעהן ביי די קינדער פון קרח,
נאכדעם וואס זיי האבן תשובה געטוהן ווערן זיי
אנגערופן די באלִיבטע פונעם אייבערשטן.

אויף זאלסטו וויסן ווען דו ביסט עוסק מיט
איינעם און דו ברענגסט אים צוריק צום אייבערשטן,
דו פארברענגסט און דו מוטשעסט זיך מיט אים טעג
און נעכט, דאָרפסטו זיין געראכטן אז דו וועסט
באקומען א שטויס פון יענעם, און ער וועט דיר
צוריק צאלן שלעכטס פאר גוטס, וויבאלד דו האסט
אים ארויסגענומען פון זיינע עבירות, דו האסט

אריינגעשיינט אין אים אז דער אייבערשטער איז מיט אים, צום סוף ווען דער מענטש הייבט זיך אן אביסל מטהר צו זיין, טראכט ער ביי זיך: "וואס דארף איך דיר האבן? איך ווייס שוין אליין די עצות!", און ער הייבט דיר אן צו פארשעמען, ער איז דיר מצער און ער מאכט דיר חלישות הדעת.

מיט דעם אלעם זאלסטו וויסן אז אזוי מוז זיין, אזוי ווי חז"ל זאגן (מדרש רבה, פרשת צו): אָמַר לִיהִּה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: יִשְׁעָהּ! בְּנֵי טַרְחָנִין סַרְבָּנִין הֵם, אִם אַתָּה מְקַבֵּל עָלֶיךָ לְהַתְּבוֹזוֹת וְלִלְקוֹת מִבְּנֵי, אַתָּה הוֹלֵךְ בְּשְׁלִיחוּתִי, וְאִם לֹא, אֵין אַתָּה הוֹלֵךְ בְּשְׁלִיחוּתִי - וְוַעֲנֵן דְּעַר אֵיבְעֶרְשְׁטֶער הָאֵט בַּאֲפוּיִלְן יִשְׁעָהּ אֵלֶךְ אַ נְבִיא פֶּאַר דֵּי יוֹדֵן, הָאֵט עַר אִים גְּעִזאַגט: "וויסן זאלסטו אז די יודן זענען ווידערשפעניגערס, אויב ביזטו גרייט אז זיי זאלן דיר פארשעמען און שלאגן, קענסטו זיין זייער נביא, אָבער אויב נישט, קענסטו נישט זיין זייער נביא". זעהט מען אז אפילו א נביא אמת דארף ליידן צרות און יסורים ווען ער דארף איבערגעבן די ווערטער פונעם אייבערשטן און צוריקצוברענגען די יודן צום אייבערשטן.

דערפֿאר! אויב ברענגסטו צוריק מענטשן צום אייבערשטן, דארפֿסטו וויסן אז עס גייט אויף דיר אריבערגיין זייער אסאך יסורים און בזיונות, מען וועט רעדן אויף דיר, מען וועט דיר פֿארשעמען און טשעפענען, דו דארפֿסט זיך אנגרייטן מיט אסאך סבלנות, דו זאלסט אלעס קענען אויסהאלטן, אויב קענסטו דאס טוהן, האסטו די רעכט צו טוהן אין דעם ענגן, אבער אויב האסטו נישט קיין סבלנות, סיי פֿון די וואס קריגן אויף דיר און סיי פֿון דער מענטשן וואס דו ביסט מקרב, זאלסטו בעסער נישט אנהייבן צו טוהן אין דעם ענגן.

ווען דו ווילסט מקרב זיין מענטשן צום אייבערשטן, און פֿארשפּרייטן דעם אמת, דארפֿסטו טראכטן: "מיין גאנצע ציל איז נאר מקרב זיין מענטשן צום אייבערשטן, נישט זיי זאלן זיין מקורב צו מיר", אויב וועט דאס זיין דיין פֿונד, וועט דיר קיינער גארנישט קענען טוהן און עס וועט נישט זיין קיין שום עין הרע אויף דיר, ווייל דו באשיצט זיך אונטערן שאטן פֿונעם אייבערשטן און דו וועסט האבן הצלחה, אבער אז דו הייבסט נאר אן אביסל צו טראכטן: "איך וויל האבן מקורבים איך זאל מיר

קענען בארומען אז איך האב מענטשן", דעמאלטס וועסטו האבן מחלוקת, ווייל עס וועט אריינגיין אין דיר א תאנה צו האבן כבוד, און דו וועסט האבן אויף דיר קנאה און שנאה פון אנדערע מענטשן.

אין אמת'ן דארפסטו זיך מבטל זיין צום אייבערשטן און גארנישט ווילן חוץ די ווילן פונעם אייבערשטן, אפילו ווען דו רעדסט מיט אנדערע, זאלסטו טראכטן אז דו ביסט נאר א צנור וואס איז ממשיך און מגלה דעם אייבערשטן פאר מענטשן, אבער דו ביסט בכלל נישט עפעס אויף די וועלט. דיין עיקר כוונה זאל זיין מגלה צו זיין דעם אמת'ן צדיק און נישט זיך, דעמאלטס וועסטו זיין בשלום מיט יעדן איינעם. דו זאלסט ארומגיין מיט די מחשבה וואס משה רבינו האט געהאט, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (במדבר, יא, כט): **ומי יתן כל עם ה' נביאים, פי יתן את רוחו עליהם** - משה רבינו איז ארום געגאנגען מיט איין מחשבה: "ווי אזוי קען איך צוברענגען אז א יעדער יוד זאל שפירן דעם אייבערשטן אזוי ווי איך שפיר? ! און ווי אזוי קען איך צו ברענגען א יעדן יוד צו מיין מדריגה, צו ווערן א נביא? !".

אָרֶךְ פֶּרֶק ח אַפִּים קנה

אויב דיין גאנצע כּוונה איז נאר צו אנטפּלעקן דעם אייבערשטן און דעם צדיק, נו! וואס גייט דיר אן אז נאך איינער טוט דאס? אדרבה! ער וועט דאך דיר העלפּן. אויב וועסטו דאס איינקריצן אין דיר און פּסדר אזוי טראכטן, וועסטו נישט האבן מיט קיינעם צו טוהן און דו וועסט קיינעם נישט מְקנא זיין, נאר דו וועסט זיין בּטל ומבוטל פארן אייבערשטן, דו וועסט גארנישט זעהן נאר דעם אייבערשטן און גארנישט שפּירן נאר דעם אייבערשטן.

און אַמֶת'ן אריין איז די גאנצע ענין פון מְקרב זיין מְענטשן צום אייבערשטן זייער א טיפּע לימוד. ווייל די גאנצע זאך פונעם רבי'ן איז איבער צודרייען אינגאנצן דעם מְענטש, דאס הייסט: קודם איז דער מְענטש ארום געגאנגען נאר מיט מיאוס'ע מַחשבות, זיין גאנצע קאפ איז געליגן אין שמוץ, געטראכט נאר שלעכטע זאכן און געטוהן וואס ער האט געטוהן רח"ל, ווען דער מְענטש איז זוכה מְקורב צו ווערן צום רבי'ן און הייבט אן צו פאלגן די הייליגע עצות, דרייט אים דער רבי אויס זיין גאנצע קאפ, אז ער זאל נאר טראכטן פונעם אייבערשטן, אזוי ווי גרויסע צדיקים פון די פריערדיגע דור, אזוי ווי עס

איז באוואוסט פאר די וואס האבן באַמַת טוועם געווען און געטרינקען פון די "מי הנחל" און אנגעהויבן פאלגן די עצות, רעדן צום אייבערשטן און זיך אויסשמועסן דאס הארץ אויף די שפראך וואס מען איז געוואוינט צו רעדן און צו לערנען די דרך הלימוד, אפילו פארדעם זענען זיי געווען שמוציגע מענטשן, אבער דורך די עצות פונעם רביין זענען זיי געווארן גרויסע צדיקים.

וויסן זאלסטו, אז מען דארף יעדן איינעם דן זיין לפך זכות, אפילו ווען דו זעהסט ביי דיין חבר אדער דיין תלמיד נישט קיין שיינע זאך, זאלסטו זיין רוהיג און נישט דן זיין לפך חובה, אים דערווייטערן אדער פיינט האבן, נאר זאלסט זיין זייער צוגעלאזן צו אים און זוכן עפעס א גוטע זאך וואס ער טוט, אז ער זאל נישט ערגער ווערן חס ושלום, ווייל ווער ווייסט וואס עס קען געשעהן נאכדעם מיט אים.

דו דארפסט זיין זייער רוהיג און וויסן פינקטליך וואס דו האסט צו טוהן, אזוי וועסטו קענען אויפשטעלן אסאך תלמידים, וואס דאס איז די פוננה פונעם תנא (אבות, פרק א): **הווי מתונים בדין, והעמידו תלמידים הרבה** - ווען דו פסק'נסט א מענטש

זאַלסטו זיין רוהיג, און דו זאלסט אויפשטעלן אסאך
 תלמידים. ווייל נאר אזוי ווען מען גייט רוהיגערהייט
 און מען איז נישט דן קיין שום מענטש לפי חובה,
 זאל זיין וואס זאל נאר זיין, דורך דעם איז מען זוכה
 אויפצושטעלן אסאך תלמידים, ווייל בעזונותינו
 הרבים גייט אריבער ירירות און נפילות, מענטשן
 ווערן געבען נקשל אין ביטערע עבירות בפרט אין
 פגם הברית הוצאת זרע לבטלה רח"ל און זיי ווערן
 דורך דעם זייער געפאלן ביי זיך, און דורך אביסעלע
 סבלנות קען מען יעדן צוריק ברענגען צום
 אייבערשטן.

עס איז דא צוויי וועגן ווי אזוי מקרב צו זיין
 מענטשן צום אייבערשטן, א. רעדן מיט זיי און
 פראבירן אז זיי זאלן וועלן תשובה טוהן, ב.
 אריינצונעמען און שטוב און זיי מקרב זיין מיט א
 געוואלדיגע ליבשאפט, דאס הייסט געבן עסן פאר
 זיי און א פלאץ צו שלאפן, נאכדעם רעדט מען מיט
 זיי, אז זיי זאלן תשובה טוהן. דאס איז די מחלוקת
 צווישן רבי חייא און רבי חנינא (בבא מציעא פה, ע"ב):
 אַמַר ליה רבי חנינא לרבי חייא: בְּהַדֵּי דִידֵי קָא
 מִינְצִית, חַס וְחִלְלִיהּ, אִי מִשְׁתַּכְחָא תוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל

מְהַדְרָנָא לָהּ מִפְּלוּלֵי - רַבֵּי חֲנִינְא הָאֵט גְּעֻזְאָגֵט פֿאַר
 רַבֵּי חֲזִיא: "אויב עס וועט חס ושלום פֿאַרְגֶּעסן ווערן
 די תּוֹרָה, וועל איך עס צוריק בְּרַעַנְגֶען דורך מיינע
 פֿלפּוּלִים". אָמַר לִיה רַבֵּי חֲזִיא לְרַבֵּי חֲנִינְא: בְּהַדְרֵי
 דִּידִי קָא מִינְצִית, דְּעַבְדִּי לְתוֹרָה דְּלֹא תִשְׁתַּפַּח
 מִיִּשְׂרָאֵל, מֵאִי עַבְדֵּינָא, אֲזִלִּינָא וְשִׁדִּינָא כִּתְנָא וְכוּ' -
 הָאֵט רַבֵּי חֲזִיא גְּעֻזְאָגֵט פֿאַר רַבֵּי חֲנִינְא: "איך וועל
 אַנְדֶּערש טוהן, איך וועל אַיינפֿלאַנצן פֿלאַקס און
 מאַכן פֿון דעם נעצן און פֿאַנגען הַעֲרָשׁוֹן, און געבן צו
 עסן די פֿלייש פֿאַר יְתוּמִים, און פֿון די הויט וועל
 איך מאַכן פֿאַרמֶעט און שְׂרִיבֵן אויף דעם די תּוֹרָה".
 דָּאס איז זיכער אז סיי רַבֵּי חֲנִינְא און סיי רַבֵּי חֲזִיא
 האָבן עוסק געווען אין די הייליגע אַרְבַּעט, פֿון
 פֿאַרמערן תּלְמִידִים, נָאָר זיי האָבן געהאַט אַנְדֶּערע
 וועגן אין דעם.

עס איז זייער וואונדערליך פֿאַרנוואס האָט רַבֵּי
 חֲזִיא געדאַרפֿט מאַכן אַזעלכע זאַכן, ווי אַיינפֿלאַנצן
 פֿלאַקס? מאַכן נעצן? פֿאַנגען הַעֲרָשׁוֹן? געבן צו עסן
 די פֿלייש פֿאַר יְתוּמִים? זאל ער גלייך לערנען תּוֹרָה,
 אָדער גלייך נעמען הויט און שְׂרִיבֵן אויף דעם אַ
 ספֿר תּוֹרָה! נָאָר וואס דען, ער קומט אונז דאָ לערנען

די טיפּע לימוד ווי אזוי מען איז מקרב מענטשן צום אייבערשטן, אז מען דארף האָבן מורא־דיגע סבלנות, מען דארף זיי געבן צו עסן און זיך שפּילן מיט זיי, שמועסן מיט זיי און גיין שפּאצירן מיט זיי, א.ד.ג. נאכדעם קען ער מיט אים לערנען תורה און אריין ברענגען דעם אייבערשטן אין אים, דאס איז געווען די וועג פון רבי חייא, אויף דעם זאגט דארט די גמרא הינו דאמר רבי: פמה גדולים מעשי חייא! - האט רבי געזאגט: "ווי גרויס איז די וועג פון רבי חייא!"

ווייל אז דו ווילסט אריין ברענגען אין א מענטש אז ער זאל אנהייבן שפּירן דעם אייבערשטן, קענסטו נישט גלייך אנהייבן רעדן צו אים פונעם אייבערשטן, נאר דו דארפסט זיך אראפלאזן צו אים, שמועסן מיט אים, אמאל שפּאצירן מיט אים און עסן מיט אים, און צוביסלעך אנהייבן רעדן מיט אים פונעם אייבערשטן, למשל ווען ער פארציילט דיר זיינע צרות, זאלסטו אים בארוהיגן און אים זאגן: "דער אייבערשטער וועט דיר העלפן!" ווען ער פארציילט דיר א זאך וואס גייט אים גוט זאלסטו אים זאגן: "זעהסט דער אייבערשטער פארלאזט דיך

נישט, דער אייבערשטער האט דיך ליב!" א.ד.ג. ביז מען איז זוכה אריין צוברענגען אין אים אינגאנצען דעם אייבערשטן, אז ער זאל וויסן אז דער אייבערשטער איז מיט אים ביי אים און געבן אים.

דאס איז מורא'דיג חשוב ביים אייבערשטן, בפרט היינט וואס מען האלט שוין אט אט פאר די גאולה, מוז מען זיך באשעפטיגן מיט דעם, צו דערנענטערן מענטשן צום אייבערשטן. מען דארף אריין געמען ביי זיך אין שטוב די אלע צובראכענע און צוקלאפטע נשמות, און זיי אויסלערנען ווי אזוי מען טוט תשובה, אז מען געמט זיך פאר אז פון יעצט וועל איך זיין אן ערליכער יוד און מען פארציילט אלעס פארן אייבערשטן און מען זאגט: "רבנו של עולם, העלה מיה איך זאל מער נישט זינדיגן, האב אויף מיר רחמנות, איך וויל מיה צוריק קערן צו דיר, איך וויל אפלאזן אלע מיינע שלעכטע חברים, איך וויל פון יעצט זיין אן ערליכע יוד!", און זיי געבן די עצות פונעם גרויסן אמת'ן צדיק.

ווער עס קוקט נאר אריין אין די ווערטער פון חז"ל, זעהט די גרויסקייט פון אריין געמען אין שטוב אורחים, וואס דאס איז אזוי ווי מען איז

מקריב די קרבן תמיד, (ברכות י, ע"א), און עס איז גרעסער פון קבלת פני השכינה, (שבת קכו, ע"א). די פשוט'ע פוונה פון דעם איז מען זאל זיי געבן צו עסן און צו טרינקן, און א פלאץ צו שלאפן וואס דאס איז א מורא'דיגע מצוה. רבי נתן האט געזאגט, אז ער געדענקט פון די ספר הנשרף, (וואס ער האט איבערגעשריבן פונעם רבי'ן) די גרויסקייט פון הכנסת אורחים און בפרט איבערציען די בעט פאר זיי.

עס איז דא נאך א פשט אין הכנסת אורחים, ווען עס קומען מענטשן צו דיר נאך דערצו בחורים, זיי ווילן הערן פון דיר התחזקות און עצות פונעם רבי'ן ווי אזוי צו זיין אן ערליכער יוד, זאלסטו זיי מקרב זיין דאס מערסטע וואס עס איז שייף, אפילו דו אליינס ביסט יעצט צובראכן און צומישט, עס גייט אויף דיר דורך וואס עס גייט אויף דיר דורך, מיט דעם אלעם, אויב זענען זיי שוין געקומען און זיי ווילן הערן פונעם רבי'ן, זאלסטו זיי נישט אנועק שטופן און מרחק זיין און זיי זאגן: "אין בית המדרש וועלן מיר שוין רעדן", אדער: "קום מארגן, קום אן אנדערע צייט", נאר זאלסטו מקיים זיין וואס

חז"ל זאגן (אבות, פרק א): יהי ביתך פתוח לרוחה, ויהי ביתך בית ועד לחכמים - דייין הויז זאל זיין אפן פאר געסט, דייין הויז זאל זיין א פלאץ אז ערליכע יודן זאלן זיך צוזאמקומען.

אפילו עס איז דיר זייער שווער, דאך זאלסטו וויסן אז די גרויסקייט פון מצות הכנסת אורחים שטייט העכער אלעס, ווייל דער וואס איז געקומען צו דיר אהיים רעדן מיט דיר, איז זיכער צופראכן און צוקלאפט כחרס הנשבר, ער שפירט אז דו קענסט אים העלפן און אויפלעבן און אריינשיינען די ליכטיגקייט פונעם רבין. וועגן דעם, זעה לייג אלעס אוועק, רעד מיט אים וויפיל עס פעלט אים אויס, אין דעם זכות וועסטו אויך זוכה זיין נתעורר צו ווערן פון דאס גיי, (עיני שיחות הר"ן, סימן צט).

מען דערציילט אויף רבי נתן, אפילו ער איז געווען א מוראדיגע מתמיד, טאג און נאכט האט ער נאר געלערנט און געדאוונט, אבער ווען איינער איז געקומען צו אים פאר התחזקות, האט ער פארמאכט די ספר און אלעס אפגעלאזט און אנגעהויבן רעדן מיט יענעם. דו זאלסט נישט טראכטן: "עס איז מיר בעסער צו לערנען אפאר בלאט גמרא, אדער אפאר

בלאט שלחן ערוף, אין די צייט, ווי איידער צו שמועסן, ווייל חז"ל זאגן שוין (אבות, פרק א): לא המדרש עקר אלא המעשה - דער עיקר איז נישט די לערנען, נאר צו טוהן מצות, ווי איז נאך דא אזא מצוה ווי צו מחזק זיין א צווייטן יוד. נאך זאגן זיי (סנהדרין לו, ע"א): פל המקים נפש אחת מישראל, פאלו קים עולם מלא - ווער עס ראטעוועט איין יוד, איז אזוי ווי ער האט געראטעוועט די גאנצע וועלט.

מיט דעם וואס דו רעדטסט מיט דיין חבר, דו שטארקסט אים און דו ביסט אים מחזק, מיט דעם ראטעוועסטו נאך א יוד, און מיט דעם וואס דו ביסט אים מחזק אז ער זאל אנהייבן צו לערנען חומש, משניות, גמרא, אויפן דרך הלימוד און בפרט אז ער זאל אנהייבן רעדן צום אייבערשטן, איז נישט דא נאך אזא גרויסע זאך אויף די וועלט, אזוי ווי עס שטייט אין זוהר הקדוש (תרומה, דף קכח, ע"ב): תא חזי פל מאן דאחיד בידא דחייבא וכו' - ווער עס ברענגט צוריק א מענטש צום אייבערשטן און ער לערנט מיט אים אז ער זאל אפלאזן זיינע שלעכטע מעשים, איז זוכה צו מורא דיגע ואכן קיינער קען אים גארנישט טוהן, נישט אויף די וועלט און נישט אויף יענע

וועלט. אויף זאגן חז"ל (סנהדרין יט, ע"ב): פל המלמד את בן חברו תורה, מעלה עליו הכתוב כאלו ילדו - ווער עס לערנט תורה מיט איינעם, ווערט עס גערעכנט אזוי ווי ער האט אים געבוירן.

דער רבי האט אונז זייער געווארנט אז מיר זאלן רעדן מיט מענטשן פונעם אייבערשטן, ער האט געזאגט: "אפילו מען טוט גארנישט אויף, נאר יענע מינוט וואס דו רעדסט מיט אים ציהט ער זיך צום אייבערשטן און ער טראכט אז אפשר ביסטו גערעכט, און ער שיידט זיך אפ פון זיינע שלעכטע מחשבות, איז אויף ווערד געווען די גאנצע פלאג, און ווער רעדט נאך אז מיט די צייט וועט ער באמת ווערן אן ערליכער יוד און זיין באהאפטן צום אייבערשטן".

דו זאלסט נישט זאגן: "דאס איז נישט פאר מיר", און זיך פטרן פון דעם און זאגן: "איך בין נישט געמאכט פאר דעם", ווייל דער רבי האט אונז געזאגט (לקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן ז): א יעדער מענטש איז מחויב איבערצולאזן תלמידים אויף די וועלט, אז די וועלט זאל זיין פיל מיט מענטשן, און דער רבי זאגט דארט אז א מענטש וואס טראכט נישט פונעם

אָרף פֿרַק ח אַפֿים קסח

אייבערשטן איז נישט קיין מענטש, נאר אַ חיה, נאר אַזא איינער וואס טראכט פונעם אייבערשטן דאס הייסט אַ מענטש.

בפֿרט אויב איז ער געקומען צו דיר, זאלסטו אים מחזק זיין און נישט אפֿלאזן. עס איז דא אַ קבלה ביי זקני אנשי שלומינו, אַז דאס וואס דער רבי זאגט, (לקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן ס): אַז מען מעג נאר לערנען תורה מיט אַ תלמיד הגון און מען דארף זיך זייער היטן פון אַ תלמיד שאינו הגון, ווער איז אַ תלמיד הגון וואס מען דארף רעדן מיט אים? אויב איז ער געקומען פון זיך אליין צו דיר, מיט אים דארפסטו עוסק זיין, אזוי ווי די זוהר הקדוש זאגט (תצוה, דף קפו, ע"ב): **זפֿאה מאן דמליל על אודניה דשמעין** - וואויל איז פֿאר דער מענטש וואס ער רעדט צו אויערן וואס הערן. ווייל אויב איז ער געקומען צו דיר, וויל ער דיר אויסהערן.

דערפֿאר זאלסטו רעדן צו אים פונעם רבי'ן און זיך נישט ארויסדרייען פון אים. ווייל חז"ל זאגן (שבֿת לא, ע"ב): **דעלך סני, לחברך לא תעביד** - וואס דו האסט נישט ליב, זאלסטו נישט טוהן פֿאר דיין חבר. זאלסט גוט געדענקן וואס אויף דיר איז דורך אין

דיינע יונגע יארן, ווען דו ביסט געקומען צו איינע פון אנשי שלומינו ער זאל דיר מחזק זיין און דיר געבן עצות פונעם רבי'ן, זענען דיר געווען די ווערטער ווי לופט צו אטעמען, וואס אן דעם וואלסטו נישט געקענט ווייטער אנגיין, אזוי אויף ואלסטו טוהן ווען איינער קומט צו דיר.

רבי יודל, א תלמיד פונעם רבי'ן, איז געווען פרייטאג ביי א ברית, וויבאלד עס איז געווען ערב שבת, האט ער געהייסן אז מען זאל גלייף בענטשן, ווען ער איז געקומען צום רבי'ן האט ער פארציילט פארן רבי'ן, אז עס איז געווען א ברית ערב שבת, און ער האט געהייסן אז מען זאל שנעל בענטשן, האט זיך דער רבי זייער גערעגט און אים געזאגט: "אויב וואלסטו נישט אזוי שנעל געמאכט די סעודה, אפשר וואלסטו געקענט אריינשיינען אין נאך איינעם אביסל אמת'ע דיבורים, זיי מעורר זיין אויף צדקה, זיי מחזק זיין אז זיי זאלן אנהייבן רעדן צום אייבערשטן, אדער אויף התמדה, דו האסט נישט גוט געטוהן!", פון דעם זעהט מען ווי שטארק דער רבי האט געוואלט אז מען זאל רעדן מיט מענטשן.

בפֿרט, די וואס קומען צו דיר פון זיך אליין, זאלסטו זעהן זייער שטארק מקרב זיין, ווייל עס איז באוואוסט פון זייער אסאך בחורים, וואס עס איז אויף זיי אריבער וואס איז אריבער בעזונותינו הרבים, און ווען זיי זענען געקומען צו אנשי שלומינו בעטן התחזקות, האט מען זיי אנוועק געשטופט מיט אלע תירוצים, און צום סוף זענען זיי ארויס לתרבות רעה רח"ל. אויף איז געווען א מעשה מיט איינעם וואס קיינער האט נישט געוואלט רעדן מיט אים, האט ער זיך גענומען דאס לעבן רח"ל. דערפאר זאלסטו וויסן, אז די אחריות ליגט אויף דיר, פונקט ווי בגשמיות טאר מען נישט אפלאזן איינעם ווען ער איז זייער הונגעריג, אזוי אויך און נאך מער ברוחניות, ווען ער דארף התחזקות מוז מען אים דאס געבן.

אויב ביסטו נישט געמאכט פאר דעם, דאס הייסט דו האסט נישט קיין דיבורים צו רעדן, און עס קומט צו דיר א מענטש בפֿרט א בחור און ער בעט התחזקות, זאלסטו זעהן אים צו שיקן צו איינעם פון אנשי שלומינו וואס קען יא רעדן און האט שטענדיג התחזקות, נעם דאס נישט אן פאר גרינג ווייל דאס

איז אויף דיין אַחַריות און אויב דו קענסט נישט
רעדן דעמאלטס צו ברעף דיין גאַוה און שיק אים צו
איינער וואס קען יא רעדן.

נאך אַ וויכטיגע וואך דאַרפסטו וויסן, אז דו ביסט
נישט געשטעלט אויף די גן ערדן אָדער גיהנום, דאס
הייסט דו ווייסט נישט וואס עס איז אַ גרויסע עבירה
און וואס איז אַ קליינע עבירה, צו פסקנען אז אויף
אזא עבירה וואס ער האט עובר געווען רח"ל איז
שוין נישט דא קיין תקנה און אז אויף אזא עבירה
איז נאך יא דא אַ תקנה, ווייל דער רבי האט שוין
אַנטפלעקט "אין שום יאוש בעולם פלל - עס איז
נישט דא אזא וואך ווי מען איז דערנאך". אזוי ווי
דער רבי זאגט, (לקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן רטו): **ומשה**
עומד בין שמד לרצון - אז דער אמת'ער צדיק האט
דער פח אויפצוהייבן אפילו דער מענטשן וואס
זענען אריינגעפאלן אין שמד רח"ל, צו די העכסטע
מדרגה אז דער מענטש זאל ווילן נאר דעם
אייבערשטן וואס דאס איז די הויכע מדרגה וואס
הייסט רעוא דרעוין. פל שפן אז א יוד אפילו די
ערגסטע יוד האלט נישט ביי שמד, אדרבה מען קען
זעהן ווען עס איז געווען א גזירת שמד, האבן זיי זיך

מוֹסֵר נֶפֶשׁ גְּעוּוּעַן אוֹיֵף קִידוּשׁ ה'. וועגן דעם, וואס פֿאַר אַ יְרִידָה עָס איז נָאַר נִישֶׁט דָא, קען דער אַמְתָּעֵר צִדִּיק אִים אוֹיֶפֶהֵיבֵן און מְתַקֵּן זײַן.

אוֹיֵף דאַרְפֶּסטוּ ווִיסֵן ווען זײַן חֶבֶר קומט רַעדֵן מיט דיר, זאַלְסְטוּ בְּעִיקָר זעהן צו רַעדֵן מיט אִים הַתְּחִלָּה, ווייל נָאַר צוֹלִיב דעם אִיז עֵר צו דיר גְּעוּוּעַן, סְתָם שְׁטוּתִים, דְּבָרִים בְּטָלִים, גִּיּוּעַס א.א.וו. הַעֲלָפֶט גאַרְנִישֶׁט, אַדְרָבָה עָס קען נָאַר עֲרַגְעֵר מֵאַכֵּן. עָס איז זײַער ווִיכְטִיג צו רַעדֵן מיט מְעַנְטֶשֶׁן פּוֹנְעֵם אִיבְּעֶרֶשֶׁט, בְּפֶרֶט הֵינֶט ווען די נְסִיוֹנוֹת זענען זײַער גְּרוֹיס, עָס איז מְקוּיָם געוואָרן (איכה, ד): **תִּשְׁתַּפְּכֶנָה אַבְנֵי קוֹדֶשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת -** עָס וואלְגֶען זיך הֵיילִיגֶע שְׁטֵינְעֵר אוֹיֵף אַלֶּע גאַסן, וואס דאָס זענען די בְּחוּרִים, וואס ווִילֵן אַזוֹי שְׁטאַרַק אַרױסְגֵיין פון זײַער שְׁלֶעכְטֶע מַעֲשִׂים, נָאַר זײ האָבן נִישֶׁט מיט וועמֶען צו רַעדֵן, און מיר זענען בֶּאַפוֹילֵן געוואָרן פּוֹנְעֵם רְבִי'ן צו רַעדֵן מיט זײ, און דוּרְךָ דעם וועלן מיר בְּרַענֶגֶען די גאַוּלָּה. דער רְבִי זאַגט (ספֿר הַמִּדּוֹת, אוֹת הַכִּנְסֵת אוֹרְחִים, סִימָן א): **מִי שְׂאִין מְכַנְּסִים אוֹרְחִים, בְּנֵה מְחֻזֵּק יְדֵי מְרַעִים שְׁלֹא יִחְזְרוּ בְּתֻשׁוּבָה.** עָס קען אַרױפֶּגֵיין אוֹיֵף הַכִּנְסֵת אוֹרְחִים

בְּרוּחַנִיּוֹת, אַז מֵעַן זאַל רַעֲדָן מִיט מְעַנְטִשֵׁן פּוֹנֵעַם
 אַיִבֶּעַרֶשְׁטֵן און זײ מְחֻזַּק זײַן, אויב דו ווילסט נישט
 און דו שְׁטוּפֶסט זײ אַוועק, מִיט דעם מַאכְסָטוּ אַז זײ
 זאַלן נישט תְּשׁוּבָה טוהן חס וְשָׁלוֹם.

***

מוֹהֲרָא"ש נ"י זאַגט: אַן סבֻלָּנוֹת איז נישט
 מְעַגְלִיף דורך צו טראָגן די יסורים וואס עס
 גייט דורך אויף יעדן מְעַנְטִש, אָבער מִיט
 סבֻלָּנוֹת קען מען אַלעס איבֶּערטראָגן, עס איז
 זײער שְׁווער זוכֶה צו זײַן צו האָבן סבֻלָּנוֹת,
 ווייל מען דאַרף קודם האָבן אַנדערע טײערע
 מידות צופֿרידענְקײט און פֿרײליכְקײט.

(אמרי מוֹהֲרָא"ש חֶלֶק א, סימן תרסח)

פּרָק ט

“סבֿלנות פֿאר מענטשן וואס ווילן לערנען תּוֹרָה”

א מענטש וואס וויל לערנען די הייליגע תּוֹרָה דאַרף האָבן אַסאַך סבֿלנות. די סיבֿה פֿאַרן וואס אַ מענטש הערט אויף צו לערנען תּוֹרָה און טראַכט: “לערנען איז נישט געמאַכט פֿאַר מיר!”, איז ווייל ער האט נישט קיין געדולד, ער וויל קענען די גאַנצע תּוֹרָה אין איין מינוט און אויף איין פּוס, און אזוי ווי ער זעהט אז די תּוֹרָה איז זייער גרויס און זייער לאַנג, אזוי ווי עס שטייט אין פֿסוק (איוב, יא, ט): **אַרְפֶּה מֵאַרְץ מִדָּה** - די תּוֹרָה איז לענגער פון די ערד, **וּרְחֹבָה מִנֵּי יָם** - און ברייטער פונעם ים. ווייל די תּוֹרָה האט אין זיך אַסאַך חֻלְקִים, ווי לְמִשַׁל הַלְכָה, אַגָּדָה, בְּרִיתוֹת, תּוֹסֶפְתוֹת, א.א.וו. טראַכט ער: “ווען וועל איך קענען אַנקומען צו דעם אלעם?”, און וויבאַלד ער האט נישט קיין געדולד לאַזט ער אינגאַנצן אָפּ די הייליגע תּוֹרָה.

אָבער אזוי טראַכט אַ מענטש וואס האט נישט קיין שכל, אזוי ווי חז"ל זאָגן (מדרש רבה, פרשת מצורע, פרק יט, סימן ב): טפּש אומר: מי יכול ללמוד את התורה? - א שוטה זאגט: ווער קען לערנען די תורה? נזיקין שלשים פרקים, כלים שלשים פרקים - סדר נזיקין (בבא קמא, בבא מציעא, און בבא בתרא) איז דרייסיג פרקים און סדר כלים איז דרייסיג פרקים, איך וועל עס קיינמאל נישט קענען ענדיגן און פארשטיין, פיקח אומר: הרינו שונה שני הלכות היום, שני הלכות למחר, עד שאני שונה את כל התורה כלה - אבער א קלוגע מענטש זאגט: איך וועל לערנען היינט צוויי הלכות, און מארגן צוויי הלכות, ביז איך וועל ענדיגן די תורה.

רבי יוחנן גיבט דאס צו פארשטיין מיט א משל: מענטשן זעהן א ברויט הענגט הויפּף אין די לופט, טפּש אומר: מי יכול להוריד את זה?! - א שוטה זאגט: איך קען עס נישט אראפנעמען! ער גיבט גלייף אויף, פיקח אומר: ולא אַחד תלאו?! - אבער א קלוגע מענטש זאגט: אז מען האט עס געקענט אויף הענגען, קען מען עס אראפנעמען! און ער טראַכט אן עצה ווי אזוי מען קען צו קומען צו דעם,

פֶּה טַפֵּשׁ אומֵר: מי זָכוֹל לְלַמּוֹד תּוֹרָה? ! - אַזוּי אויף
 בײַ לְעִרְנֵעַן תּוֹרָה, דָּער שׁוֹטֵה קוֹקט אָן די תּוֹרָה ווי אַ
 זאַף וואס הֶענְגֵט אין די לופֿט און מָעַן קָען צו דָּעם
 נישט צוקומֵען, פִּיקַח אומֵר: וְהוּא לֹא מֵאַחַר
 לְמִדָּן? ! - אָבֵער אַ קְלוּגֵע מֵעֲנִטֵשׁ זאַגט: פּוֹנְקט ווי
 די תּנָאִים און אַמּוֹרָאִים און די ראשונים און אַחֲרוֹנִים
 הָאֵפֶן דָּאס גַּעלְעֶרְנֵט פּוֹן זײַער רַבִּי'ס, קָען אײַף דָּאס
 אויף לְעִרְנֵעַן און צוּבִיסְלֵעֵף וועל אײַף אָנְקוּמֵען צו
 אַלֵּעס.

רַבִּי לְוִי גִיבֵט דָּאס צו פֶּאַרשטיין מיט אַן אַנְדֵּערן
 מִשָּׁל: עַס איז גַּעוּוּען אַ מֵעֲנִטֵשׁ וואס הָאט גַּעדוּנְגֵען
 אַרְבֵּעֶטערס זאַלן אים אָנפִּילן אַ פֶּאַס, וואס די פֶּאַס
 הָאט גַּעהאַט אַ לֵאָף, וואס מָעַן הָאט אַרײַנגֶעלײַגֵט
 אַיז אַרויס גַּערוּנְען, טַפֵּשׁ אומֵר: מָה אַנִּי מוֹעִיל? ! -
 דָּער שׁוֹטֵה וויל נישט אַרְבֵּעֶטן, ווײַל ער זאַגט:
 אַלֵּעס רײַנט דָּאָף אַרויס, אײַף טוה גאַרנישט אויף!
 פִּיקַח אומֵר: וְלֹא שָׂכַר כָּל חֲבִית וְחֲבִית אָנִי נוֹטֵל? ! -
 אָבֵער אַ קְלוּגֵע מֵעֲנִטֵשׁ זאַגט: וואס גײט מײַף אָן אַז
 עַס רײַנט אַרויס? דָּער עיקר איז, אַז אײַף בַּאַקוּם מײַן
 גַּעלֵט פֶּאַרן אָנפִּילן די פֶּאַס! פֶּה טַפֵּשׁ אומֵר: מָה אָנִי
 מוֹעִיל לְלַמּוֹד תּוֹרָה וּמִשְׁפָּחָה? ! - אַזוּי אויף בײַ

תּוֹרָה, אַ שׁוֹטֵה זאָגט: װאָס האָב איף צו לערנען, איף
פּאַרנעס דאָף סײַ װי אַלעס, איף טוה גאַרנישט
אויף! פּיקח אומר: װלאַ שְׂכַר יְגִיעָה הַקְדוּשׁ בְּרוּף
הוא נותן?! - אָבְעֵר אַ קלוגע מענטש זאָגט: װאָס
גײט מיף אָן אז איף פּאַרשטיי נישט דאָס לערנען און
איף פּאַרנעס, דער אײבערשטער האָט געהײסן
לערנען איף װעל באַקומען שְׂכַר פּאַר דעם!

אויף זאָגן חז"ל (מדרש רבא, פרשת נשא, פרק יב, סימן יא):
למה נמשלה תורה לתאנה? - פאַרוואָס איז די תּוֹרָה
צוגעגליכענט צו אַ פּײַגן בוים? שְׂרׁוֹב הָאֵילָנוֹת,
נלקטים פּאַחַת - געווענדליך בײַמער װערן
געצײטיגט אויף אײן מאל און מען קלויבט עס אויף
אײן מאל, װהתאנה נלקטת מעט מעט - אָבְעֵר אַ
פּײַגן בוים װערט נישט געצײטיגט אויף אײן מאל,
נאר הײנט װערט געצײטיגט אײן פּײַג און מאַרְגֵן
נאָך אײנס א.א.וו. כּף התורה: היום לומד מעט,
ולמחר הרבה - אזוי אויף די תּוֹרָה קען מען נישט
לערנען אויף אײן מאל, נאר מען לערנט יעדן טאָג
אַבִּיסָל ביז מען איז זוכה צו ענדיגן די גאַנצע תּוֹרָה.

בפּרט װען אַ מענטש לערנט אויפֿן דרף הלימוד
װאָס דער רבּי האָט אונז געגעבן, דארף מען האָבן

אָרָךְ פֿרָק ט אַפֿים קעָה

אַסאַף סבֿלָנוֹת, אַזוֹי ווי עָס שְׁטײט אין שׂיחֹת הַר״ן (סימָן עו): **וְסִפֵּר עִמָּנוּ הַרְבֵּה בְּעִנְיָן זֶה - רַבִּי נִתָּן פֿאַרצײלֵט:** דער רַבִּי האַט אַסאַף געשמועסֿט מיט אַונז פּונעם דַרְךָ הַלִּמּוּד, אַז עָס אַיז גוט צו לַעֲרַנְען שְׁנַעַל און נִישֵׁט אַסאַף מִדְּקָדֵק זײן, זײַךְ נִישֵׁט מִבְּלָבֵל זײן פּון אײן עִנְיָן צום צווייטן, נָאר דו זאַלֵסט זַעהן צו פֿאַרשְׁטײן וואס דו לַעֲרַנְסט און אױב דו פֿאַרשְׁטײסט נִישֵׁט, זאַלֵסטוּ נִישֵׁט בְּלִיבֵן שְׁטײן, נָאר דו זאַלֵסט גײן ווייטער, עַל פִּי רוֹב וועסטוּ פֿאַרשְׁטײן וואס דו האַסט פֿרײער נִישֵׁט פֿאַרשְׁטאַנען, אױב וועסטוּ לַעֲרַנְען שְׁנַעַל אַיִן אַ סֵדֵר.

דער רַבִּי האַט גֵעזאַגֵט (שׂיחֹת הַר״ן, סימָן עו): **שְׂאִין צֻרִיכִין בְּלִמּוּד רַק הָאֲמִירָה לְבַד, לומר הַדְּבָרִים פְּסָדֵר -** מַעַן דַּאָךְ נִישֵׁט פֿאַרשְׁטײן וואס מַעַן לַעֲרַנְט, נָאר סָתֵם זאַגן די ווערטער, און דו וועסט פּון זײַךְ אַלײן פֿאַרשְׁטײן, דו זאַלֵסט נִישֵׁט צוּבְרַאכֵן ווערן אַיִן אָנְהַיב, אַז דו ווילֵסט תִּיכְף פֿאַרשְׁטײן, נָאר דו זאַלֵסט זײַךְ אַרײַנְלײגן אַיִן לַעֲרַנְען און דו וועסט פּון זײַךְ אַלײן פֿאַרשְׁטײן, אױב דו וועסט נִישֵׁט פֿאַרשְׁטײן אַיִן אָנְהַיב וועסטוּ שְׁפֵעֵטער פֿאַרשְׁטײן, און אַפִּילוּ דו וועסט נִישֵׁט אַלעס פֿאַרשְׁטײן, אַיִז

אויף גארנישט, ווייל די גרויסקייט פון זאגן די ווערטער פון תורה איז גרעסער פון אלעמען, אזוי ווי חז"ל זאגן (עבודה זרה יט, ע"א): א מענטש זאל קודם אסאך זאגן אפילו ער פארשטייט נישט וואס ער זאגט, דורך דעם וועסטו זוכה זיין דורך צו לערנען אסאך מאל די גאנצע תורה, רבי נתן זאגט אז דער רבי האט זייער אסאך גערעדט מיט אים פון די דרך הלימוד און עס איז אים געווען זייער שווער אראפ צו שרייבן די שמועס.

ווען א מענטש געוואוינט זיך איין צו לערנען אויפן דרך הלימוד קען ער זוכה זיין דורך צו לערנען אסאך ספרים, און ער קען בעסער פארשטיין דאס לערנען, ווייל ווען מען איז צו סאך מדקדק קען מען נישט אזוי גוט פארשטיין, עס צומישט דעם מענטש און די פאקט איז אז זייער אסאך מענטשן האבן אויפגעהערט אינגאנצן צו לערנען וועגן דעם, אבער אז מען געוואוינט זיך איין צו לערנען שנעל, בלייבט די תורה אין אים, מען איז זוכה צו לערנען אסאך, גמרא, פוסקים, תורה, נביאים, כתובים, מדרשים, זוהר הקדוש, און נאך ספרים.

דער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן, סימן כח): **רְאוּי לְאָדָם, שְׂיַעֲבֹר בְּזוֹה הָעוֹלָם בְּכָל הַסְּפָרִים** - עס איז גוט אז א מענטש זאל דורך לערנען אלע ספרים, דער רבי האט געזאגט: מען זעהט אז די שרים פירן זיך ארומצוגיין אין די וועלט, אז נאכדעם זאלן זיי זיך קענען בארימען אז זיי זענען געווען איבעראל, די זעלבע זאל א מענטש זעהן א דורך צו לערנען אלע ספרים אז ער זאל זיך קענען בארימען אויף יענע וועלט אז ער איז געווען איבעראל און ער האט דורך געלערנט די גאנצע תורה, ווייל אויף יענע וועלט דערמאנט מען פארן מענטש אלעס וואס ער האט געלערנט אויף די וועלט.

אבער צו קענען אנהאלטן אין לערנען אויפן דרך הלימוד, דארף מען האבן אסאך סבלנות, און מען טאר נישט ווערן פארלוירן אדער טראכטן אז עס איז צו סאך און איך קום אין ערגעץ נישט אן נאר ווארטן מיט געדולד ביז דער אייבערשטער וועט דיר העלפן און דו וועט זוכה זיין צו פארשטיין. אויף ווען מען קומט אן צו א לאנגע דרוש אדער א לאנגע פלפול זאל מען נישט טראכטן ווי אזוי וועל איך קענען דאס ענדיגן און פארשטיין, עס איז צו לאנג, אדער

עס איז צו שווער, ווייל אויף דעם שטייט אין פסוק (משלי יז, כד): **וַעֲיִנִי כְּסִיל בְּקִצָּה הָאָרֶץ, רִשׁוּי זֶאֱגֹט דָּאָרְט אַז דַּער שׁוֹטֵה זֶאֱגֹט: ווי אזוי קען איך לערנען מִסֶּכֶת כְּלִים עִם הָאֵט דָּאָךְ דְּרִיִּסִיג פֿרָקִים, אָבֵער דַּער חֶכֶם זֶאֱגֹט: הֵיִינֶט וְוַעֲלֵ אִיךְ לַעֲרַנְעֵן צוויי פֿרָקִים און מֶאָרְגֵן וְוַעֲלֵ אִיךְ לַעֲרַנְעֵן צוויי פֿרָקִים בִּיז אִיךְ וְוַעֲלֵ עֲנִדִּיגֵן די גאַנצע מִסֶּכֶת.**

עס ליגט אַ חוב אויף אַלע מלמדים און מגידי שיעורים, דאס מודיע זיין פאר די יונגע בחורים און קינדער, אז מען זאל נישט דערשראקן ווערן פון א לאנגע חידוש, נאר זיי זאלן פראבירן צו צולייגן קאפ אויף אביסל און נאך אביסל ביז זיי וועלן פארשטיין, און דורך דעם קען א יעדער איינער פארשטיין א לאנגע שווערע דרוש, אפילו ווער עס האט נישט אזא גוטע קאפ.

אויב ווילסטו פאלגן דעם רביין און לערנען אויפן דרך הלימוד, דו ווילסט אנהייבן גמרא אין א סדר, דאס הייסט אנהייבן מסכת ברכות און נאך דעם מסכת שבת א.א.וו. אדער שלחן ערוך פון אַנפּאַנג אורח חיים און ענדיגן ביז סוף חושן משפט, דארפסטו וויסן אז מען קען דאס נישט טוהן נאר

מיט סבֿלנות, דו זאלסט נישט צובראכֿן ווערן ווען דו זעהסט אז דו האסט נאך אזוי אסאך צו ענדיגן, נאר דו זאלסט אייביג קוקן ווי פיל דו האסט שוין געלערנט, און נישט ווי פיל דו האסט נאך צו לערנען.

אפילו דו זעהסט אז דו האסט אלעס פארגעסן, זאלסטו נישט אנהייבן נאכאמאל פון אנהייב מסכת, נאר גיי ווייטער ביזן סוף, ווייל אויף יענע וועלט דערמאנט מען פאר די נשמה אלעס וואס דער מענטש האט געלערנט אויף די וועלט, אזוי ווי דער רבי זאגט (שיחות הַר"ן, סימן כו): **וְדַע שְׁלֵעֲתִיד מְזַפְּרִין אֶת הָאָדָם כָּל מַה שְּׁלָמַד, אֵף אִם שָׁכַח** - אויף יענע וועלט לערנט מען מיטן מענטש אלעס וואס ער האט געלערנט אויף די וועלט אפילו ער האט אלעס פארגעסן. אויף שטייט אין מדרש (קהלת רבה, פרק א, סימן לד): **רַבִּי אֲבָהוּ אָמַר: זֶה שְׁפוּטָה שֶׁל תּוֹרָה, שְׂאָדָם לַמֵּד תּוֹרָה וְשׁוֹכְחָה** - דאס איז די סדר פון די תורה, אז מען לערנט און מען פארגעסט, **רַבִּי טוֹבִיָּה בִּשְׁם רַבִּי יִצְחָק: לְטוֹבָתוֹ אָדָם לּוֹמֵד תּוֹרָה וְשׁוֹכַח** - עס איז א טובה פארן מענטש אז ער פארגעסט וואס ער לערנט, **שְׂאִילוּ הִיָּה אָדָם לּוֹמֵד תּוֹרָה וְלֹא שָׁכְחָה**,

הָיָה מִתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה שְׁתֵּים וְשָׁלֹשׁ שָׁנִים, וְחֹזֵר
 וּמִתְעַסֵּק בְּמִלְאכָתוֹ, וְלֹא הָיָה מְשַׁגֵּיחַ בָּהּ לְעוֹלָם, כֹּל
 יָמָיו - וְיֵיךְ וְעוֹן דָּעַר מְעַנְטֵשׁ וְוֹאֵלֵט נִישְׁט פֿאַרְגַּעסן
 וְוֹאס עַר לְעַרְנֵט, וְוֹאֵלֵט עַר גַּעְלֵעַרְנֵט צְווי אָדער
 דְּרִי יָאָר, און גַּעגאַנגען אַרְבֵּעֵטן, און מְעַר נִישְׁט
 אָנגַעקוקט די תּוֹרָה, און וְיֵיךְ עַר פֿאַרְגַּעסֵט כֶּסֶדֶר,
 גֵיט עַר קִינְמַאל נִישְׁט אַוועק פֿון די תּוֹרָה נָאָר עַר
 הָאֵלֵט און אִיין חֲזָרֵן נָאָכְאָמַאל און נָאָכְאָמַאל.

די זאך וואס איך האב דיר יעצט געזאגט, איז אַ
 וויכטיגע יסוד, בפרט היינטיגע צייטן, וואס עס גייט
 אַ דורך אויף יעדע מענטש שוועריקייטן, מענטשן
 אַרְבֵּעֵטן זייער שווער, ווען מען קומט שוין אַהיים
 און מען וויל שוין מאכן אַ שיעור, פאלט מען פון די
 כוחות, און מען טראכט ביי זיך: "וואס וועט שוין
 זיין אז איך וועל לערנען אַ פֿרַק מְשַׁנִּיִּת אָדער אַ דָּךְ
 גַמְרָא אָדער אַ סִימָן שְׁלַחַן עָרוֹף? איך פֿאַרשטיי סיי
 ווי גאר נישט! איך וועל עס דאך סיי ווי
 פֿאַרְגַּעסן!" מען טראכט ביי זיך וואס האב איך צו
 לערנען, איך פֿאַרשטיי סיי ווי נישט קיין לערנען,
 איך האב קינמאל נישט מצליח געווען אין לערנען,
 אַנשטאַטס צו נעמען אַ מְשַׁנִּיִּת און זאגן אִיין פֿרַק

נאָכן צווייטן, נעמט מען אַ צייטונג אָדער אַ מעשה ביכל, אָדער זיצט מען און מען פֿאַרברענט צייט מיט שטותים און הַבֵּלִים, מען פֿלויִדערט מיט די ווייב אָדער מיט חֲבָרִים, ביז עס גייט דורך אַ שיינע שטיקל צייט וואס דער מענטש האט נישט געעפֿענט קיין גמרא און ער בלייבט אַ גרויסער עם האַרץ. חוץ מזה, ווען עס וועט קומען די טאג און די שעה וואס דו וועסט דאַרפֿן צוריקגעבן דיין נשמה פֿאַרן אייבערשטן, וועט עס זיין נאָקעט אַן קליידער, ווייל אויף יענע וועלט איז גאר נישט חשוב נאר די ביסל תורה וואס דער מענטש כאַפט אַריין דא אויף די וועלט.

אַבער ווער עס פֿאַלגט דעם רבי'ן און ער לערנט אויפֿן דרוך הלימוד, ער עפֿענט אויף די גמרא אַנהייב מסכת ברכות און אפֿילו ער פֿאַרשטייט נישט קיין איין ווארט הייבט ער אַן זאָגן אַ בלאט נאָך אַ בלאט, און ער נעמט אַ שלחן ערוך פון אַנהייב אורח חיים, ער הייבט אַן זאָגן אַ סימן נאָך אַ סימן, אפֿילו עס גייט אויף אים אַ דורך אַסאַף שטערונגען, ווען ער האט נאר אַן איבריגע מינוט, כאַפט ער אַריין נאָך אַביסל תורה און נאָך אַביסל תורה, וועט ער סוף פֿל

סוף זוכה זיין צו ענדיגן פֿל התורה כּלֹ, און ווען עס וועט קומען די לעצטע טאג, ער וועט דארפֿן צוריק געבן זיין נשמה פֿארן אייבערשטן, וועט ער נישט זיין נאקעט אָן קליידער, ער וועט האָבן מיט וואס צוריקצוגיין, ער וועט דעמאלטס קענען זינגען ותשחק ליום אחרון.

אזוי ווי חז"ל זאגן (מדרש רבה, פרשת פקודי, פרק נב, סימן א): **אימתי התורה משחקת במי שעמל בה? ביום אחרון** - ווען זעהט א מענטש וואס ער האט אויפגעטוהן מיט זיין תורה? ביי די לעצטע טאג פון זיין לעבן. ווייל אין די לעצטע טאג פונעם לעבן, זוכט מען אויף אלע גוטע זאכן וואס דער מענטש האט געטוהן אין געלערנט א גאנץ לעבן און מען דערמאנט עס אים, אפילו ער האט נאר געלערנט אביסל א יעדן טאג ווי למשל א פרק משניות, אפאר פסוקים חומש, אפאר שירות גמרא א.א.וו. אפילו ער האט עס אינגאנצן פארגעסן און ער איז ביי זיך צובראכן, אבער ביים לעצטן טאג קומט אים אלעס צוניץ, אזוי ווי עס שטייט אין מדרש (שם): **ותשחק ליום אחרון, מהו ליום אחרון? שכל מתן שכרן של צדיקים מתקן להם לעולם הבא** - אז ביים לעצטן

אָרְךְ פֿרָק ט אַפֿים קפג

טאג פונעם לעבן, ווייזט מען פאר די צדיקים זייער שׂכר.

די מדרש דערציילט אז ווען רבי אבהו איז נפטר געווארן, האט ער געזעהן די גאנצע גוטס וואס איז אים אָנגעגרייט אויף יענע וועלט, התחיל שמת ואמר: כל אליו דאבהו? ואני אמרתי: לריק יגעתי לתוהו ונהבל פחית פליתי - האט ער זיך געפרייט, און ער האט געפרעגט: "דאס אלעס איז פאר מיר? איך האב געמיינט אז איך האב די אומזיסט געפלאגט!", זעהט מען פון דא אז אפילו רבי אבהו האט געמיינט אז ער האט זיך געפלאגט אומזיסט און ביי די לעצטע טאג האט מען אים געוויזן וואס ער האט אויפגעטוהן אויף די וועלט.

כל שפן פאר רוב מענטשן ווייזט מען נישט בשעתן לעבן וואס זיי טוהן אויף, אזוי ווי רבי נתן זאגט, אז דאס איז די פּוּנָה פון די פּסוק (ברכות ב, ע"א): **ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקרשים**, אז דאס איז מרומז אויף די פטירה פון א מענטש, **ובא השמש** - אז ווען די זון גייט אונטער פון דער מענטש, **וטהר** - דעמאלטס ווייזט מען פארן מענטש וואס ער האט אויפגעטוהן אויף די וועלט.

וועגן דעם, טאר א מענטש קיינמאל נישט פילן געפאלן ביי זיך! זאל זיין וואס זאל זיין, ער זאל ווייטער אנגיין אין זיין סדר הלימוד צו לערנען מיט א סדר נאך אביסל און נאך אביסל ביז במשך פון די טעג אין יארן וועט ער זוכה זיין צו ענדיגן די גאנצע תורה.

דו זאלסט נישט טראכטן אז למעשה פארגעס איך וואס איך לערן, ווייל די עיקר פוננה פון לערנען תורה דארף זיין לשמה דאס הייסט איך לערן תורה פאר מיין נשמה אז אויף יענע וועלט ווען דער אייבערשטער וועט לערנען תורה מיט אלע נשמות זאל איך קענען מיטהאלטן, אזוי ווי חז"ל זאגן (מדרש תנחומא, פרשת כי תבא, ד): לא היתה התורה צריכה לינתן לישראל בעולם הזה, למה? שהכל צתידין להיות למדין תורה מפי הקדוש ברוך הוא לעולם הבא - די תורה וואלט נישט געדארפט געגעבן ווערן אויף די וועלט פאר די יודן, ווייל דער אייבערשטער גייט דאס מיט אונז לערנען אויף יענע וועלט, ולמה נתנה להם בעולם הזה? שפשיבא הקדוש ברוך הוא ללמדם בעולם הבא, יהיו הפל יודעין באיזה פרשה הוא עסוק - און פארוואס האט מען עס אונז

געגעבן? ווייל ווען דער אייבערשטער וועט לערנען מיט אונז תורה אויף יענע וועלט, זאלן מיר קענען מיטהאלטן, זעהט מען פון דא, אז די עיקר תורה איז פאר די נשמה אויף יענע וועלט, וואס דעמאלטס וועט א יעדער זוכה זיין צו פארשטיין די תורה, און אלעס וואס מען האט נישט פארשטאנען אויף די וועלט וועט דער אייבערשטער אויסלערנען.

באמת ווער עס האט אביסל ישוב הדעת און אביסל שכל זעהט אז עס איז נישט דא קיין צייט, די טעג און די נעכט פליען אזוי ווי די שאטן פון א פייגל וואס פליעט, די יארן לויפן ווי א חלום, אט איז טאג אט איז נאכט, אזוי ווי רבי נתן האט אמאל געזאגט: "אט איז דא מיט וועמען צו רעדן און אט איז נישט דא מיט וועמען צו רעדן", אזוי ווי איינער זאגט נעכטן האט ער נאך געלעבט און היינט איז ער שוין נפטר געווארן, און אזוי ווי חז"ל זאגן (קהלת רבה, פרק ו, סימן יג): **הואיל והכל הם ימיו של אדם וכצל הם - א מענטשס לעבן איז פיל מיט נארישקייטן, די טעג לויפן ווי א שאטן, מה הנאה יש לו בחיים? אלא תעסק בדברי תורה שכלה חיים -** וואס זאל א מענטש טוהן אז ער זאל האבן א גוט

לְעֵבֶן? עַר זַאל לְעֶרְנֶען תּוֹרָה. וועגן דעם אַ מְעַנְטֶשׁ וואס מוטֶשעט זיך, עס גייט אויף אים דורך וואס גייט אויף אים דורך, זַאל ער כָּאטֶש אַרײַנכאַפֿן אַפֿאר שׁוּרוֹת גְמָרָא אָדער אַ מְשֻנָּה, און ער זַאל עס לְעֶרְנֶען כְּסִדְרָן, אז בְּמִשְׁךְ די יֶאָרן זַאל ער כָּאטֶשׁיג עַנְדִּיגן אַיִנמאַל שׁ״ס.

אַפִּילוּ אַ מְעַנְטֶשׁ וואס עס גייט אויף אים אַיבֶּער אַסאַך צָרוּת, טאַר נישט צוקלאַפֿט ווערן, נאַר ער זַאל זיך פֿרײַען אז ער לייגט טלית און תפילין א יעדן טאַג, און ער ליינט קריאַת שְׁמַע צוויי מַאל אַ טאַג, וואס חז"ל זאַגן אויף דעם (מנחות צט, ע"א): אַפִּילוּ לֹא קָרָא אָדָם אֶלָּא קְרִיאַת שְׁמַע שְׁחֵרִית וְעֵרְבִית, קַיִים לֹא יְמוּשׁ — אַפִּילוּ אַ מְעַנְטֶשׁ לְעֶרְנֶט גאַרנישט נאַר ער האט געליינט קריאַת שְׁמַע צופֿרי און ביינאַכט, ווערט עס גערעכנט אזוי ווי ער האט געלעֶרנט.

אז דו ביסט פֿאַרײַאגט אַ גאַנצע וואך קוים קוים וואס דו קענסט זיך כאפֿן די אַטעם, זאַלסטו זעהן כָּאטֶשׁיג צו לְעֶרְנֶען שְׁבֵת, אזוי ווי עס שטייט אין תּנָא דְבִי' אֶלְיָהוּ (פֶּרֶק א): אַף עַל פִּי שְׂאֵתָם עוֹשִׂים מְלֹאכָה כָּל שְׁשֵׁה יָמִים, יוֹם הַשְּׁבֵת יַעֲשֶׂה כּוּלוֹ תּוֹרָה

- אָפִילוּ דִּי אַרְבַּעַטְסֵט אַ גאַנְצֵע וואָך און דו בִּיסְט זייער פֿאַרנומֶען זאַלְסֵטוּ כּאַטְשִׁיג לְעַרְנֶען אִין שַׁבָּת.

דאס אַלְעס לְעַרְנֵט אונז דער רַבִּי, אַז אָפִילוּ דו בִּיסְט פֿאַרְיֶאגֵט און פֿאַרנומֶען אַ גאַנְצֵען טָאג, זאַלְסֵטוּ כּאַטְשִׁיג זְעֵהן אַרְיִינְצוּכאַפֿן און אַראַפֿ'גַנְבֿ'עֶנען אַבִּיסָל פֿון זיין צייט פֿאַר זיין אַייבִיגֶע תּכְלִית, עָס זאַל זיין בִּי דִיר חָשׁוּב אַ יַעֲדֵע קלִינֶע נְקוּדָה, אַ יַעֲדֵע שׁוּרָה גְמָרָא, אַ יַעֲדֵע פֶּרֶק מִשְׁנִיּוֹת, אַ יַעֲדֵע וואַרט תּוֹרָה, אַזוי וועסטוּ זוכֶה זיין צו ענדיגן פֿל הַתּוֹרָה פֿלו, וואס דעמאַלְטֵס וועסטוּ זיין די גְלִיקִיכְסֵטֶע מְעַנְטֵשׁ אויף די וועלט. פֿל שְׂכָן וְכֹל שְׂכָן אַז דו בִּיסְט זוכֶה צו רַעֲדֵן צום אַייבֶּעֲרִשְׁטֵן אַ יַעֲדֵן טָאג, דו פֿאַרְצִיילְסֵט פֿאַרן אַייבֶּעֲרִשְׁטֵן אַלְעס וואס גייט אויף דִיר אַ דוּרְך און דו זאַגסט: "רַבּוֹנֵנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֵיךְ בֵּין אַזוי פֿאַרְיֶאגֵט פֿאַר פֶּרְנִסָּה, אֵיךְ הָאב נִישֵׁט קיין צייט צו לְעַרְנֶען, אָבְעֵר אֵיךְ וויל אַזוי שְׁטאַרַק לְעַרְנֶען, הָעֵלֶף מִיךְ אֵיךְ זאַל יַעֲדֵן טָאג לְעַרְנֶען אַבִּיסָל חוּמֵשׁ, מִשְׁנִיּוֹת, גְמָרָא, הִלְכָה!", קען מען זיך גאַרנישט פֿאַרשְׁטעלֵן וואס עָס וואַרט דִיר אַפ, וואויל אִיז דִיר און וואויל אִיז זיין חֵלֶק.

”סבֿלנות פֿאר אַ בחור וואס וויל לערנען תורה”

אויף אַ בחור וואס לערנט אין ישיבה, און וועגן די גרויסע ברענעדיגע פייער פון די ע' אומות, וואס דאס איז תאוות נאוף וואס ברענט אין אים פאלט ער אריין אין פגם הברית הוצאת זרע לבטלה רח"ל. אויף איז דא בחורים וואס זענען אזוי שטארק אריינגעפאלן אין די מיאוס'ע עבירה, ביז זייער שכל און פארשטאנד זענען אויסגעריסן געווארן, און עס איז זיי אזוי ביטער, זיי האבן נישט פאר וועמען צו דערציילן זייער צער, קיין שום מענטש ווייסט נישט וואס עס איז באהאלטן אין זייער הארץ, זיי גייען אזוי ארום צובראכן און צוקלאפט אָנגעפילט מיט ווייטאָגן, עס איז זיי ביטער דאס לעבן, זיי גייען ארום מיט מחשבות פון זיך נעמען דאס לעבן רח"ל, ווייל די מיאוס'ע עבירה טוט פארדארבן די לעבן און די מח פון אַ מענטש. זיי פילן געפאלן ביי זיך, זיי טראכטן פֿאילו די גאנצע וועלט יאגט זיי נאָך.

ווער רעדט נאָך ווען זיי האבן נישט קיין זפרון צו געדענקן דאס לערנען און זיי פארשטייען נישט דאס לערנען, ווערן זיי מורא'דיג צובראכן, און ווייל זיי קענען נישט לערנען פארברענגען זיי די טעג און די

אָרײַן פֿרײַט אַפֿים קפּט

נעכט מיט סתם פֿלױדערייען און דברים בטלים.
 אויף איז דא וואס זענען נעבעך אזוי שטארק
 געפאלן, ביז זיי זענען נכשל געווארן מיט נשג"ז
 ממש רח"ל, בפרט היינטיגע צייטן וואס עס איז דא
 א גרויס הפקרות.

אויף צו זיי קומט דער רבי, און ער אנטפלעקט זיי
 די רחמנות פונעם אייבערשטן, אז "אין שום יאוש
 בעולם פֿלל - עס איז נישט דא אזא זאך ווי מען איז
 דערנאך". דער רבי האט מגלה געווען די תיקון
 הפֿללי, צו זאגן די צען קאפיטלעך תהלים וואס דאס
 איז: ט"ז, ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז,
 ק"נ, און דער רבי האט געזאגט אז גלייך נאכן זאגן
 די צען קאפיטלעך זאל מען זיך מער נישט זארגן,
 ווייל ער האט שוין מתקן געווען די עבירה, דער רבי
 האט געזאגט אז ער נעמט אויף זיך צו זיין אן ערוב.

פֿל שפֿן אז מען איז זוכה צו קומען אויף זיין
 הייליגן ציון אין די שטאט אומן, און דארט זאגן די
 צען קאפיטלעך, אויף דעם האט דער רבי מבטיח
 געווען זייער א שטארקע הבטחה, מיט צוויי
 באגלייבטע עדים, זיין תלמיד רבי אהרן די רב פון
 ברסלב, און זיין תלמיד רבי נפתלי, דער רבי האט

געזאגט: אפילו אם עמקו ורחבו חטאיו ופשעיו יוציאם מן השאול תחתית ומתחתיו - אפילו א מענטש האט געטוהן זייער אסאך עבירות, וועט ער אים ארויסציען פון שאול תחתית ומתחתיו.

וועגן דעם ווער עס וויל האבן א זיס לעבן, און ווער עס וויל פארעכטן זיינע שלעכטע מעשים, זאל טוהן וואס ער קען נאר טוהן, און בעטן אסאך ביים אייבערשטן, אז ער זאל זוכה זיין כאטש איינמאל אין לעבן צו זיין ביים רבינס ציון מורנו הרב רבי נחמן מברסלב זכותו יגן עלינו אין שטאט אומן, דורך תפלה און בענקשאפט וועט ער סוף כל סוף זוכה זיין אנצוקומען דארט.

וויסן זאלסטו, אז ארויסצוגיין פון די מיאוס'ע עבירה פון פגם הברית הוצאת זרע לבטלה רח"ל, איז נישט מעגליך נאר דורך אסאך תפלה, דאס הייסט דו זאלסט גיין אויף א פלאץ ווי קיינער איז נישט דארט, און זאלסט זיך אויסשמועסן זיין גאנצע הארץ, אזוי ווי דו שמועסט מיט זיין חבר, און אלעס וואס עס גייט אויף דיר אריבער זאלסטו פארציילן פארן אייבערשטן און זאלסט אים זאגן: "רבנו של עולם, איך האלט אין איין זינדיגן אין

פֶּגֶם הַבְּרִית, הָעֵלְף מִיָּה אִיָּה ווִיל נִישְׁט זִינְדִיגֶן, וואס זאל אִיָּה טוהן עָס בְּרַעַנְט אִין מִיר אַ פֿייעֶר פֿון נאָוּף, רבֹּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, הָאָב רַחֲמָנוֹת אוֹיף מִיר, הָאָב רַחֲמָנוֹת אוֹיף מִיין נֶשְׁמָה, הָעֵלְף מִיָּה אִיָּה זאל מִיָּה הִיטן מִיִּנֶע אוֹיגן, אִיָּה זאל נִישְׁט קוֹקן אוֹיף קִיין שְׁמוּץ, רבֹּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, ווי לאַנג נאָךְ וועל אִיָּה טוהן נאָרִישְׁקִיטן, זאָךְ וואס זענען קעגן דִיין רִצוֹן, צוֹלִיב דעם בֵּין אִיָּה בַּאשׁאָפֶן גֶּעוואָרן? ! נאָר דו קענסט מִיָּה הָעֵלְפֶן! ", דאָס זאַלסטו טוהן אַ יעדן טאָג, דאָס ווערט אָנגערופֿן הַתְּבוּדוֹת, דאָס אִזוֹ דִי עֲצָה אַרויסצוגיין פֿון דִי עֲבִירָה, און אַז דו וועסט דאָס טוהן יעדן טאָג, וועט דיר דער אַייבֶערֶשְׁטער הָעֵלְפֶן און דו וועסט אַרויסגיין פֿון אַלע דִיִּנֶע שְׁמוּץ.

אויף זאַלסטו זיך מאַכן אַ שִׁיעוֹר אִין דִי הֵילִיגֶע תּוֹרָה, דער רַבִּי הָאָט גֶּעזאַגט (שיחות הַר"ן, סימן יט): אַפִּילוֹ אוֹתָן הָאָנְשִׁים הָרַחוּקִים מִן הַקְּדוּשָׁה מְאֹד, שְׁנֵלְפֶדוּ בְּמִצְוֵה רַע עַד שְׁרַגְלִין בְּעִבְרוֹת, חֵס וְשָׁלוֹם - אַז אַפִּילוֹ דער מֶענטשן וואס זענען זייער ווייט פֿון קְדוּשָׁה, און זיי זענען אַרײַנגעפֿאַלן אִין אַ שְׁלֵעכְטֶע נַעץ, זיי זענען שוין גֶּעוואָוינט צו טוהן עֲבִירוֹת רַח"ל, אַף עַל פִּי כֵּן הַפֶּתַח שֶׁל הַתּוֹרָה גְּדוּל כָּל

כָּף, עַד שְׂיִכּוֹלָה לְהוֹצִיא אוֹתָם מִן הַעֲבִירוֹת שְׂרָגִילִין בָּהֶם, חֵס וְשְׁלוֹם, וְאִם יַעֲשׂוּ לָהֶם חֶק קְבוּעַ וְחַיּוּב חֶזֶק לְלַמַּד בְּכָל יוֹם כָּף וְכָף, יִהְיֶה אִיךְ שְׂיִהְיֶה, בְּנֻדְאֵי יָזְכוּ לְצִאת מִמְצוּדָתָם הַרְעָה עַל יְדֵי הַתּוֹרָה, כִּי פֶחַ הַתּוֹרָה גָּדוֹל מְאֹד - מֵיט דָּעַם אֲלֵעַם דּוֹרְךָ דִּי פֶחַ פּוֹן תּוֹרָה קַעֲנֵעַן זַי אַרְוִיסְגִיין פּוֹן זַייעַר עֲבִירוֹת, דָּאס הֵיִיסְט, אויב וועלן זיי זיך מאכן א שיעור קבוע צו לערנען כָּף וְכָף, וועלן זיי אַרְוִיסְגִיין פּוֹן זַייעַר עֲבִירוֹת, ווייל דִּי פֶחַ פּוֹן דִּי תּוֹרָה אִיז זַייעַר גְּרוֹיס.

ווען דער רבי האט געזאגט די שיחה, אז אפילו א בעל עבירה קען ווערן אן ערליכער יוד אויב מאכט ער א שיעור אין די תורה, האט רבי נתן געפרעגט דעם רבין: "אפילו א מענטש וואס ליגט אין פגם הברית?", האט אים דער רבי געענפערט: "דו ווייסט דען די גרויסקייט פון די הייליגע תורה?! לערנען תורה איז דאך אסאך גרעסער פון שמירת הברית!", די תורה האט אזא פח אז עס קען ארויס נעמען א מענטש פון אלע שמוץ, אזוי ווי חז"ל זאגן (ברכות ה, ע"א): פל העוסק בתורה, מוחלין לו כל עונותיו - ווער עס לערנט תורה, איז אים דער אייבערשטער מוחל אויף אלע זיינע עבירות. נאך זאגן זיי (ראש השנה

ית, ע"א): בְּזִבְחַ וּמִנְחָה אֵינּוּ מִתְּכַפֵּר, אָבֵל מִתְּכַפֵּר
 בְּדִבְרֵי תוֹרָה - דָּעַר אֵיבְעַרְשָׁטְעַר הָאֵט גַּעֲשׂוּוֹאוּיֶרֶן
 אויף די קינדער פון עלי הפהן, אז ער וועט זיי
 קיינמאל נישט מוחל זיין זייער עבירה, זאגט די
 גמרא: דורך א קרבן וועלן זיי נישט האבן קיין כפרה
 אבער דורך די תורה וועט זיי דער אייבערשטער יא
 מוחל זיין. אין נאך זאגן זיי (ירושלמי, ראש השנה, פרק ה,
 הלכה ח): פִּינֵן שְׁקִבְלָתָם עֲלֵיכֶם עוֹל תּוֹרָה, מַעֲלָה אָנִי
 עֲלֵיכֶם כְּאִילוֹ לֹא חֲטַאתֶם מִימֵיכֶם - אַז אַ מַעֲנִיטֵשׁ
 איז מקבל אויף זיך צו לערנען תורה, רעכנט דער
 אייבערשטער אזוי ווי ער האט קיינמאל נישט
 געזינדיגט.

דערפאר! טייערע בחור וואס דו ליגסט אין
 עבירות פון פגם הברית הוצאת זרע לבטלה רח"ל,
 פאלג דעם רבי'ן און זיי דיך קובע א פעסטע שיעור
 אין לימוד התורה דוקא פסדרן, פון אנהייב גיין אין
 א סדר, אפילו דיין מח איז נאך פארשמירט פון די
 מיאוס'ע עבירות און שלעכטע מחשבות, עס ברענט
 אין דיר די יצר הרע, דו פאלסט טיפער און טיפער,
 דו ווערסט כמעט פארלוירן, דאך זאלסטו נישט פילן
 געפאלן ביי זיך, נאר זאלסט דיך מאכן א שיעור אין

זאָגן מ'שניות, אויב קענסטו זאָגן אַכצן פֿרקים
 מ'שניות יעדן טאָג, איז נישט דא קיין גרעסערע זאָך
 פון דעם, ווייל עס איז דא אַ קבלה ביי אנשי שלומינו
 אז דאס וואס דער רבי האט געזאָגט אין שיחות הר"ן
 סימן י"ט, אז אפילו אַ מענטש ליגט אין שמוץ אזוי
 שטארק אז ער איז שוין געוואוינט צו טוהן עבירות,
 אָבער דורך תורה קען ער ארויס גיין און ווערן אַן
 ערליכע יוד, דאס גייט ארויף אויף אַכצן פֿרקים
 מ'שניות.

אויף זאָגן חז"ל (מדרש רבה, פרשת צו, פֿרק ז, סימן ג):
 אין הגליות מתפנסות, אלא בזכות משניות - משיח
 וועט נישט קומען נאר אין די זכות פון מ'שניות. אויף
 זאָגט דער רבי (לקיטי מוהר"ן, חלק א, סימן א): התורה היא
 בחינת ואו, והואו הוא צורת מקל, הינו שהתורה
 הקדושה היא מכניע את היצר הרע שרוצה לעשות
 את האדם משגע ממש חס ושלום, פי בעל עברה הוא
 משגע - די תורה איז אזוי ווי אַ ו', און אַ ו' קוקט
 אויס ווי אַ שטעקן, וואס מיט דעם שלאָגט מען און
 מען אונטערדריקט די יצר הרע, און אנשי שלומינו
 האָבן געזאָגט אז דאס גייט ארויף אויף ו' סדרי
 מ'שנה, אז דאס האט אַ פֿח מבטל צו זיין די יצר הרע

אָרֶךְ פֶּרֶק ט אַפִּים קצה

וואס מאכט מ'שווע דער מענטש אז ער זאל זינדיגן, און משניות האט אין זיך א מוראדיגע פח ארויסצונעמען די יצר הרע פון נאוף, אז דער מענטש זאל ווערן א נארמאלע מענטש.

אויב איז דיר שווער צו זאגן אכצן פרקים משניות, זאג וויפיל די קענסט אפילו אביסל, אויך זאלסטו זיך מאכן א שיעור אין גמרא, א שיעור אין שלחן ערוך אין אנהייב נאר מחבר און רמ"א, און נאך אסאך שיעורים ווי תנ"ך זוהר הקדוש, לקוטי הלכות. אפילו אין אנהייב וועט דיר זיין זייער שווער צו פארשטיין אלעס, צוליב דיין פארקרומטע און פארדרייטע דעת, פון דעם ווייל דו האסט געזינדיגט אין תאוות נאוף, דאך זאלסטו אנהייבן צו זאגן אסאך משניות, גמרא, שלחן ערוך, און דורך די פח פון די תורה וואס איז אזוי שטארק וועסטו צוברעכן די יצר הרע, אזוי ווי חז"ל זאגן (קידושין ל, ע"א): אמר הקדוש ברוך הוא: בני! בראתי יצר הרע, ובראתי לו תורה תכלין פנגודו, אם אתם עוסקים בתורה אין אתם נמסרים בידו - דער אייבערשטער זאגט פאר יעדן יוד: איך האב באשאפן א יצר הרע אבער איך האב באשאפן די תורה וואס דאס איז א מעדיצין

פֿאַר דעם, אויב לערנסטו תורה וועסטו נישט זיין אין זיינע הענט. נאך זאגן חז"ל (עבודה זרה ה, ע"א): **אַשְׁרֵיהֶן יִשְׂרָאֵל, בְּזִמְנֵי שְׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, יִצְרָם מְסוּר בְּיָדָם, וְאִין הֵם מְסוּרִים בְּיָדוֹ - וּוּאוֹיִל אִיז פֿאַר דִּי יוֹדֵן, וְוּעֵן זַיִי לְעֶרְנֶען תּוֹרָה, זְעֶנְעֵן זַיִי נִישְׁט אִיבְּעֶרְגֶּעגֶעבֶן אִין דִּי הֶעֱנֵט פּוֹן דִּי יִצְרָ הָרַע. נֶאֱרָךְ זֶאגֵן חז"ל (מנחות קי, ע"א): **כָּל הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, אֵינוֹ צָרִיךְ לֹא עוֹלָה וְלֹא חֲטָאת וְלֹא מִנְחָה וְלֹא אֶשֶׁם - וְוּעֵר עֵס לְעֶרְנֵט תּוֹרָה, דֶּאֱרָךְ נִישְׁט קִיִּין קְרַבְנוֹת צו פֿאַרצײען זײַנע עֲבִירוֹת, דִּי תּוֹרָה דָּאס אִיז אִים מְטָהר.****

בפֿרט ווען מען איז זוכה צו לערנען לקויטי מוהר"ן, און צו זאגן אויף דעם די תפלה פון לקויטי תפלות, קען מען נישט משיג זיין די גרויסע זאכן וואס עס געשעהט דורך דעם, אזוי ווי דער רבי זאגט (לקויטי מוהר"ן, חלק ב, סימן כה): **כְּשֶׁעוֹשֶׂה מִתּוֹרָה תּפִּילָה, מִזֶּה נַעֲשֶׂה שְׁעִשׂוּעִים גְּדוֹלִים מְאֹד לְמַעַלָּה - דְּעֵר אִיבְּעֶרְשֻׁטֵּר הָאֵט זַיִיעֵר לִיב וְוּעֵן אַ מְעֶנְטֶשׁ מֵאֶכֶט פּוֹן תּוֹרָה תּפִּילָה, דָּאס הֵיִיסֵט וְוּעֵן דוּ לְעֶרְנֵסֵט תּוֹרָה פּוֹן אַ צִדִּיק און דוּ זַעהֶסט דֶּאֱרֵט ווי אַזוי מְעֵן דֶּאֱרָךְ זײַךְ פִּירֵן זַאלֶסטוּ גְּלִיִּיךְ מֵאֶכֶן אַ תּפִּילָה און בְּעֶטֶן:**

”רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם הֶעֱלָף מִיָּד אִיךָ זָאל קֶענען צוֹקוּמֶען צו דאָס וואָס אִיךָ האָב יעצט געלעֶרנט!“ קען מען זיך נישט פֿאַרשטעלן די גרויסע זאַכן וואָס עס געשעהט פֿון דעם, מען איז דיר מוחל אַלע עבירות דורך דעם (עיין בֿלקוּטי הַלְכוֹת, הַלְכוֹת ראש חודש, הַלְכָה ה).

אַבער דו דאַרפֿסט האָבן אַסאַך סבֿלנוֹת, סיי ביים רעדן צום אייבערשטן און פֿל שפֿן ביים לערנען. דו דאַרפֿסט לערנען אַביסל און נאָך אַביסל, אַפֿילו דו פֿאַרשטייט גאַרנישט וואָס דו לערנסט נאר דו זאַגסט סתֿם די ווערטער און דאָס איז זייער חשובֿ ביים אייבערשטן, די שטן און אַלע משחיתים קענען צו דיר נישט צורירן, ווייל די פֿח פֿון תּוֹרָה איז אזוי גרויס וואָס מען קען זיך גאַרנישט פֿאַרשטעלן. ווי עס שטייט אין תּנא דבֿי אַלְיָהוּ (פֿרֶק יח): בֵּא וּרְאֵה כִּמָּה גָּדוֹל כִּחַיִּים שֶׁל תּוֹרָה, שְׂמִיטָה אֶת פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל בְּזִמְנֵי שְׁעוֹשֵׁי תְּשׁוּבָה, אַפֿילו מֵעֲבוּדָה זָרָה שְׂבִיבִים - קוּם און זעה די גרויסקייט פֿון תּוֹרָה, דאָס וואָס אַפֿ אַלע עבירות, אַפֿילו די עבירה פֿון עֲבוּדָה זָרָה. נאָך שטייט דאָרט: כִּי אֵין טְהִרָה אֶלָּא דְבִרֵי תּוֹרָה - אַ מענטש קען נישט ריין ווערן פֿון זיינע עבירות נאר אז ער לערנט תּוֹרָה. אֵין חוֹל זאָגן

(מדרש שוחר טוב, משלי י'): אין לך צדקה שמצלת מדינה של גיהנום אלא תורה בלבד - א מענטש קען זיך נישט ראטעווען פון די פייער פון גיהנום נאר דורך לערנען תורה.

בדרך כלל א בחור וואס האט פוגם געווען בבגרות און הוצאת זרע לבטלה רח"ל, איז צובראכן כפרס הנשבר, ער זוכט און ער בעט אלע מיני תקונים, און א יעדער פארדרייט אים די קאפ, ער לויפט ארום צו אלע חכמים צו אלע בעלי מקבלים, און זיי געבן אים פל מיני עצות און סגלות וואס האט נישט קיין שום תוכן. וועגן דעם אויב דו ווילסט האבן א זיסע לעבן און דו ווילסט אלעס פארעכטן אז עס זאל נישט בלייבן קיין שום צייכן פון דינע עבירות, נאך מער, עס זאל ווערן איבערגעדרייט אויף מצוות, זאלסטו פאלגן דעם רבין, די ערשטע זאך זאלסטו זאגן די צען קאפיטלעך תהלים פון תיקון הכללי, און דו זאלסט זיין שטארק מיט דינע שיעורים, משניות און גמרא, בפרט זאלסטו זיין פעלזן פעסט אין רעדן צום אייבערשטן א יעדן טאג, זאל זיין מיט דיר וואס זאל זיין, דו זאלסט ביי דיר אפמאכן איינמאל פאר אלעמאל: "איך פונעם אייבערשטן גיי נישט

אַוועק!“, דאָס הייסט אַפֿילו אײַך זעה נישט מיט
 מײַנע אויגן וואָס אײַך טוה דא אײַך אויף די וועלט,
 נאר אַדּרֶבּה אײַך זעה פֿאַרקערט ווי אײַך גײַ מטה
 מטה און אײַך האַלט און אײַן פֿאַלן אין די שמוציגע
 עבֿירה, מיט דעם אַלעם “אײַך פֿונעם אײַבערשטן גײַ
 נישט אַוועק!“, אײַך וועל ווייטער רעדן צום
 אײַבערשטן, און ווייטער ווילן זײַן אַן ערליכער יוד,
 סוף פֿל סוף וועט אַלעס ווערן אײַבערגעדרייט צום
 גוטן ווייל דעם אײַבערשטענס רח־מנות איז זײַער
 גרויס.

די עיקר איז אז דו זאַלסט פֿון גאַרנישט מורא
 האָבן און דו זאַלסט האָבן אַסאַך געדולד, אַפֿילו דו
 פֿאַלסט אַראָפּ, דאָך זאַלסטו זעהן צו מאַכן אַ פֿרישע
 התחלה און אַנהײבן פֿון יעצט צו זײַן אַן ערליכער
 יוד, אַפֿילו דו זעהסט אז דו פֿאַלסט נאָך מער אַראָפּ
 רח־ל, דאָך זאַלסטו זײַן שטאַרק מיט זײַן רצון, דו
 זאַלסט נאָכלויפֿן דעם אײַבערשטן אַ גאַנץ לעבן,
 אַפֿילו דו וועסט אַראָפּ פֿאַלן זײַער טיף, ווייל קײַן
 שום גוטע ווילן, און אַוודאי אַ גוטע דיבור וואָס דו
 רעדסט צום אײַבערשטן, אַדער אַ גוטע מעשה וואָס
 דו טוהסט פֿאַרן אײַבערשטן, ווערט נישט פֿאַרלוירן.

אפילו עס נעמט דיר טעג און יארן און דו זעהסט
נישט וואס דו טוהסט אויף, אדרבה עס דאכט זיך
דיר אז דו ווערסט ערגער, דאך זאלסטו נישט זיין
קיין בטלן און אפלאזן די גוטע רצונות און
בענקשאפטן, ביז דו וועסט זוכה זיין צו וּבֵא הַשְּׁמֵשׁ
וְטָהַר, וְאַחַר יֵאכַל מִן הַקֶּדְשִׁים, וואס דאס גייט
ארויף אויף יענע וועלט, אז דו וועסט נישט דארפן
מגולגל ווערן, און מיט מאכן אזעלכע שווערע זאכן,
אזוי ווי דער וואס האט זיך נישט אנגעגרייט אין זיין
לעבן. ווייל אין די לעצטע טאג, זאמלן זיך איין אלע
גוטע זאכן, וואס דו האסט זוכה געווען צו טוהן א
יעדן טאג, און אלע גוטע רצונות פון א יעדע טאג,
און נאר דאס וועט דיר בלייבן אויף אייביג.
דעמאלסט וועט א יעדער זעהן די חילוק פון איינער
וואס האט זייער שטארק געוואלט און זיך
אנגעשטרענגט אויפן תכלית, אפילו ער האט נישט
זוכה געווען צו דעם בשלימות, צו איינעם וואס האט
נישט משתדל געווען. אזוי ווי חז"ל זאגן (תגיגה ט,
ע"א) אויפן פסוק (מלאכי ג, יח): וּשְׁבַתְּם וּרְאִיתֶם בֵּין
צָדִיק לְרָשָׁע, שְׁיִהְיֶה חִילוּק אֶפִּילוּ בֵּין מִי שֶׁשָּׁנָה
פָּרְקוּ מֵאָה פְּעָמִים, לְמִי שֶׁשָּׁנָה פָּרְקוּ מֵאָה פְּעָמִים
וְאָחַד - עס וועט זיין א חילוק צווישן איינער וואס

אָרְךְ פֿרָק ט אַפֿים רא

האַט געלעַרנט הונדערט מאל, צו איינער וואס האט געלעַרנט הונדערט און איין מאל.

וועגן דעם! דאָרפֿסטו זיין זייער שטאַרק אין די מדה פון סבֿלנות. בֿפֿרט ווער עס האט געזינדיגט און פֿגם הברית רח"ל, איז אייביג גערנוועז און אייביג אין כּעס. אזוי ווי דער רבי זאָגט (שיחות הַר"ן, סימן רמט): מי שְׁעוֹבֵר עֲבִירָה זו שֶׁל עַר חָס וְשָׁלוֹם, הוּא רַע תְּמִיד, שְׁקוֹרִין בְּלָשׁוֹן אֲשֶׁכְּנֹו בִיזו, דְּהֵינּוּ: שְׁהוּא אִישׁ רַע וּבְכַעַס תְּמִיד - ווער עס האט עוֹבֵר געווען אויף די עֲבִירָה פון ער, וואס ער האט פֿוגם געווען בֿברית, איז שְׁטענדיג בִיזו. דערפֿאר זאָלסטו זיך צוגעוואוינען צו זיין שְׁטענדיג רוהיג, און געדולדיג קוק נישט אויף אנדערע מענטשן, בֿפֿרט אויף די וואס מאַכן ליצנות פונעם "סדר דרף הלימוד", ווייל זיי ווייסן נישט דייןע פֿראבלעמען, זיי זענען דיר נישט גרייט צו העלפֿן, קוק נאר אויף דיר און פֿאלג דעם רבי'ן, דעמאלטס וועט דיר שְׁטענדיג גוט זיין. אָמֵן.

“תם ונשלם שבח לאל עליון”

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.